

GÜNEŞ DEMİREL

Tarama:Sonny

Düzenleme:Elysion

Sen Yokken

Gencek dostluğun, aşkın ve emek
vevildikçe aranan bir sevginin hikayesi

OLUMLU

roman

GÜNEŞ, havanın kızılığı her yanı kapladığında, nasıl da bir çizgi halinde kalakalmıştı... Yaşananların mazide kalıp da, geriye bıraktıklarının her yanı sarması gibi... İkisinin de gözlerinden damlayanlar, günahın kalanı mıydı? Kimine göre evet... Ama onlara göre hayırdı... Mutluydular. Baş başa vermiş, ellerinde tuttukları çubukun üzerinde beliren iki çizgiye bakıyorlardı. Önce ne yapacaklarını bilemediler, şaşkınca kalakaldılar. Sonra ise birbirlerine dönüp sevinçle sarıldılar... Ağladılar, ama... İkisi de buruktu. Bir yanları çok mutluyken, diğer yanları yangın yeri... Ne yaman bir çelişki bulutuydu bu böyle... Ah bir de bu haberi başka bir zaman almış olsalardı... Sevinçleri bu kadarla kalır mıydı hiç? Daha coşkulu bir karşılama hazırlamazlar mıydı?

Sonunda biri ağzını açıp bir şeyler söylemeliydi. Biri diğerini, biraz olsun rahatlatmalıydı. Kaygıyla bakan o güzel yüzü avuçlarının içine aldı. Baş parma-

ğı eskiden olduğu gibi, yanağındaki o güzel çukurcuğu okşadı. Hep çok sevmiştii bu gamzeyi... Esmer teninin içinde, sevgiyle ısıldayan gözleri hiç değişmemişti... Derin bir nefes alıp, yutkundu. Sıkı sıkıya tuttuğı elleri, kendine doğru çekti.

-Söz ver. Bunu ikimizden başka kimse bilmeyecek.

-Bunu bana yapma lütfen. Nasıl yaşarım ben sensiz.

Gözlerine yine o kara bulutlar yerleşiyor ikisinin de. Acelesi yok, yavaşça döküyorlar yağmurları. Sesi titrek. Daha fazla dayanamayacağını bilip ayağı kalıyor ve birkaç kez camın önünde turladıktan sonra yerine oturup, "Bu bebeğı, senden daha fazla istiyorum. Ama bu şekilde değil. Senin hayatını riske atarak değil! Ameliyat olmalısın, sonra yine bebeğın olabilir," diyor.

-Yapma lütfen! Sen de duydun doktoru. Eğer o ameliyatı olursam, bir daha anne olamayacağım... Hem ben başka çocuk istemiyorum ki... Ben sadece bunu istiyorum. Bu ameliyatı olsam da kurtulamayacağımı biliyorsun!

-Canım... Kahrediyorsun beni! Lütfen! O bebek sensiz ne yapar? Düşünmüyor musun hiç?

-Onu öldürmemi mi istiyorsun benden?

-Seni yaşatmanın yollarını arıyorum sadece. Beni üzme lütfen.

Sessizlik yine oturmuştu ortalarına. Bir süre hiç konuşmadan düşündüler. Sonra tekrar ellerindeki çubuğa bakıp gülümsediler. Bu bir kabullenişti artık.

-Bana bir şey olursa, sen bak ona.

-Böyle konuşma ne olur...

-Kime güvenebilirim ki senden başka... Sevgili-
siyle gününü gün eden anneme mi? Yoksa hiçbir
zaman umurunda olmadığım babama mı? Ama sen,
sen bakarsın bebeğime.

-Bebeğimize demek istedin sanıyorum.

Güldü... Mavi gözlerindeki yaşları silip, "Evet, be-
beğimize," dedi.

-Söz çok iyi bakacağım ona. Nasıl bakmam ki za-
ten, o benim canımın canı.

-Ah be güzelim, bu hayatın bana gönderdiği en
kıymetli şeysin sen. Sen benim şansısın.

-Deme öyle... Asıl sen benim şansısın. En kötü
günlerimin yegâne kurtuluşu hep sen olmadın mı?

-Abartma! Hep böylesin sen, sevdiğini yüceltme-
ye bayılırsın!

-Bu huyum için kendimi suçlamayacağım! Sevdik-
lerim buna değişiyor...

-Hep seçiciydin, benim gibi değildin.

-Yapma Çiçek... Senin hormonların şimdiden de-
ğişmeye başladı galiba.

-Yok, hormonlarla hiç ilgisi yok, bunu sen de bili-

yorsun İpek. Baksana, Türkiye'ye üç aylığına gidip, hamile olarak döndüm.

Gözleri doluyor Çiçeğin... Yaşları ötelemeye çalışsa da başaramıyor. İpek sımsıkı sarılıp, sırtını ovuşturuyor arkadaşının. Ne dese fayda etmeyecek, biliyor. Kendini çok kötü hissediyor. Ağır gelmişti yaşananlar. Kollarında tuttuğu dostunu biraz uzaklaştırıp, gözlerinin içine baktı.

-Niye ağlıyorsun? Özel biriydi dememiş miydin? Yoksa o mu terk etti seni? Doğru söyle!

Çiçek panik halinde İpeğe bakıp, "Tabii ki hayır! Niye anlamıyorsun, hasta olduğumu bilsin istemedim. Beni hep böyle, güzel halimle hatırlasın istedim," dediğinde, ağlamayı bırakmıştı. İpek kafasını iki yana sallayıp, "Acı çekiyorsun ama... Belki de en doğrusu onun da bu bebeği bilip, yanında olması," dedi.

-Hayır İpek! Söz verdin. Bilmeyecek! En azından ben ölünceye dek! Sonrasında bakamazsan bebeğe, seni anlarım. Biliyorum bu çok büyük bir sorumluluk. Sana onun adını, adresini, yani bildiğim her şeyi yazıp vereceğim. Yapamayacağını anladığında ona gidersin. Ama bebeğimi babasına almadan yalnız bırakma olur mu? Alışana kadar onlarla kal...

Daha fazla dayanamıyor İpek, sesini kısmadan, aylardır bastırduğu bütün sıkıntısını hıçkırıklara katarak dökmeye çalışıyor. Bir yandan bağılıyor:

-Hep böyle yapıyorsun, bir anda karar verip, beni yapayalnız bırakıyorsun. Sana Türkiye'ye gitme dedim! Burada kal, tedavi ol dedim. Ama yok! İlle de gidip görecektin değil mi o çok sevgili annen ve babanı... Ne oldu? Bir de üstüne âşık oldun. Şimdi canın yanıyor. Zaten sancılarının da var. Hak ediyor muyum ben seni böyle görmeyi? Ameliyat ol diyorum! Dinleyen yok... Çiçek yapma lütfen! Ben sensiz ne yapacağımı düşünürken, bir de bebek diyorsun. Gel mücadele edelim, savaşılim bu hastalıkla! Bu sefer de beni dinle, bak yalvarıyorum!

-Hayır meleğim... Bu sefer sen beni dinleyeceksin. Son kez... Tamam kabul ediyorum, beş yaşından beri hükmediyorum sana, artık bıktırdım... Bırak hep böyle kalsın! Son kez çek nazını, hadi be kuzum!

İpek başını salladı. Sessizce iki çizgili çubuğa baktılar. Bir süre sonra ikisi de gülümsüyordu.

-Kime benzeyecek acaba? İnşallah sana benzer.

-Bilmem. Babası da çok yakışıklıydı ama... Böyle derin derin bakan gözleri vardı.

-İstemem. Sana benzesin yeter. Hele de gözleri... Ona baktığımda seni görmek istiyorum...

-İpek... Adı gibi, kalbi de ipek dostum. Bu bebek kime benzerse benzesin, sen onu çok seveceksin. Kendin gibi yetiştir onu, huyunu suyunu kendine benzet. Tabii yapabilirsen... Bakamazsan kızmayacağım, aklın kalmasın sakın...

Ama Çiçek, adı gibi biliyordu, İpek o minik bebeği sımsıkı sarmalayacaktı. Asıl şimdi kendi kendine çok iyi bakması gerekiyordu. Bu hastalık bebeğini doğurmadan almamalıydı canını. Dayanıp, dua edecekti. Miniğinin yüzünü bir kez görse yeterdi ona... Bu sekiz aylık süre içinde bazı organizasyonlar yapması gerekiyordu. Bebeğini İpeğe bırakırken, İpeği de emanet etmesi gereken biri vardı aklında. Ölümünden sonra İpeğin kolay toparlanamayacağını tahmin ediyordu. Bütün bunları düşünmek canını çok yakıyordu ama çaresi yoktu. Ameliyatın da faydası olamayacaktı Çiçeğe. Kendini kandırmayı bırakalı çok olmuştu. Hem şimdi karnında minik bir kalp atışı varken nasıl kıyardı ona? Hayatının hangi döneminde böyle gaddar olabilmmişti ki Çiçek?

Ayağa kalkıp, "Dinlenmeliyim İpek," diyerek odasına yöneldi. Kendini yatağa bırakırken, vücudundaki ağırları unutmayı denedi. Çiçeğin emanetleri vardı. Onların geleceği için planlar yapmalıydı. Gözlerini kapatıp aklından sırayla geçirmeye başladı. İyi düşünmeliydi. Ne bebeği ne de İpek acı çekmemeliydi.

Günler ağır ağır geçiyordu. Tıpkı Çiçeğin istediği gibi... Her saniyeyi içine çekerek yaşamayı tercih ederken İpek hep yanındaydı. Çiçek ile her an birlikte olabilmek için işinden ayrılmıştı. Sabahları

birlikte kahvaltı yapıp, yürüyüşe çıkıyorlardı. Ancak son günlerde Çiçek oldukça halsizleşmişti. Yürüyüş yapmasına izin vermiyordu İpek. Evde onu eğlendirebilecek, moralini yüksek tutacak şeyler üretmeye çalışıyordu. Her gelen gün, Çiçeğin vücudundaki ağrıları fazlalaştırıyordu. Çiçek, her ne kadar İpeğe belli etmemeye çalışsa da, o güzel yüzü sararıp solmuştu.

Bu aralar annesini çok kafaya takar olmuştu Çiçek. Hastalığını bildikleri halde, pek az arayıp soruyorlardı. Manevi yönden yanında İpek'ten başkası yoktu ama maddi yönden çok rahattı. Babaannesi ölmeden önce malvarlığının büyük çoğunluğunu Çiçeğin üzerine geçirmişti. Çiçek önce buna itiraz etmişti ama babaannesi, "Hayırsız annen baban sana hiçbir şey vermez, gözüm açık mı gideyim, Çiçek," dediğinde ikna olmuştu. Çiçek beş yaşındayken anne ve babası ayrılmış, o tarihten itibaren küçük kız babaannesi ile yaşamaya başlamıştı. İpeğin ailesi babaannesinin çiftliğinde yaşıyordu. Babası çiftliği, annesi ise mutfakı çekip çeviriyordu. İpek ve iki ağabeyi Çiçek için kardeşten farksızdı. Çiftliğe ilk gittiğinde, gözyaşları vardı yüzünde, ama sonra İpek gelip elinden tutmuş ve, "Hadi gel, bak sana ne güzel oyunlar öğreteceğim," diyerek çekiştirmişti onu. O küçücük eller hiç ayrılmamak üzere birleşmişti böylece. Çiçek başlangıçta terk edildiğini düşünüp çok ağlamış, hafta son-

ları onu görmeye gelen anne ve babasının gelişleri azaldıkça iyice hırçınlaşmıştı. Ama sonradan çiftlik hayatını çok sevmeye başlamış ve insanlara alışmıştı. Babaannesi Çiçeğini öyle çok sevip sarmalıyordu ki, anne babayı aramaz olmuştu.

İpeğin annesi genç ve çok güzel bir kadındı. Çiçek ile kendi çocuklarından daha fazla ilgilenirdi. Babaanne, İpek ile Çiçek arasındaki iletişimin çok derinleştiğini fark ettiğinde ikisini aynı okula kayıt ettirmişti. Sonraki seneler, beraber ders çalışıyorlar diye İpek çiftliğin içindeki küçük evlerinden taşınıp, Çiçeğin yan odasına yerleştirildi. Çoğu zaman aynı yatakta uyumuş bulurlardı onları... Buna kimse kızmazdı. Bu, lise yıllarına kadar böyle devam etti. Lise bittiğinde üniversite için farklı bölümleri istiyorlardı. Biri mimarlık isterken, diğeri mühendislik düşünüyordu. Babaanne bir gün onları karşısına alıp, "Yurtdışında okumanızı istiyorum," dediğinde ikisi de önce çok şaşırmış, sonra da, "Hayır sizi bırakıp gidemeyiz," demişlerdi. Ama babaannenin kararlı tutumu değişmemiş ve Çiçek ile İpeğin Londra'daki okul kayıtları tamamlanmıştı. Babaanne, Çiçeği tek başına gönderirse aklı kalacaktı. Hem çok narin hem de insanlara hemen inanan bir yapıya sahipti Çiçek. O yüzden İpeğin de onunla gitmesini faydalı görmüştü. İpek daha mesafeli ve insanlarla çabuk kaynaşmıyan bir tipti. Çiçeğe göz kulak olabilirdi. Hem İpeği

şimdiye kadar en iyi okullarda okutmuşken, bundan sonra da ona bu imkânı vermemek olmazdı. Sonra severdi de İpeği. Saygılı ve sevgi dolu bir çocuk olmuştu hep. Çiçek üzerindeki etkisi de tartışılmazdı. O zaman onları ayırmanın bir anlamı da yoktu, beraber okumalıydılar.

Londra'da küçük bir apartman dairesi tutulmuştu onlar için. Önceleri sudan çıkmış balık gibiydiler. Yabancı bir şehir, yabancı insanlar, pek de akıcı konuşamadıkları yabancı bir dil... Zamanla birbirlerine daha da tutunmuşlardı. İlk zamanlar okul saatleri dışında yapışık vaziyette dolaşırken, kısa bir süre içinde başka arkadaşlar da edinmiş, Londra'ya iyice alışmışlardı. Çiçek, güvenilmez olduğu her halinden belli olan arkadaşlar edindikçe, İpek bir anne gibi onu dizginleyip, gözünü açmaya çalışıyordu. Kaç kez şiddetli kavgalar etmişlerdi... Okul yılları sona erdiğinde, "Tamam mıdır? Dönüyor muyuz Türkiye'ye?" diye birbirlerine sormuşlar, sonra da yüksek lisans eğitimi almak için kalmaya karar vermişlerdi. O da tamamlanışında bu sefer de kendilerini Londra'ya ait hissetmeye başlamışlardı. İş, ev, arkadaşlar derken kendilerini kaptırdıkları hayat onlar için akıp gidiyordu. Ta ki, o sabaha kadar.

Çiçek karnında şiddetli bir sancıyla uyanmış, kıvrılarak İpeğin yanına gelmişti. İpek onu apar to-

par hastaneye götürdüğünde, korkudan ölecek gibi hissetmişti kendini... Babaanneyi yeni kaybettikleri için, Çiçek çok üzgündü. Psikolojiktir diye düşündü ilk önce. Ama tahlil sonuçları bir bir gelmeye başlayınca dünya başına yıkıldı. Elindeki kağıtlara bakakalmıştı. Doktor bayılacağından endişe edip koltuğa oturttuğunda tek düşündüğü şey, "Ya Çiçeğime bir şey olursa," idi.

Ama hayat bu... Zaman her şeye alıştırdığı gibi, hastalıkları kabullenmeye de alıştıırıyordu insanı. Doktor bir an önce Çiçeğin rahminin alınması gerektiğini söylerken, hastalığın metastaz yaptığını da açıklamıştı. Ameliyat sonrası hemen kemoterapi ve ışın tedavilerine başlanmalıydı. Çiçek bunu bir türlü anlamıyordu... O çocukları çok seviyor ve anne olamayacağını bir türlü kabullenemiyordu. Bir gece İpeğe uzun uzun baktıktan sonra, "Türkiye'ye gidip bir hafta kalmak istiyorum, annemi ve babamı göreceğim," dedi. İpek endişe içinde, "Çiçek lütfen arayalım, onlar gelsinler. Gör. Sen gitme. Bu ameliyatı bir an önce olmalısın," dedi. Çiçek, kararlı bir ifadeyle başını salladı, "Olmaz İpek... Hem onları hem seninkileri hem de eski arkadaşları bir göreyim. ne de olsa ameliyat bu... Gözüm açık mı gideyim istiyorsun?" dedi. İpeğin hıçkırıkları birbirine katılmış. "O nasıl laf! İyi tamam! Beraber gideceğiz o zaman!" diye ağlıyordu. Ama Çiçek kararlı bir şekilde, "Hayır!

Niye anlamıyorsun? Biraz kendimi dinlemek istiyorum,” deyince, bir şey yapamadı İpek...

Birkaç gün sonra Çiçek Türkiye'ye uçtu. Önce çiftliğe gitti. İpeğin ailesi onu öylesine sıcak karşılamıştı ki... Özlemişti Çiçek bu şefkati, bu evi ve bu yemekleri. Her şey çok huzur vericiydi. Babaannesi sanki bir yerlerden onu izliyor gibiydi. Şöminenin üzerindeki resme uzandı, derin bir nefes aldı. “Yakında yine dizlerine koyacağım başımı... İpeği hazırlamam gerekiyor her şeye. Bir süre sonra yanında olurum babaanne,” dedikten sonra yanağından süzülen iki damla yaş sildi.

Birkaç gün orada kaldı. Sonra annesine gitti. Kadının kesinlikle yaş problemi vardı. Kendini hep daha genç görüyor, ona göre sevgili ediniyordu. Çiçeği karşısında görünce şaşırılmıştı. “Çiçek! Hoş geldin cicim! Gel hadi gel!” demiş ve heyecanla içeri çekmişti. Çevresindeki kokoş arkadaşlarıyla ilgili bütün dedikoduları bir bir sıraladıktan sonra, aklına yeni gelmiş olacaktı ki, “Eee, Çiçek sen nasılsın?” diye sordu. Çiçek önce bir şey söylemedi. Annesinin gözlerine bakıp, bir süre sessizce bekledi. Sonra ayağa kalkıp, cama doğru gitti. Perdeyi biraz çekip dışarıyı izledikten sonra, “Ben çok hastayım anne,” dedi. Gülçin Hanım yanına gelip elini alnına koydu, “Ateşin de yok Çiçek?” dedi. Annesine dönüp, gözlerinin içine baktı.

-Öyle değil anne. Ben kansermişim...

-Ne? Ne diyorsun Çiçek? Bu saçmalık da nereden çıktı?

Kekeliyordu kadın... Gözleri dolmuş muydu yoksa Çiçeğe mi öyle gelmişti? Toparlandı sonra, gülümsemeye çalışarak, "Yanlışlık vardır. Burada da doktorlara gideriz," dedi.

-Gerek yok anne! Yanlışlık falan da yok... Ölüyorum ben. Buraya, belki de seni son kez olsun görmek için geldim. Merak etme kalıcı değilim. Gideceğim, yarın, öbür gün... Vaktim yok zaten...

Yutkundu Çiçek yine. Doğru ya vakti yoktu, fakat ne kadar da yorgundu... Önce biraz dinlenmeliydi. Annesi gerçekten de perişan görünüyordu, ama onu teselli edecek ne hali ne de isteği vardı.

-Misafir odasına çıkabilir miyim anne? Çok yorgunum.

Kafasını salladı Gülçin Hanım. Eliyle çıkabilirsin der gibi bir işaret yapıp, koltuğa çöktü.

Çiçek merdivenleri halsiz adımlarla çıkarken, hatıralar canlandı bir bir gözünde... Bu evde hep misafir odasında kalmıştı. Çünkü ona özel bir oda yoktu. Ne garipti, halbuki annesine aitti bu ev. Ama önemi de yoktu artık bunların... Babaannesi ona hem anne hem baba sevgisini vermişti. İpek ve ailesi de en büyük şansı olmuştu. Kardeş olmak için kan bağı mı gerekli ille de... Hiç de değildi... İpek onun en güzelinden kardeşiydi işte!

Ertesi gün annesi başka başka doktorlar bulmuş ve Çiçeği zorla o doktorlara götürmüştü. İngiltere'deki hastaneden pek de farklı bir şey söylememişlerdi. Bu süslü kadın sanki içsel hesaplaşma içine girmiş ve bocalayıp duruyordu. Çiçek bu durumu umursamadı ve onu kendi haline bırakarak, bu sefer de babasını görmeye gitti. Benzer şeyler babası ile de yaşandı, aldırmadı Çiçek.

Bir sabah kalkıp, eşyalarını toparlayarak Çeşme'deki yazlıklarına gitti. İlk gün evi havalandırıp alışveriş yaptı. Etraf çok kalabalıktı. Yaz olduğunda cıvıl cıvıl olan bu belde, kışın sadece kuş seslerine uyanırdı. Issızlaşıp, kendi kendine kaldığında sevmeydi Çiçek burayı. Eğlenceli ortamları, gürültülü yerleri seviyordu. Son zamanlarını da bu cıvıltılı ortamda doya doya yaşayacaktı. Acıktığını hissettiğinde sahile doğru yürümeye başladı. Deniz kenarındaki bu küçük yeri hep sevmişti. Yakamozları izleyip hayatıyla ilgili bir yargılama içine girdi. Ne yapmadığı için pişmandı? Bir şey bulamadı Çiçek... Şu ana kadar hayatındaki en çalkantılı ruh halini anne ve babası ayrılıp, kendisini babaannesine bıraktıklarında yaşamıştı. Ama şimdi iyi ki de böyle olmuş diyordu. Çiftlikte çok mutlu bir çocukluk geçirmişti.

-Sizin gibi güzel bir bayanın, bu kadar derinlere dalmış olması bence adil değil.

Kafasını kaldırıp, karşısında duran bu adamı inceledi. İlk şaşkınlığını attığında gülümsedi.

-Oturabilir miyim?

Başka zaman olsa "Hayır" cevabını yapıştırırdı. Ama şimdi ne zararı vardı ki... "Tabii, buyurun," demişti bile. Adamın gözleri ıslı ıslıldı. Ela mıydı? Mavi mi? Hayır hayır hasbayağı laciverte dönük maviydi. Yüzü öylesine sıcaktı ki... Tabii ya, gamzesi de vardı! O bu incelemeyi sürdürürken, karşısındaki yabancı devam etti:

-Neden bu kadar hüznölüsünüz? Karşı masada otururken hep sizi inceledim. Bir sorun yok değil mi?

Gülümseyerek başını salladı Çiçek. Sonra adamın gözlerinin içine baktı iyice. İpek olsa ne çok kızardı: "Yabancılarla konuşmandan hiç hoşlanmıyorum Çiçek!" Bu ses kulaklarında yankılandığında yüzündeki gülümseme arttı.

-Bana cevap vermediniz. Ama gülmek size çok yakışıyormuş.

-Teşekkür ederim. Dalmışım biraz. İnsan, zaman zaman kendini dinlemek istiyor.

-Buna mani olmuyorumdur umarım, ha bu arada ismini söylemedim.

Elini uzattı, parmakları oldukça biçimli ve uzundu yabancının.

-Ben Cemal.

Çiçeğin tuttuğu el sıcacık. Adamın gözleri nasıl

da güven verici... Biraz sığınsam o gözlere, ne zararı olur ki diye geçirdi aklından.

-Çiçek ben.

-Ne güzel bir isim, size çok yakışmış gerçekten.

Böyle başladı Cemal ile tanışması. Oturduğu restoranın bağlı olduğu otelin genel müdürüymüş Cemal. Çiçek akşamları orada yemek yemeği tercih ettikçe, Cemal de ara sıra yanına uğrayıp, hal hatır sorar oldu. Çiçek biraz biraz kendisini anlatmaya başlamış olmasına rağmen, hastalığından hiç bahsetmedi. Kimse-nin ona acıyan gözlerle bakmasını istemiyordu. Bir gün kendisini yorgun hissettiği için evden hiç çıkmadı. Sonraki gece de ağrısı olduğu için uyudu. Ertesi sabah, televizyon izlerken kapı çalınca şaşırdı. Açtığında yüzündeki şaşkınlık daha da artmıştı.

-Cemal?

-Merak ettim seni. Kaç gündür ortalarda göremeyince...

-Öyle mi? Kahvaltı edecektim... Gelmez misin?

-Ashında iyi olur, karnım açlıktan zil çalıyor.

-Tabii sizin oteldeki mükemmel kahvaltıyı burada aramayacağını ümit ediyorum!

O gün Çiçek durmadan Cemal'i inceledi. Ağırbaşlı, ne istediğini bilen bir adam vardı karşısında. Sohbeti öyle tatlıydı ki, saatlerin nasıl geçtiğini anlamıyordu. Vakit öğleden sonrayı bulduğunda, "Gideyim artık, akşam bir nişan organizasyonu var bizde," dedi.

-Öyle mi? Ne güzel!

-Geleceksin değil mi? Yalnız başına ne yapacaksın ki burada?

-Biraz dinlenmek istiyorum. Belki başka bir zaman...

-Peki nasıl istersen, görüşürüz.

Çiçek o akşam gitmedi ama ertesi sabah Cemal yine geldi kahvaltıya. Sonraları sahil boyunca el ele yürümeye başladılar. Çiçek mutluydu. Cemal ile günden güne yakınlaşıyorlardı. Bir sabah Çiçek erkenden uyanıp, yanındaki güzel yüzlü adamı incelediğinde kendini sorgulamaya başladığını fark etti. Bağlanmak, giderek daha çok bağlanmak düşündürüyordu... Aksi gibi ağırları da artmıştı. Artık gitme zamanı gelmişti. Hem İpek barut gibi olmuş ve eğer bu hafta dönmezse gelip onu zorla da olsa hastaneye yatırmaktan bahsediyordu. O gün Cemal'in gözlerine baktı. Neredeyse bütün yazı birlikte geçirdiği bu adam ona hep, "Çok güzelsin, seninle olmaktan çok mutluyum," gibi cümleler kuruyordu ama gerçek hisleri hakkında hiç yorum yapmamıştı. Akşam yemek sonrası yanağına bir öpücük bıraktı...

-Bu gece yalnız kalmak istiyorum.

Cemal şaşkınlığını gizlemedi. Daha dün gece konyuna sokulan bu kadın, buzdan bir kale gibiydi şimdi. Elini cebine sokup, "Peki," dediğinde, Çiçek, hızlı adımlarla yanından ayrıldı. Cemal öylece arkasından

baktı. Uzun sarı dalgaları, yürürken beline salınıyordu. Uzun boyu ve narin yapısıyla, çok güzeldi Çiçek. Başını çevirip son kez Cemal'e bakarak, gülümsedi... Bakışlarındaki ifadeyi anlayamadı Cemal... Onu son görüşü olduğunu da...

Ertesi sabah Cemal yine gitti Çiçek'in evine, maalesef kapı duvardı. Devam eden günlerde tekrar tekrar boş yere dayandı o kapıya... Sonrasında durup, düşündü. Onu incitecek bir şey mi yapmıştı? Anlayamıyordu. Ona ulaşabileceği herhangi bir telefon numarası ya da adres, hiçbir şey de bilmiyordu. Nasıl sormamıştı... Çiçek'in evinin bulunduğu sitenin güvenliğine gitti. Görevliden aldığı cevap, "Çiçek Hanım İngiltere'de yaşar. Aidatları yılda bir kez banka hesabına gönderirler. Ulaşabileceğimiz bir numara var ama ona ait değil. Sanıyorum babasının," olunca, bir şey yapmadı Cemal... Ona bir hoşçakal bile demeyen kadını aramanın ne anlamı vardı ki... O mavi gözleri aklından silmeye çalışarak, kızgınca otele geri döndü. Aradan zaman geçtikçe, kızgınlığı da azaldı. Sonraları ise Çiçeği hep mavi gözleri ve ışıldayan yüzüyle hatırlayacaktı.

Aylardan artık Kasım idi ve otel sezonu bitmişti. Nisan sonu gibi tekrar açılana dek, İstanbul'daki evinde kalırdı Cemal. Elindeki küçük valizi arabaya

atarken, güvenlik görevlisinin sesiyle, arkasına döndü. Kendisine uzatılan zarfı alırken, "Cemal Bey! Bu size gelmiş, gitmeden vereyim dedim," diyen adama gülümsedi. Zarfı şöyle bir bakıp arabaya bindi. Yurtdışındaki acentelerden gelen zarflardan biri olmalı diye düşündü. Torpido gözünün içine attı. Radyodaki müziğin sesini biraz daha kısarak, kontağı çalıştırıp İstanbul'a doğru yola çıktı. Hep sevmiştii uzun yolculukları. Bir tür terapi gibi geliyordu ona. Zihnindekileri tek tek tarup, işe yaramayan düşünceleri yol boyunca geriye savuruyordu sanki...

Tarama: Sonny

Düzenleme: Elysion

CEMAL

Aklımdan kaç kez geçti Çiçek bilmiyorum... O derin ve parlak gözlerini hatırlıyorum hep. Gülümseme-
siyle birleşince, bakmaya doyum olmuyordu. Fakat
sonra, aniden bir şey oluyor ve değişiyordu. Sırtında
bin kilo yük varmış gibi omuzları düşüp, dertleniyor-
du. Birkaç kez sordum, "Neyin var?" diye, cevap, "Hiç.
Hiçbir şey," olunca üstelemedim... Ben ondan gerçek-
ten de çok etkilenmiştim. Yaşananın aksine, uzun bir
beraberliğimiz olabilir diye düşünüyormuşum meğer...
Meğer diyorum, çünkü farkında değilmişim. Biz sadece
anı yaşamışız birlikteyken, hakkında doğru düzgün tek
şey bilmiyormuşum. Belki de başka biri vardı ya da ev-
liydi... Ne bileyim, anlayamıyorum bir vedayı bile çok
görmesini... Kilometreler gibi, onu da geriye savuruyo-
rum. Yaşandı ve bitti...

Hep böyle oluyor. İzmir'e giderken sevinçle gi-

diyorum. İstanbul'un yoğunluğu ve kalabalığından bıkkın, güle oynaya... Ama kış gelip de Çeşme'de kimseler kalmayınca bu sefer de o sessizlik boğuyor beni. Gidişimin aksine, İstanbul tabelalarını görme-ye başlayınca içime huzur doluyor, evimdeyim di-yorum. İnsan dediğin ne garip; bir demi, bir demini tutmuyor. Arsız canlı türüyüz...

Apartmanın garajına girdiğimde, bu hafif rutubetli kokuyu bile özlediğimi hissettim. Dairemden içeri gir-diğim anın ise tarifi yoktu... Elimdeki valizi yere, zarf-ları ise sehpanın üzerine gelişi güzel fırlatıp kanepeye yayıldım. Bir iki saat kestirmiş olmalıyım. Bünyeme yol yorgunluğu iyice çökünce, kanepeden kaldıramadım bir türlü vücudumu. Yokluğumda biriken zarfların üs-tünde, arabadan getirdiğim zarf da vardı. Zarfı yırtarak açtım, özenle yazılmış bir mektupla karşılaşmayı bekle-miyordum. Şaşkınlık tüm ruhuma yayıldı. Doğrularak, oturur vaziyete geçtiğimde, ancak seçebildim kelime-leri.

"Cemal...

Sana nasıl hitap edeceğimi bilemedim hiç. Gali-ba en iyisi böyle. Kızgın olduğunu tahmin edebili-yorum. Haklısın da... Ama sana hiç sözler verme-dim. Sen de bana. Biz hep o anı yaşadık... Mutsuz mu oldum? Hayır! Aksine! Çok mutluydum... Belki de hayatımda geçirdiğim en güzel günlerdi.

Diyeceksin ki ne halt etmeye çektin gittin o zaman? Öyle gerekti işte. Seninle her şeyi güzel hatırlamak için belki... Ya da senin beni hep güzel, mutlu hatırlaman için. Bilmiyorum, Cemal. Belki de korkaklığımdan. Şimdi sana çok şeyler anlatacağım. O güzel gözlerin hüzne batacak biliyorum ama okumalısın, bunu tek seferde yapabilecek miyim bilmiyorum...

Çocukluğum... Belki biraz buruktu. Ama geneline bakarsak güzel geçti. Babaannem baktı bana, onun çiftliğinde büyüdüm. Çiftlikte, İpek ve ailesi de vardı... Yalnızlığımın inadına kalabalıkça bir aileydik işte!

İpek. Tıpkı adı gibi dünya güzeli, İpek. O olmasa ne yapardım ben? Öyle ya, o da benim için hep aynı şeyi söylüyor, "Sen olmasan ne yaparım, Çiçek?" diyor. Biraz da onun için döndüm sanırım, benim için elinden ne gelirse yapmasına izin vermiydim. Yoksa vicdanı rahat edemezdi İpeğin...

Yapıyor da. Bir an olsun yanı başımdan ayrılmıyor. Ne heveslerle başladığı işini bile bir anda bıraktı. Tam da terfi etmek üzereyken... Ama ben buna üzülmiyorum. Tersine, iyi ki de bıraktı, yanında olması beni de onu da rahatlatıyor. Çoğu kez, gizli gizli ağlarken yakalıyorum onu. Görmemiş gibi yapıyorum, yoksa beni üzdüğü için kendini suçlar, biliyorum.

Tahmin ettiğin gibi, hastayım ben, Cemal. Hani

filmlerde derler ya, "Şu kadar ömrüm varmış," diye, öyle bir şeyler... Öf, neyse, bugünlük bu kadar! Yoruldum, son zamanlarda çok daha halsizim. Sanıyorum şeyden... Yazarımı ben yine, lütfen yazdıklarımı dikkatle oku. Sonra senin için gerekli olacak, inan bana.

Sevgiler,

Çiçek"

Ellerim titriyor, ne bu şimdi? Başımın içinde davullar çalıyor, her vuruş, "Çiçek ölüyor mu?" diye tekrarlıyor. İyi de şimdi niye? Niye aylar sonra? Söylemeseydin, üzülmem şart mıydı? İlle de haber verip, canıma okuman mı gerekiyordu? Sağlıklı düşünemiyorum. Zarfın üzerine bakıp, herhangi bir adres ya da başka bir şey arıyorum, fakat yok. Sadece postanenin mührü var. Sorgulamaya başlıyorum yine kendimi, ne yapmak istiyorsun Cemal? Ölmek üzere olan birinin son günlerinde yanında olmalı mısın? Çiçeğin o sağlıklı hali gelince gözümün önüne, inanasım gelmiyor. Dalıp dalıp gitmelerinin sebebi bu muydu?

Ellerimi camın pervazına dayayıp, derin bir nefes aldıktan sonra Çeşme'deki çocuklardan birini arayıp, Çiçeğin evinin bulunduğu siteye gönderdim. Çiçeğin babasının telefon numarasının olduğundan bahsetmişlerdi. Ulaşmalıyım ona, sonrası yok ki... Eğer yazdıkları doğruysa, ya ölürse! Son kez de olsa görmeliyim. Aman ya! Ne yapacağımı ben de bir bilebilsem!

ÇİÇEK

Bugün İpek nefis bir pasta yapmıştı, nasıl da beceriklidir arkadaşım... Annesinin genlerini taşıyor tabii... Bana öyle bir bakıyor ki... Ben de ne verirse yiyorum, üç günlük hayatta şu dünyanın tatlarını reddetmenin ne anlamı var, değil mi? Kendimle dalga geçer oldum. Yoksa bu ağırlara ve yaşadıklarına dayanamazdım. Hem İpek de beni moralsiz görünce kahroluyor. Bu aralar yaptığım yeni bir şey daha var, günlük gibi bir şey tutmaya başladım. İleride bebeğim okuyabilir veya İpek...

Marifetlerimi bununla da sınırlı değil, kendimi kötü hissettikçe Cemal'e mektuplar yazmaya başladım. Tek tek gönderiyorum. Birden yüreğine inebilir, o yüzden yavaş yavaş anlatıyorum öğrenmesi gerekenleri. İpek bilmiyor bunu: zaten yeterince üzülüyorken böyle şeyleri kafasına takmasını istemi-

yorum. Onunla anlaştık. doğumu Türkiye'de yapacağım. Ama çiftlikte değil, anne ve babamın haberinin olmasını istemiyorum. Bakamayacaklarını bildikleri halde, bebeğimi İpek'ten alıp sevgisiz büyütmelelerine izin veremem. Bana yaptıklarını çocuğuma yapmalarına müsaade etmeyeceğim! Benim kocaman yürekli bir babaannem vardı. Bebeğimin de kocaman yürekli bir İpeği var... İçim rahat! Avukatımla uygun bir vasiyetname de hazırladık.

Yine çok yoruldum bugün, bebeğim hareketlendi artık. Karnım da belirgin, çok yakıştı hamilelik bana.

İpek geçen hafta ağabeyini çağırdı. Nihat, beni karşısında hamile olarak görünce şoka girdi. Kaşları çatıldı, rengi kırmızıya çaldı resmen! Biraz sakinleştiğinde olanı biteni tüm açıklığıyla anlattık. Tutuldu kaldı. Ne diyeceğini bilemeden, gözleri doldu. Biliyorum, beni de kardeşi gibi seviyor. Dışarı çıkıp hava almak istedi. Birkaç saat sonra, geri geldiğinde yanıma oturup, ellerimi tuttu.

Yanlış karar verdiğini düşünüyorum! Ama yine de yanındayım. Her ne olursa olsun, biz seninleyiz. Yarın İstanbul'a döndüğümde İpek'le birlikte kalabileceğiniz bir yer ayarlayacağım.

Gözlerimde yaşlarla boynuna sarılıyorum bu dev adamın, içleniyorum aniden. Hıçkırıklarına hakim olmam ne mümkün? Doyuncaya dek ağlıyorum...

Zaman akıyor. Ben durmadan kilo alırken. İpek günden güne zayıflıyor. Dün banyodan gelen hıçkırık seslerini duyduğumda, hışımla içeri daldım. Oysa, ne çok ağrım vardı. Kollarından tutup silkelidim. Avazım çıktığı kadar bağırarak, "Yeter İpek! Ölmeden, mezara koymadığın kaldı beni! Belki de bir şey olmayacak bana. Belki doğurup, bakacağım kendi çocuğuma! Hem kendimi çok iyi hissediyorum ben!" dedim. Yaşlı gözlerini kuruladı telaşla, ağlayan gözleri birden parıldayarak, gülümsemeye çalıştı... "Ben senin için ağlamıyorum! Bunu da nereden çıkardın, annemi özledim," dediğinde, saçmaladığının farkındaydı. Gülmeye başladım, hem de kahkahalarla...

-Bir tek bunu başaramadın İpek! Yalan söylediğin zamanlarda hep kendini gülünç duruma düşürüyor-

SANIR...

İPEK

Biliyor musun Çiçek? Asıl yalan söyleyemeyen sensin. İyiymiş... Geceler boyu inlediğini duymuyorumuyum? Sen acı çekerken, benim uyukladığımı mı sanıyorsun? Kaç kez gizlice doktoruna gittim, ağrıların dindirecek ufacık bir ışık bulabilmek için... Doktorunun bana söyledikleri kahrediyor beni, Çiçeğim, bu nasıl bir sınavdır? Günden güne daha fazla acı çektiğini görürken, karnındaki minik varlık da inadına büyüyor. Bakışların karnına sabitlendiğinde, gözlerin ıslıl ıslıl. Beni üzmemek için nasıl da çaba sarf ediyorsun... Bırak üzüleyim Çiçek, sen yorma kendini. Bırak benimle uğraşmayı, sen kendine bak...

Dün ağabeyimle konuştum. Ev bulmuş bize, eşyalarımız da yarın gelecekmiş. Bir an önce gidelim istiyorum. Orada annem, babam ve kardeşlerim var. Bize destek olurlar. Ağabeyim durumu onlara anlat-

tığından beri annem ağlamaktan uyuyamıyormuş. Beni arayıp, "Getir gözümün önünde olsun," diye söylenip duruyor. Gözünün önündeyken daha çok acı çekeceğini bildiği halde...

Yavaş yavaş eşyaları toplamaya başladığımda Çiçek durgunlaşıp etrafa bakındı. Buraları bir daha göremeyeceğini düşündüğünden adım gibi eminim. "Annem bir sürü yemek yapmış, evde seni bekliyormuş," dediğimde, yaramazlık yapmışçasına, muzipleşiyor yüzü. "Annen beni senden daha çok seviyor," diyor. Küçük çocuklar gibi beni kızdırmaya çalışıyor. Ah, be güzelim... Sevsin, herkes, her şey ve en çok da bu hayat seni sevsin.

CEMAL

Aramalarım sonuç vermiyor ne yazık ki! Çiçeğin babasını bizzat ziyarete gittim, adam huysuzun teki. Böyle bir babadan nasıl bu kadar sevgi dolu bir kız çıkmış? Kızının hasta olduğunu biliyormuş, fakat yerini bana söylemiyor. Kendisinin ne kadar bildiği de muamma tabii.

Çiçek durmadan yazıyor bana. Ama hep geçmişe dönük şeyler anlatıyor. Kendisi, babaannesi, İpek ve ailesi ile ilgili. Anılarla süslüyor cümlelerini, sanki bilgi verir gibi... Niye yapıyor bunu? Yazdıklarında bazen heyecan, bazen de üzüntü hakim. Halen inanamıyorum buna. Ona ulaşmama izin vermeli, ancak yapmıyor... Mektupları hep Çeşme'ye otele gönderiyor, oradan kargo yapıyorlar bana. Ama bu seferki mektupta ilginç bir durum var. İstanbul'dan gönderilmiş. Burada mısın Çiçek? Telaşla açıyorum mektubu. Belki de bir adres vermiştir.

"Cemal...

Sonlara yaklaştık artık... Evet anladığın gibi Türkiye'deyim. Babama gitmişsin birkaç kez. Gitme! Bilmesin burada olduğumu. Öyle hastayım ki... Beni üzmelerine izin verme ne olur, dermanım yok...

Biliyorum merak ettin şimdiye kadar, Çiçek neden bana bütün bunları yazdı diye. Sebepsiz değildi tabii. Anlattıklarım sana ileride yardımcı olacak şeylerdi. Sen o insanları ne kadar tanırsan, onları anlamın için o kadar faydalı olacak bu bilgiler. Ne için mi? 'Kızımız' için! Boş yere bakma, yanlış görmedin. Evet hamileyim. Belki de mektup sana gelene kadar, doğurmuş olurum, belli mi olur?

Lütfen, beni yanlış anlama! Onu senin üzerine bırakıp gittiğim yok. İpeği var kızımın! O yüzden anlattım ince ince sana. Gittiğimde, gözüm arkada kalmayacak. Ama bil istedim. Senden habersiz büyümesini istersen buna da saygı duyarım... Yok, kabullenirsen de, bir kızın doğacak işte, Cemal. Eğer o vakit ben sağ olmazsam, soyadını ver ona. Sana sormadım, söylemedim, bir kez daha kızabilirsin bana. Pek de umurumda değil aslında. Öldüremezdim miniğimi, yapamazdım. Canım pahasına olsa da doğurmalıydım meleğimi. Bunu annem de babam da bilmiyor. Sevgisiz insanlara açıklama yapmayı da istemiyorum zaten.

Bir şey daha, İpeğin sana yazdığımdan haberi yok. Birden bire karşısına çıkıp, bebeğimi İpek'ten alma sakın. Onu sevgiyle büyütebilecek yegâne insanları anlattım mektuplarımda. Sen babası ol (eğer istersen tabii) ama İpek bakabildiği sürece bebeğimi ona bırak. Bana bir şey olduğunda avukatım senin adını ve adresini İpeğe verecek, o ulaşır sana. Bu arada, belki bu sana yazdığım son mektup olabilir... Olur ya yazamam bir daha, hakkımı helal et olur mu?

Çiçek"

Kulaklarım uğulduyor. *Hamile. Kızım olacak Tanrım! Delirebilirim! Ne yapmaya çalışıyorsun. Çiçek! Nasıl gizlenir böyle bir şey? Kahretsin! Elim kolum bağlı senin ölüp de bana ulaşılmasını mı bekleyeceğim?*

Benden habersiz bir can dünyaya gelecek, benim hücrem, benim kanım ama nerede olduğunu bilmeyeceğim. Nedir bu? Şaka mı?

Cemal, girdiği şoktan çıkar çıkmaz, Çiçeğin gönderdiği tüm mektupları alıp, masaya dizdi. Hepsini tek tek dikkatlice okuduğunda, aslında daha ilk mektupta şüphelenmesi gerektiğini anladı. Aradığı tek bir ipucuydu. Onlara ulaşabilmenin ufacık bir yolunu bulsa... Derin bir nefes alıp, ellerini ense-

sinde birleştirerek geriye yaslandı. Gözlerini yumarak bir süre düşündü. Tamam mektuplarda bir şey yoktu ama... Tabii ya... Çiçek bir keresinde, Çatalca demişti. Oradaki bir köfteciden bahsedip durmuştu. Evlerine yakındı. Gitse soyadlarını söylese, belki tanıyabilirlerdi. Sonuçta babaannesi yıllarca orada yaşadığına göre, bulabilirdi.

Duramadı yerinde. Arabanın anahtarını kaptığı gibi çıktı evden. Çatalca'ya vardığında saat dörttü. Çiçeğin bahsettiğı köfteciye bulmak zor olmamıştı. Bu salaş yere şöyle bir bakınıp, kasada duran adamın yanına doğru ilerledi. Bir akrabasını aradığını anlatarak, soyadlarını söyledi. Hiç de zor değılmiş aslında evlerini bulmak. Sorduğı herkes biliyordu yerini. Çiftliğin önüne geldiğinde, deli gibi yağımur yağıyordu. Giriş kapısına doğru ilerledi. Ama gördüğü şey tüm heyecanını kırdı. Kapıda sağılam bir kilit asılıydı ve etrafta kimsecikler yoktu. Yağımur sicim gibi üzerine dökölürken o çaresiz bir hiddetle, arabanın lastiğini tekmeliyordu.

Çiçek ve İpek, Nihat'ın onlar için hazırladığı eve yerleşeli epeyce olmuştu. İpeğin anne ve babası artık çiftlikte yaşamak istemiyordu. Hatıralar ağır geliyordu. Kızları gibi büyüttükleri çocuk şimdi ölüme hazırlanan bir anneydi. Kahroluyorlardı. Çiçeğin babaannesinin torunlarının da büyüdüğü o büyük ev, artık

öylesine sessizdi ki... İpeğin ailesi de o siyahı sessizliğe dayanamamış ve Beykoz'da yıllar önce aldıkları o orta halli eve taşınmışlardı. İki katlı ev, küçük bahçesiyle öyle şirindi ki... Nihat, oluşabilecek herhangi bir olumsuz durumda yardımcı olabilmek için kızların oturacağı evi kendilerine yakın bir yerde kiralamıştı.

Çiçek babaannesinin ona bıraktığı üç evden birine yerleşmeyi hiç düşünmedi. Çünkü İpeğin ondan sonraki zamanda anılarla başa çıkamayıp, yeni bir eve taşınacağını çok iyi biliyordu. Bu durumda, ortak yaşamışlıklarının olmadığı evlerden birini seçebilir ve böylece kira derdi de çekmezlerdi. Bebeğinin rahatı için en ince ayrıntısına kadar her şeyi düşünüyordu, Çiçek.

"Bebeğim... Öyle görmek istiyorum ki seni," diye gülümseyerek mırıldandı. Her sabah yaptığı gibi, güneşe karşı oturarak, karnını okşadı. Cemal'e gönderdiği son mektubun üzerinden iki hafta geçmiş, aylardan nisan olmuştu. "Şimdi Çeşme'dedir, sezon açılıyor," diye geçirdi aklından...

İpek annesinin getirdiği börekleri ısıtıp masaya indirirken, Çiçeğe seslendi. Karnı artık epeyce büyüdüğünden ağır ağır gelip masaya yerleşti Çiçek. Elinde iki defter vardı. İpek şaşkın gözlerle ona baktığında kolundan tutarak yanındaki sandalyeye oturttu.

-Onlar ne Çiçek?

-Burada iki defter var İpekçim, yazdığımı görmüşsündür, biri sana, diğeri ise bebeğime..."

-Lütfen! Yine başlama! Bak! Her şey öyle güzel olacak ki!

-Evet ama ben yine de... Bırak anlatayım, ikisini de şimdi vermeyeceğim sana. Odamdaki çekmecede kalacaklar. Çünkü sonuna kadar yazacağım. İşte olur ya, o son gelir ya...

İpek ellerini yüzüne kapatıp sıkıttı kendini. Birkaç derin nefes... Ne fayda. Olmuyordu işte!

-Sakin! Sakin devam etme Çiçekçim... Acıdan ölüyorum ben, senin kendini ya da beni sürekli bir sona hazırlamandan nefret ediyorum! Hem ne biliyorsun, belki ben senden daha önce öleceğim! Belki bir araba çarpacak bana! Ya da bir uçak düşecek bu lanet kafama!

İpek yerinde duramıyordu, acısı öyle sarmıştı ki bedenini, değil nefes almak, boğulduğunu hissediyordu.

Çiçek ona doğru kollarını açtığı anda sınıksız sarılıp, boynunu kokladı. İki arkadaşın hıçkırıkları bütün evi inletiyordu. Her zamankinin aksine, Çiçek, ona ağlama demiyordu. Hatta ondan daha fazla ağlıyordu...

-Her şey için sana minnettarım, İpek...

İPEK

Son anına kadar söylediği şey hep bu oldu: Sana minnettarım. İpek. Öyle zor ki anlatmak şimdi. Yutkunuyorum, yutkunuyorum ama ne gözümdeki yaşı ne de kalbimdeki acıyı dindirebiliyorum. Damla damla kanıyor yüreğim her gün, nasıl alışmışım, nasıl da sevmişim seni, Çiçek... Sensiz her şey yarım, eksik, tadı tuzu yok hiçbir şeyin!

Doğum yaptıktan sonraki hali hiç gitmiyor gözümün önünden, gözlerinden sıra sıra süzülen yaşlarla sarıldı meleşimize. O anı bekliyordu hep, kokladı, öptü.

-Sen ne güzel bir şeymişsin bebeğim... İpek, adı Duygu olsun olur mu? Beni bu denli etkileyen başka hiçbir duygu olmadı çünkü...

Başımı sallayabildim sadece, tüm itirazlara rağmen hastanede kalmayı reddetti. Hep beraber eve

döndük. Sanki onca ağrıyı çeken o değilmiş gibi be-beğine bakmaya çalışıyordu. Bir süre için ben bile unuttum hasta olduğunu. Öyle iyi görünüyordu ki...

Bebeğimizin ilk ayını doldurduğu o sabah, bizimle birlikte kahvaltı etti, Çiçek. Yumuşak sesiyle söylediği bir ninni ile onu uyuturken bana dönüp, "İyi ki varsın İpeğim... Seni çok seviyorum," deyip, yanağımdan öptü. Sonra annemin boynuna sarılıp saçlarını kokladı. Minik adımlarla odasına doğru yürürken, dönüp buruk bir gülümseme yolladı bize.

Hani yatağına gitmiştin dinlenmek için... Hani, "Uyku iyi gelecek," demiştin, Çiçek! *Ölüm* demiştin ki!

Uyanmadı. Saatler geçti ama o uyanmadı, yüzüne dokunduğumda, buz gibiydi...

Kalakalmıştım. Sonrasını hatırlayamıyorum. O aptal iğnelerden bana kaç tane yapmışlarsa, sersem gibiydim. Evin içinde dolandım durdum. Sanki bir yerlerden çıkıp gelecekti. "İpek hadi çok acıktım," diyecekfi. Hissettiklerimi, çektiğim acıyı anlatmam mümkün değil. İyi ki annemler vardı. Ne kadar üzgün olsalar da, benden daha kuvvetliydiler. Sonra annesi ve babası geldi Çiçeğin. Burada olduğunu haber vermediğimiz için bağırıp, çağırdılar. İçeride her şeyden habersiz uyuyan küçük meleğin varlığını onlara söyleyemiyorduk. Bu konuda İpek bizi sıkı sıkı tembihlemişti. Bebeği onlara veremeycektik. En azından bir süre daha gizli kalmalıydı bu

durum, zaten onlarla bebek konusunda tartışmaya da hiç hâlim yoktu...

Babaannesinin yanına defnedildi Çiçek. Toprağa koyulduğu an, ben de ölüyorum sandım... Üşürdü Çiçeğimi, çok üşürdü. Azıcık soğuk olsa, "Donuyorum, İpek," diye sarınırdı hırkalara...

Dondük. Dondük ama ev üzerime gelmeye başladı. Büyük ağabeyim Serhat'ın eşi Mine bakıyordu Duygu'ya. Kendi derdime düşüp çocuğu unutmuştum. Öyle çok kızdım ki kendime! O bana emanet! Hem de Çiçeğim'den...

O akşam odasına girip, kapıyı kilitledim. Doya doya döktüm gözyaşlarımı. Her yerde kokusu var. Nasıl yaşarım ben bu evde? Çekmecesini açıp, titreyen ellerimle o iki defteri aldım. İlkinin kapağını açtığımda, "Bebeye" diyordu, hemen kapattım. Sonra diğerini açtım, "Canım İpeğim" yazılıydı. Cesaretim yoktu okumaya. Ama duramıyordum da... Hiçkırık seslerim gözyaşlarıma bulanırken, o inci gibi yazısını okumaya başlamıştım bile.

"İpeğim...

Bu anın geleceğini biliyordun, niye ağlıyorsun şimdi? Bunun beni ne kadar üzeceğini bilmezmişsin gibi... Bırak, rahat uyuyayım kabrimde! Sana yapman gerekenleri sıralıyorum. Yoksa uzun süre kendini toparlayamayacağını biliyorum.

Hadi güzelim, senin bakman gereken ufacık bir bebeğin var!

Ne olur kendine gel ve bebeğimden o güzel yüzündeki gamzeleri esirgeme...

Bu evde oturma, İpek, taşın. Kızacaksın biliyorum ama babaannemden kalan üç evi de boşalttırmıştım. Hangisini istersen orada otur. Diğer ikisini de kiraya verirsin. Lütfen İpeğim, hemen toparlan ve bebeğimize uygun bir yuva kur. Avukatıma vasiyetname bırakmıştım. Orada ihtiyacın olacak her şey var. Bu arada, kızacağın başka bir şey daha yaptım İpek. Babasına bir kızı olacağını yazdım, ona git İpek, hemen nüfus cüzdanını çıkar. Yoksa annem ve babam sana çok problem çıkaracak velayet konusunda. Hızlı ol İpekçim. Cemal bir kez daha babama gitmeden onu bul. Sonraki sayfaları şimdi okuma olur mu? Sonra, yavaş yavaş okursun. Seni çok seviyorum. Ben her daim seninleyim..."

Bu mektuptan sonra, güzel bebeğimin yanına gittim. Anlanmış gibi, öyle mutsuz ki bugün... Sürekli ağlamış, kucığıma aldım, kafasını göğsüme dayadı. Sustu birden... O güzel gözlerini yumup, derin bir uykuya bıraktı kendini. Kulağına, "Korkma meleğim, ben varım, seni hiç bırakmayacağım," diye fısıldadım. Minicik bedeni ile kucığımdaydı işte. Kalmıştık baş başa.

Ertesi gün hemen gidip o üç evi de gördüm. Ağlaya ağlaya kullandım arabayı. Duygu için hangisi daha uygun diye ölçüp biçtikten sonra, annemlere yakın olanında karar kıldım. Bir şey olduğunda onlara bırakabilirdim. Nihat Ağabeyim inanılmaz destek vermişti bana. Bir günde gidip eşyaları sipariş ettik, hemen çıkmalıydık o evden. Yoksa kolum kanadım tutmayacaktı, toparlayamazdım.

Ev işi çözüldüğüne göre, sıra diğerine gelmişti. Onu da halledip, ağır ağır tutmalıydım yasımı. Acıyı dibine kadar çekmeliydim ki, onsuzluğu kabullenmeyi de başarabileydim.

Birkaç eşya ve kıyafetle annemlere yerleştik. Kendi evimiz hazır olana dek en iyisi buydu. Annem ve babam itiraz ediyordu... Onlarla yaşamalıymışız, nasıl bakarmışım minicik bebeğe... Ama duymuyordum hiçbirini. Biz kızımın birlikte kendimize ait bir yuva kurmalıydık, hem Çiçeğim de öyle istiyordu...

Birkaç gün sonra Çiçeğin avukatı aradı. Vasiyeti hakkında görüşmemiz gerekiyormuş. Çiçeğe ölümü hiç yakıştıramamışken, bir de vasiyetini dinlemek varmış meğer... Kızı yirmi yaşına gelinceye kadar mallarının ve parasının yönetimini bana bıraktığına dair bir evrak dışında, Duygu'nun babasının adres ve telefonlarını bırakmıştı, Çiçek. Avukatın ne zaman gittiğinin dahi farkında değildim...

Duygu'nun babasının adresini aldım elime, Cemal...

Adı Cemal imiş. Derin bir sıkıntıyla iç geçirdim. Tanımadığım bir adam, nasıl açıklayacağım tüm bunları ona? Nasıl karşılayacak anlatacaklarını? Kimlik meselesi var tabii ama asıl önemlisi, Duygu babasını tanımalıydı. Ona bunu yapamazdık.

CEMAL

Baharla birlikte turizm sezonu da yeniden açıldı. Çok severim bu hallerini Çeşme'nin. Mayıs ayının sonlarındayız. Ne çok kalabalık, ne de çok sakin... Düşünmeye çok vakit var yani... Gülüyorum. Çalışıyorum. Uyuyorum. Kalkıyorum. Ama sonunda hep aynı şey takılıyor zihnime: Bir yerlerde kızın var Cemal... Doğdu mu? Sağlıklı mı? Sarışın mı? Esmer mi? Kime benziyor? Peki ya sen Çiçek... Öldün mü? Kaldın mı?

Bu bir oyun olmalı, hayatın bana oynadığı bir oyun ve oyuna başlamak için Çiçeğin yazdığı gibi bekliyorum. Her şeyi düşündüğü gibi, bunu da düşünmüştür nasılsa. Birkaç gün içinde bir haber çıkmazsa, babasına bir kez daha gidip olan biten ne varsa anlatacağını.

Hava öylesine sıcak ki, hafta sonu otele akın eden

müşteriler, bugün de aynı hızla çıkış yaptılar. Hazi-
ran ortalarına kadar hafta içi çok yoğun olmaz.

Kendimi lobideki koltuklardan birine bırakıp ge-
riye yaslanmıştım. Ne düşünüyordum, farkında dahi
değildim. Otel kapısından giren, uzun boylu ve uzun
saçlı kıza takıldı gözlerim, yüzünde tuhaf bir ifade
var. Sanki canı yanıyormuş gibi... Sıkıntılı...

Etrafına şöyle bir bakınıp, karşımdaki koltuğa
oturdu. Başını ellerinin arasma alıp bir süre düşün-
dükten sonra resepsiyona doğru ilerledi. Hemen ar-
kamda olduğu için sesini duyabiliyordum.

-İki gün kalacağım... Uygun bir odanız var mı?

Ses tonu yumuşaktı, ancak aynı sıkıntıyı sesinde
de hissetmiştim. Kim bilir ne derdi vardı. Ama he-
men akabinde, beni şaşırtan soruyu sordu.

-Valizimi odama göndermenizi rica edebilir mi-
yim? Ben önce Cemal Bey ile görüşmek istiyordum
da. Kendisini nerede bulabilirim?

Beni mi arıyordu? Ama neden? Hiç tanımadığım
biri. Aynı hızla dönüp ona tekrar bakmamla resepsi-
yon görevlisinin, "Cemal Bey!" diye seslenmesi bir
oldu. Kız bana bakıp, derin bir nefes aldıktan sonra
yanıma gelip elini uzattı.

-Merhaba, ben İpek. Biraz vaktiniz var mı acaba?

Şaşkınım, hem de çok... Kızın yüzüne aptalca bak-
tım bir süre. Ayağa kalkıp, bana uzatılan eli sıkıttım-
da, "Cemal," diyebildim sadece. Tıpkı Çiçeğin tarif

ettiği gibiydi. elimle sahildeki kafeteryayı gösterdim.
Bir şey demeden, sessizce benimle birlikte yürüdü.
Öyle korkuyorum ki anlatacaklarından, her şekilde
hayatımın seyri değişecekti, hissediyordum... Bir
yanım anlatacaklarını duymak için sabırsızlanırken,
diğer yanım suskunluğun daha iyi olduğunu fısıldı-
yordu.

İPEK

Öyle zor ki her şey, uçağa bindiğimde aklım be-
beğimde kalmıştı. Annem bakacaktı ona, fakat bu
huzursuz olmamı engellemiyordu. Sanıyorum, biraz
da birkaç saat sonra yapacağım görüşme ile ilgiliydi
sıkıntım. Yanılmamıştım. Çiçeğin adresini bıraktı-
ğı otele geldiğimde, sıkıntım son noktaya varmıştı.
Önce odama yerleşip ne konuşacağımı planlarım
diye düşünmüştüm hep. Ancak olayların akışı plan-
ladığım gibi gitmedi ve aradığım insanı bir anda kar-
şımda buluverdim.

Şu an benimle aynı masayı paylaşan, uzun boylu,
iri kıyım adamın bana sıkıntımı hafifletmekte pek
yardımcı olacağına hiç inanmıyorum. Dimdik göz-
lerle bana bakıyor. Pek bir havalı ve özgüven patla-
ması yaşadığı her halinden belli. Gözlerinde yanıp
sönenler, öfke mi yoksa merak mı kestiremiyorum.

Sabırsız hareketlerle, ayağını yere vurup duruyor. Biliyorum, Çiçeğe sormadığı hesabı, benden istiyor. Ancak, nereden başlayacağımı bir bulabilsem...

-Konuşmayacak mısınız?

-Affedersiniz... Ben..

-Zor olmalı...

Öyle itici ki ses tonu... Bir anda her şeyden vazgeçip kalkmak geliyor içimden. Ama sonra Çiçek ve Duygu geliyor aklıma, oturup kalıyorum yerimde.

-Oldukça zor... Çiçek size yazmış olmalı her şeyi.

Tanrım! Tıpkı bir korkak gibi sesim titriyor. Zor olacağını elbette biliyordum. Ama nefesim kesiliyor ve adam beklediğimden daha çetin ceviz çıkıyor.

-Yazdıkları ve yazamadıkları... Söylesenize nasıl bir oyunun içindeyim ben?

Sesi sakın, fakat yılan gibi de soka cinsten.

-Oyun falan yok... Her şey ortada.

-Öyle mi! Peki benden ne istiyorsunuz o halde? Neden buradasınız?

Bu da neyin nesi? Benim bu adamla başa çıkmam imkânsız görünüyor. Hadi toparlan İpek. Anlat ve kurtul.

-Sizden tek bir şey isteyeceğim. Siz ya kabul edersiniz ya da etmezsiniz. Kendi tercihiniz, sonrasında da bir daha rahatsız etmeyeceğim.

-Bu kadar basit yani!

-Basit mi? Bakış açınıza göre değişir!

Agresifliğine daha fazla tahammül edemiyorum. Benim de sesim yükseliyor.

-En nefret ettiğim şey arkamdan gizli kapaklı işler çevrilmesidir. Mecbur bırakılmaktan nefret ederim!

"Yeter artık! Sizinle konuşmaya çalışmak bir hataymış," deyip ayağa kalktığım gibi, koluma yapışan kolla yine sandalyede buluyorum kendimi.

-Bana her şeyi anlatmadan, şuradan şuraya gidemezsiniz.

Çaresizce denizi seyrettim bir süre. Sonra onun ateş saçan gözlerine bakmadan anlatmaya başladım. Hastalığının başından, buraya gelişine, dönüşüne, hamileliğine kadar... Sonra doğumu anlattım. Çiçeğin öldüğünü söylediğimde, gözlerini kapatıp, alnını ovuşturdu. Gözlerini açtığında laciverte dönük, mavi gözlerini örten kirpiklerin ıslandığını gördüm. Belli ki anlattıklarım ağır gelmişti. Ben de her şeyi sanki en başından yaşıyordum. Günlerdir sıkıttığım bedenim kendini bırakmış, akıttığım yaşın farkında bile değildim. Bana uzattığı peçeteyi alıp yüzümü sildim, içli bir nefes alıp verdikten sonra, çantamdan bebeğimin resmini çıkardım. Masanın üzerine bıraktım. Elleri titriyordu, yavaşça eline aldı resmi, yutkundu... Dakikalarca tek söz etmeden öylece ona baktı.

-Sizden istediğim sadece soyadınız, başka hiçbir şey değil, lütfen...

Yüzüne acımasızca bakıp, elindeki resmi salladı.
"Bu bende kalsın," dedi ve ağır adımlarla çekip git-
ti.

CEMAL

Kendimi odama nasıl attığımı bilmiyorum. Tamam, Çiçek bana yazmıştı her şeyi... O zamandan bugüne ilk şoku atmış olmalıydım. Ama olmamış. atamamışım demek ki! Yatağa uzandığımdan beri elimdeki resmi inceliyorum, çok minik ve savunmasız ve de annesiz. Kalbime bir taş oturuyor... Çiçeğin öldüğünü duymak, sandığımdan da fazla etkiliyor beni. Hatta... Hatta kahroluyorum, o güzel bedenini toprağa karıştığını düşünmek... Tam bir duygu savaşı içinde, ayağa kalkıp dolanıyorum. Balkondan akşam kızılığını ve denizi seyrediyorum. Yalan... Hiçbir şeyi gördüğüm yok esasında. resimden gözlerimi alamıyorum. Ona sadece soyadımı verecekmişim. Ya sonra? Çiçek ne kadar ayrıntılı yazarsa yazsın, tanımadığım insanlara mı bırakacağım onu? Ya başına bir şey gelirse? Ya sevemezlerse yeteri kadar... Hem

o kız. İpek. Soğuk birine benziyor, ya kötü davranır-
sa? Kafam çatlamak üzere, endişe fırtınası tüm ruhu-
mu sarmış durumda. Bir an sakın düşünmeye çalışıp,
"Bir dur Cemal! Kötü olsa Çiçek ona teslim eder miy-
di hiç? Hem onca şey yazmıştı onunla ilgili... Aşağıda
nasıl da ağlıyordu, diye telkin etmeye çalışıyorum
kendimi. Fakat olmuyor işte... Belki de bebek başına
kaldı diye ağlıyordur! Of, ne biçim adamım ben, kız
sadece soyadını ver diyor, ben neler düşünüyorum!

Yüzume bir avuç su çarpıp, alelacele üzerimi de-
ğiştirdim. İpeğin oda kapısını tıklattığımda kapı açıl-
madı. Yemeğe inmiş olmalıydı. Çalışma odama geçip
bilgisayarımı açıp birkaç elektronik postaya cevap
yazdıktan sonra aşağıya indim. Etrafa biraz bakındım
ama ortalarda yoktu. Sahilde kısa bir yürüyüş yapma-
ya niyetlendim. Gökte ararken, yerde buldum; İpek
köşedeki kayaların üzerine oturmuştu. İyice yaklaştı-
ğımda, yine ağladığını fark ettim...

İPEK

On üç ile on dokuz yaş aralığımızdaki tüm yazları geçirdiğimiz yer Çeşme, Ilıca. Ne çok anı gizlenmiş her köşesine... Geceleri herkesin bizi uyuyor sandığı saatlerde camdan atlayarak kaçışlarımız, ilk sarhoş oluşumuz, sabahın ilk ışıklarına kadar dans etmelerimiz... Ama şimdi Çiçek yok ya, tadı da yok buraların. O yazlık eve adımımı bile atamam! Çok özledim seni güzelim, annemle konuştum biraz önce, bebeğimizin keyfi pek yerindeymiş bugün. Rahatladım, bir an önce dönüp kollarıma almak istiyorum. İçim hiç rahat değil, bu adam pek ters çıktı be Çiçeğim...

-Adı ne?

İrkiliyorum birden, öyle dalmışım ki, tepemde dikilmiş adım soruyor bebeğin. Bir çırpıda gözyaşlarını silip, ayağa kalkıyorum.

-Duygu... Adı Duygu.

Mutlakaarak Duygu ismini birkaç kez tekrar ediyor ve meraklı gözlerle bana bakıyor.

-Çiçek taktı bu ismi ona... Doğumdan hemen sonra.

-Anladım.

-Bak, kızgın olmakta haklısın. Ama bu kimsenin suçu değil. Kıyamadı Çiçek bebeğine, onu aldıramadı. Doğurmasaydı belki bir-iki yıl daha yaşardı. İstemedi...

-Yanında olmama izin vermeliydi.

-Haklısın... Ama...

-Haklıyım! Hem de çok!

Bir an ikimiz de susuyoruz, kayaların üzerine yeniden çörekleniyorum, o da yanıma oturuyor.

-Uslu bir bebek mi?

Merak etmeye başladı, bu iyi mi kötü mü ben de bilemiyorum. Kafamı sallıyorum gülümseyerek.

-Bazen çok uslu, ama bazen de kıyametleri koparıyor...

-Doğum belgesi yanında mı?

Seviniyorum birden...

-Evet, odada, yani kabul edersen diye yanımda getirmiştin.

-O benim kızım! Tabii ki adımı kimliğine yazdıracağım. Yarın bu işi halledelim.

-Tamam, sonra ben giderim.

-Beraber gideceğiz!

Ne!

Ne sanıyorsun? Kızımı sana bırakacağımı mı? Çiçek ne derse desin! Ne yazmış olursa olsun. O benim kızım!

O daha çok küçük, bakamazsın ki! Hem bana Çiçeğten hatıra Asla kimseye veremem!

Bağırarak bir işe yarıyorsa, şimdi neden yaramıyordu? Alaylı gözlerle yüzüme bakıp, nasıl tepindiğimi seyrediyor. Sonra da gayet sakin sesi ve sert bakışlarına ek olarak da işaret parmağını sallıyor.

Kimse dediğin kişi babası oluyor! Bu durumda sen kim oluyorsun?

Bu soruyla sarsılıyorum. Cevap ver bakalım İpek. Sen kim oluyorsun, diye soruyor. Kimim ben?

"Teyzesiyim ben onun. Kim benden daha iyi bakabilir ki ona?" diye mırıldanıyorum. Hayır hayır daha çok yalvarıyor gibiyim, aldırış etmiyor bu halime... "Yarın görüşürüz İpek Hanım," diyerek, bir kez daha çekip gidiyor.

Bu bir sınav ve ben en fenasından sınanıyor olmalıyım... Hırsımı alamayarak otele doğru yürüyorum; kendimi otelin barında buluyorum. Kaç tane içtim? Üç, beş... Hatırlamıyorum. Ama sarhoş olduğumun farkındaydım, barın tezgahına dirseklerimi dayamış, kafamı da avuçlarımin içine almıştım.

Ağlıyorum, neye mi? Her şeye. Çiçeğe. Duygu'ya... Kendime... Şu anki rezil halime...

-Kalkın lütfen, odanıza götüreyim sizi. Bir de bebek bakmaktan bahsediyorsunuz, kendinizi baka-mazken...

Tanrım! Bir de bunun için ağlamaya başladım sa-nırım, gerisini hatırlamıyorum. Uyandığımda saat ye-diği gösteriyordu. Kolumda boğalar oturmuş olma-lydı, aksi halde bir baş nasıl bu kadar ağırlaşır? Ken-dimi duşa atıp, ılık suyun altında dakikalarca kaldım. Giyinip kahvaltıya indikten yarım saat sonra Cemal Bey tepemdeydi yine...

-Uyanamazsınız diye düşünmüştüm...

Bu igneli ve imalı cümleye cevap verme gereği duymadım, fakat o vazgeçmiyordu.

-Nüfus Dairesi'ne gidebiliriz. Tabii ayıksanız...

Yine cevap vermedim, gereksiz yere dalaşmanın bir anlamı yok, sonuçta ortada bir bebek var. Ayğa kalkıp, peşinden gittim. Tüm gün süren prosedür-ler, vekaletler ve tantanası ile Duygunun kimliğini çıkarmıştık nihayet.

CEMAL

Bir ara gözümü doğum kağıdındaki tarihe takıldı. 14 Nisan. O tarihte ne yapıyordum ben acaba? Benim haberim yokken, Çiçek doğum yapmıştı. Bana ait bir can dünyaya gelirken, hangi kahrolası sebepten oturtu yanlarında olamadım? Öylesine heyecanlıyım ki aslında, bir an önce gidip görmek istiyorum bebegimi... Kime benziyordur? Aglarken sesi nasıldır? Kim bilir, belki de beni bekliyordur.

Bütün gün yan yana olunca İpegi inceleme fırsatı da buldum. Tıpkı Çiçeğin yazdığı gibi duygusal ve aniden parlayan bir yapıya sahip, ara ara dalıp gidiyor ve hemen ardından da gözleri yaşıyor. Nüfus kağıdındaki anne ismini okuduğunda da öyle oldu. Gözlerinden taşıp, yanaklarında iz süren gözyaşlarını saklayamadı. Bir doğum belgesine bir de nüfus kağıdına bakıp, "Çiçek... Çiçeğim." diye mırıldandı.

Belli ki Çiçek ile aralarındaki bağ bir kardeşten de öteymiş. Tıpkı mektuplarda anlatıldığı gibi...

En az beş kez annesini aradı. "Bebek iyi mi, yemegini yedi mi?" diye. Endişeleniyor. Ama yine de kızımı yanımda istiyorum. Çiçeğin anne ve babasından alamadığı sevgiyi onlardan aldığı açık. Fakat ben kızımı çok seveceğim. O başı sıkıştığında eğer hayat-taysam, sadece bana gelecek!

Otele dönerken derin bir iç çekti, sormak istediğini bir türlü soramıyordu. Ama ben söylemek istediklerini söyleyebilirdim...

-Bak, üzülüğünü biliyorum. Ama sen daha çok gençsin, kendi çocukların olur, evlenirsin... O benim kızım, yanımda istiyorum.

Hayal kırıklığı ile yüzüne bakıyordu. Dudakları acı bir gülümseme ile kıvrılırken, gözleri dolu doluydu.

-Anlamıyorsun beni... Öylesine minik ki... Nasıl bakacaksın ona? Tabii ki babasını bilmeli, sevmeli fakat şimdi daha çok küçük. Bırakamam, bu mümkün değil.

Ağlamamak için kendini kasıyor, sandığımın aksine zayıf bir kız bu.

-Tamam iste. Ben de sizden uzak olsun demiyorum ki... Annesinin sevdiği insanları o da sevsin. Ancak benim yanımda büyüyecek, istediğiniz her zaman onu görmeye gelirsiniz, ya da ben onu size

-Ne dediğinizi kulaklarınız duyuyor mu! Bebeğini-
le uzaktan uzağa görüşeceğiz öyle mi?

-Sizinle tartışmayacağım! Kararım nettir. Ayrıca o
sizin bebeğiniz değil

İPEK

Bu tartışma uçaktan inip annemlere gelene dek sürdü. Adam sakız gibi yapıştı bana, o da benimle birlikte geldi. Ah, be Çiçeğim. Bu adamın inadından hiç mi haberin yoktu senin? Kesin yoktu, planlarını ters istikamette değiştirdin yoksa. Telefonla anneme haber vermiştim durumu. Babamda surat beş ka-
nışken, annemin adamı ikna etmek için elinden geleni yapacağına emindim...

-Burası mı?

-Evet, annemler burada oturuyor. Duygu ve ben ayrı bir evde oturuyoruz.

-Hımm...

Kapı önündeki birkaç sualden sonra içeri girdik. Annem ne kadar güler yüzlü ise babam da bir o kadar nemruttu. Onun gözünde Cemal, genç kızları kandırıp, hamile bırakan bir adam statüsüne çoktan girmişti. Soğuk tanışma faslından sonra Cemal'i arka odada uyuyan bebeğimin yanına götürdüm. Melekler gibiydi, çok özlemişim... Sessizce beşiğinin kenarına oturup, onu izledim. Gün geçtikçe siması Çiçeği andırır olmuştu. Ama öyle dalmışım ki, tepemde dikilip kala kalmış adamı unutmuştum.

CEMAL

Odaya girdiğim an duyduğum kokunun tarifi yok. Bebek kokusu nasıl da güzel bir şeymiş... Beşiğe ürkek adımlarla yaklaşıyorum, göreceğim şeyi deli gibi merak ediyor, bir o kadar da korkuyorum. Bir adım daha attığımda donuyorum... Tanrım! Nasıl bir şeysin sen böyle! Minicik bir prenses gibi uyuyor, teni bembeyaz. Kollarını baş hizasına doğru yastığa bırakmış. Savunmasız, yalnız başına... Bütün kanım kaynıyor... O benim! Yalnız değilsin prenses, baban burada diye geçiriyorum içimden. Yavaşça eğilip kucağıma aldığımda, utanmıyorum işte gören görsün, ağlıyorum, evet. Boynuna doğru eğilip defalarca kokluyorum. Minicik parmaklarına dokunduğumda sımsıkı kavıyor işaret parmağımı. "Tamam işte geldim artık," diye fısıldıyorum kulağına. Duymuş gibi tebessüm belirliyor yüzünde.

İpeğe takılıyor gözlerim... Dehşete düşmüş gibi bana bakıyor. Gözlerindeki ifade korku mu şaşkınlık mı şu an bilemiyorum. Zaman içinde öğrenecektim...

İPEK

Korkuyorum... Hem de o kadar çok ki... Duygu minicik bedeni ile babasının kollarındaydı. Avuçlarımdan kayıp gidecekti işte. Belki de doğrusu bu, Cemal onun babası. Belki Çiçek yanlış hesaplar yaptı, ben de kendimi engellemeyip dahil oldum o yanlışlara. Birçok şey sıralıyorum Cemal'i haklı çıkarmak için. Fakat olmuyor, içimde büyüyen öfke topu küçülmek bir yana, büyüdükçe büyüyor. O iri yarı gövdesiyle sarıp sarmaladığı bebeğimi çekip almak istiyorum.

Benim o! Kimselere veremem! Hırslanıyorum. Ellerim iki yanımda yumruk halinde. Kim bilir nasıl nefretle bakıyorum adamın yüzüne ki, usulca yatağına koyup üzerini örtüyor meleğimin... Sonra bana doğru dönüp, kararlı bakışlarla, "Konuşalım mı?" diye soruyor. Konuşmak istemiyorum, bir an önce

çekip gitsin sadece! Ben koklaya koklaya bakarım gül bebeğime...

Ne yazık ki, sadece kafamı sallayıp, peşinden dışarı çıkıyorum. Bahçedeki ağaca tutunmuş söyleyeceklerini bekliyorum, ancak o kafasında birçok şeyi halletmiş görünüyor. Kendinden emin bir sesle soruyor.

-Sana güvenebilir miyim?

Tamam işte bir rahatlama çöküyor üstüme, bırakacak Duygu'yu bana. Tabii ya nasıl bakabilir ki minicik bebeğe! Görünce o da anladı.

-Tabii ki... Gözüm gibi bakacağım ben ona.

Yüzüne acı çeker gibi birkaç hâl uğrayıp, en acilinden de terk ediyor, kafasını iki yana sallayıp, gözlerime bakarak, "Yanlış anladın sen... Sadece birkaç haftalığına demek istedim," diyor.

Bütün ümitlerim tükeniyor birden, afallıyorum. Ciddi ciddi götürecektir bebeğimi.

-Bak! O çok küçük. Ona nasıl bakmayı düşünüyorsun, söyler misin? Otelde nasıl çalıştığını gördüm. Dinlenmeye vaktin bile yok, minicik bir bebeğin kendi kendine büyüyeceğini mi sanıyorsun yoksa!

-Ben hepsini programlayacağım, birkaç gün içinde bir bakıcı bulup, kızımı götürmek istiyorum.

Sakin ama aynı zamanda sert ve soğuktu sesi. Her an üstüne zıplayabilirim. Ama yaptığım her fevri hareketin bana dönüşünü de hesaplamak zorundayım.

Sonuçta yasal olarak hiçbir hakkım yok bebeğin üzerinde.

-Birkaç gün içinde bir bakıcı mı? Tanımadığın bir insana mı güvenip bırakacaksın minicik bebeği!

-Kahretsin! Kes artık şu çok düşünceli halleri! Ben seni de tanımıyorum! Sana neden bırakayım ki onu?

-Ben ona gözüm gibi bakarım. Çiçek benim kardeşim gibiydi. Onun bıraktığı bir varlığa, hem de özellikle bana emanet ettiği kızına nasıl bakmam? Kusura bakma bu konuda mütevazı olamam! Kimse benden, ailemden daha iyi koruyamaz Duygu'yu... Hem sonra sevgi? O ne olacak? Sevecek mi bulduğum insanlar bebeğimi bizim kadar?

-Ona bebeğim deyip durma. Kabul et artık, o senin kızın değil! Ben onun babasıyım ve benim yanımda büyüyecek. Meraklanma, ben onu öyle bir severim ki, başka sevgi istemez!

Bütün kalkanlarım düşüyor işte... Savurduğu birkaç kılıç darbesi gibi sözcükle lime lime oluyor beynim. Sana öyle çok kızıyorum ki Çiçek... Beni bu adamla savaşmak zorunda bırakacağını bilmiyor muydun? Üstelik bu savaşa benim kadar o da hazır, gözleri ateş saçıyor. Derin ve koyu bir mavi. Belki de lacivert... Büyükçe bir dalga gelip, bakışlarındaki alevi söndürüyor birden... Dinginleşip, eliyle alnını ovuşturduktan sonra, kararsız birkaç adımla sağa

sola gidip geliyor. Vazgeçti, geri dönüp sıkıntıyla, "Burada mı kalacaksınız?" diye soruyor. Neydi bu şimdi?

-Hayır, Duygu uyanınca kendi evimize gideriz.

-Görmek istiyorum.

-Peki.

Ne yapıyoruz biz? Hani savaşa hazırдық? Korkuyorum başka şey sormaya, eve geri dönmeyi teklif ediyorum.

Annemlerin salonunda geçirdiğimiz bir saat sonrasında Duygu uyanıp, avazı çıktığı kadar bağırıyor. Cemal birden ayağa kalkıp, bana bakıyor. Bir an önce ağlayan kızının yanında almak istiyor soluğu, farkındayım. Ama annem her zamanki gibi hepimizden önce yetişip kucagina almış bile Duygu'yu. Onunla konuşa konuşa yanımıza getiriyor miniğimizi, öyle akıllı bir bebek ki... Annemi dikkatle dinliyor sanki, yanağında belli belirsiz bir gülümseme...

CEMAL

Ne tuhaf... Kızımın gözlerini ilk defa görüyorum, öyle güzel ki. Bir o kadar da masum... Hanı bu kadar insandan utanmasam, bağıra bağıra ağlayabilirim. Nasıl bırakırım onu, kimsesizler gibi... Hangi vicdan yapabilir? Tabii ki götüreceğim yanımda, biliyorum kolay olmayacak, zorlanacağız. Ama yakınımda olacak işte, babasıym ben. Kim benim gibi sevip, korur ki onu? Bir tek annesi yapar, o da olmadığına göre...

Birkaç saattir bu insanları inceliyorum, az çok bir fikir edindim. Çiçeğin yazdıklarından da bir şeyler biliyorum. Ama bu başka bir şey, iyi olduklarından pek kuşku duymasam da, konu ayrı! Kızımı yanımda istiyorum hepsi bu!

İpek, hep beni inceledi, o da bana güvenmiyor belli. Duygu'ya olan düşkünlüğünün farkında olmamak için aptal olmak gerek. Çiçeğin yokluğu onun için

çok büyük boşluk olmalı. Yüzüne yerleşen acılı ifade Duygu'ya baktığında silinmeye başlıyor. Elinde mama hiberonu ile gelip bebeği kucığına alıyor. Bir anne edası ile tekli koltuğına geçip, mamasını vermeye başladığında gözleri dolu dolu. Ruh hali karmakarışık. Bir süre bebeği izledikten sonra kucığına vererek, "Usul usul sırtını okşı, gazını mutlaka çıkartmalısın," diye mırıldanıyor. Bu bir kabulleniş mi? Vazgeçmeyeceğini mi anladı ve bana bir şeyler mi öğretmeye çalışıyor? Halbuki kendisi de bir o kadar genç ve tecrübesiz. Çiçek mektuplarında, İpeğe sürekli bebek bakımı ile ilgili kitaplar okuttuğundan bahsetmişti. Ancak okumak ve tecrübeli olmak başka şeylerdi.

Duygu kucığımdayken İpek omzuma bir peçete koyup, bebeğın kafasını omzuma yaslamasını sağlıyor. Öyle minicik ki... Neredeyse kolumun yarısı kadar. İncitmekten çekinerek, tüy gibi dokunuşlarla sırtını okşadım. Gazını çıkarttığında bir miktar kusmuğı da peçeteye yayılmıştı. Gülümsedim. Titiz olduğum herkes tarafından bilinir. Ama insanın kendi çocuğundan iğrenmesi ne mümkün? Umurumda değil...

Bir süre sonra, İpek anne ve babasına dönüp, "Biz kendi evimize geçeceğiz," dedi. Babası bana kızgınca bakıp, sitem ederek İpeğe döndü.

-Buncacık çocuğı oradan oraya sürüklüyorsunuz. Hasta olsun soracağım sana İpek!

Annesi daha ilimliydi. Kızının üzüldüğünün farkında, "Cemal Bey, sizi tanımak isteriz aslında. Lütfen tekrar gelin," dediğinde samimi olduğuna emindim. Başını salladım ve Duygu'nun eşyalarını alarak İpek ile birlikte dışarı çıktım.

-Arabam şurada, anahtarı da... Hay aksi, montumun cebinde ama...

Kucağında bebekle anahtara ulaşmaya çalışıyordu. Uzamıp cebine elimi attığımda şaşırdı. Ama lafı da uzatmadı.

-Arabayı ben kullanayım

-Olur. Duygu araba sarsıntısına hiç dayanamıyor. Hemen uyur şimdi.

-Öyle mi? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

-Bunun için de Çiçeğe mi kıızıyorsun? Zaten ufak, hakkında bilinecek pek bir şey de oluşmadı henüz.

-Kime kızdığını inan bilmiyorum. Belki de sadece şaşkınlım.

Sonrasında, geldiğimiz ev orta büyüklükte bir yerdi işte. Bol güneşli ve ferah. Beyaz ve pembenin hakim olduğu bebek odasına şöyle bir göz gezdirdim. Ama bir yerde tılandım. Komodinlerden birisinin üstünde Çiçeğin bebek ile beraber resimleri vardı. Ne mi hissettim? Kocaman bir boşluk ve acı... Çerçevelerden birini elime alıp inceledim. Ne kadar zayıflamış. Yüzü solgundu ancak gözlerinde tarifi ol-

mayan bir ısıltı vardı sanki. Sonra tek tek hepsine baktım. Birinde Çiçek Duygu'yu kucagina almışken, İpek de kafasını omzuna yaslamıştı. Tek gördüğüm sevgi dolu bakışlar ve hissettirdiği güven...

Derin bir iç çekip, beşiğe doğru döndüm. İpek uykuya dalmış olan minigimi yatağa yatırmış, üstünü örtüyordu. Doğrulup, "Çıkalım, rahat uyusun," deyip müziği açtı. "Uyanmaz mı?" diye sorduğumda, "Sese alışmalı, hem müzik onun kendini güvende hissetmesini sağlar, rahatlatır," dedi.

İçeriye geçtiğimizde eliyle koltuğa oturmamı işaret etti. Kendisi de karşıma geçti. Ne tuhaf bir durumdu bu... Ben bu kızı tanımıyorum bile... Tamamen yabancı! Ama şimdi kendimi ona muhtaç hissediyordum. Sanki bana her şeyi o öğretmeliydi. İçimden bir ses de, "Saçmalama Cemal! En kötü annenî çağırırsın gelir," diyordu.

İPEK

Düşünceli. Hem de oldukça. Çarelerinin arasın-
da kaybolmuş gibi. Ama her bulduğu çözümü de
fotograf alıyor. Sağlıklı düşünmesi için zamana ihtiyacı
var. En iyisinin bebeği benimle bırakmak olacağına
ikna etmeliyim onu.

Acıkmışsındır. Ben bir şeyler hazırlayayım.

O an sıyrılıyor kafasındakilerden. Gülümseyerek
bana bakıp, "Yok, sağ ol. Ben gideyim," diyor.

Olur anlamında başımı sallıyorum. Kapıda geçirir-
ken aniden duruyor, "Telefonum var mıydı sende?
Senininki de bende yok galiba," diyor.

Gülümseyerek numarasını isteyip, numaramı gör-
mesi için arıyorum. "İpek, akşamüstü uğrayabilir mi-
yim tekrar?" diye sordugunda ne diyeceğimi ben de
bilmiyorum.

Lutfen. Onun bana alışmasını istiyorum.

Ondan kolay kurtulamayacağımı bir kez daha idrak edip tamam diyorum.

İki gün böyle geçti. Cemal günde iki kez bebegini görmeye geldi. Fazla konuşmasak da onun hakkında biraz fikir edinmiştim. İnatçı ve dik kafalıydı. Ama kızı ağladığında yüzü düşüyor, canı acıyormuş gibi suratını buruşturup, "Bir yeri mi ağıyor acaba? Doktoru gitsen mi?" diyerek telaşa kapılarak suratına bakıyordu. Duygu birkaç gaz bombasını etrafa salıp rahatladığında da derin bir, "Ohh!" çekip gülüyordu. "Biliyor musun biri gazını çıkartacak ve ben böyle sevineceğim ha! Bu hiç aklıma gelmezdi." gibi komik cümleler sıralıyordu.

Hey Allahım... Bu adam bu çocuğa hayatta tek başına bakamaz.

Üçüncü günün sabahı, Duygu'yu görmeye geldiğinde bir tuhaftı. Duygu'yu uyuttuğumda sıkıntıyla yüzüme bakıp, konuşmaya başladı.

-Biliyorsun yaz sezonu yoğun oluyor.

-Evet biliyorum. Bu yüzden git ve gözün arkada kalmasın diyorum sana.

-Halen anlamıyorsun değil mi? Kızımı asla bırakmayacağım! Ben nereye o da oraya!

-Onu top gibi sürükleyemezsin ki, minicik bir şey zaten.

-Bak, otelde genişçe bir süit ayarladım. Bir de tanıdık bir bakıcı buldu arkadaşlardan biri.

-Evet!

-Götürceğini onu

-Ya, sen delirdin mi? Bakıcıyı tanımıyorsun bile!
Daha iki aylık bile değil ki bu bebekcik.

-İpek, bak, sen genç ve güzel bir bayansın. Evlen
meceksin ve kendi çocukların olacak. Ama bu benim
bebeğim! Barak da onun için en iyisine ben karar ve
reyini.

"Bu mu en iyisi!" diye avazımı çıktığı kadar bağı-
rıyorum. Elim ayağımı zangır zangır titriyor. Koltuğa
çöküp ağlama nöbetine tutuluyorum. Ben ona söz
verdim. Çok iyi bakacağım dedim. İşi gücü, her şeyi
bıraktım. Sonra Duygu doğdu. Sanki hasta değilmiş
gibi bir ay boyunca gözleri parlayarak baktı bebeği-
ne. Fakat gün geldi uyanamadı. Öldüğünde yüzünde
tebessüm vardı. Çünkü rahattı. Arkasında bebeğine
bakacak İpeği vardı. Duygu ile kaldık baş başa işte...
Canım o benim... Nasıl bırakayım ya! Nasıl!

-İpek, üzülmeni istemiyorum. Duygu'yu çok sev-
diğinin farkındayım ama... Söylesene yarın bu çocuk
büyüyüp, "Baba, neden beni istemedin?" demez
mi?

Haklıydı. Ama acı çekmemi engellemiyordu hiç-
bir şey. Bir saate yakın sessizce oturdum. Sonra yü-
zümü yıkayıp geri geldim.

-Ne zaman?

-Bugün.

Ben de sizinle geleyim. En azından alışuncaya ka-
dır. Bir ev kiraladım yaz sezonu için.

Yapar mısın bunu?

Elbette ki yaparım! Ne yazık ki bu inatçı adam
beni hiç tanımıyor. Konu sevdiğim insanlarsa, yapı-
mayacağım hiçbir şey yoktur. Ama yavaş yavaş ona
da öğretecektim huylarını, sadece biraz zamana iht-
iyaçımız vardı, hepsi bu.

CEMAL

İpek bu durumu halen kabullenmemiş olsa da yardımı esirgemiyor. Bizimle birlikte Çeşme'ye geldi. Çiçeğin babasına ait olan yazlığı satılığa çıkarmışlar ama İpeğin de anıları kaldırmaya zaten gücü yok. En acilinden bir ev buluyorum ona, otele yakın. Fakat Duygu benimle kalıyor. Ayarladığımız bakıcı kırk beş yaşlarında, mesleğinde tecrübeli ancak biraz soğuk gibi... Fırsat buldukça kontrol ediyorum onu. Ama her kontrolümde İpeği de başında bulunca, diyecek pek de bir şey kalmıyor açıkçası.

Hiçbir kusuru affetmiyor. Sabah gelip, akşam Duygu uyuyuncaya kadar başında kalıyor. Neredeyse yirmi gündür durum bu. Aslında biraz da işime geliyor, çünkü otel öyle yoğun ki, gözüm arkada değil.

Duygu İpeği gördüğünde ağzından tükürükler püskürterek sesler çıkarıyor. Annesi mi sanıyor aca-

ha onu... Bana da oldukça alıştı: Ağladığında kucağıma alıp gezdiriyorum, "Uuuu uuuu" diyerek derdini anlatıyor sanki.

Pün İpek ve bakıcı biraz tartıştı. Konu Duygu'nun pişikleriydi. İpeğin vesveselerinden gına getiren kadının en sonunda masaya yumruğunu vurup, "Ya işime karışmayın, ya da çeker giderim," deyince, olaya müdahale etmek zorunda kaldım. Tamam kabul İpeğe biraz sert çıkmış olabilirim fakat, bu birden elini ayağını çekmesini de haklı çıkarmıyor ki... Hem de kadının izinli olduğunu bildiği halde. İnadına yapmıyorsa, ben de hiçbir şey bilmiyorum. Dünkü tartışmamızın ardından çantasını kapıldığı gibi çıktı odadan. Normalde defalarca arayıp, bebeğin nasıl olduğunu sormasını beklerdim, ama çıt yok. Aksi gibi Duygu da huzursuz ve ağlamayı kesmiyor. Kucağıma aldığım gibi İpeğin evine doğru gidiyoruz. O ağlıyor, ben yürüyorum. Baba-kız, ikimiz de gerginiz. Nihayet zile bastığımızda sevgili kızımın yaygarası daha da artıyor. Sanki, "İpek, bir an önce kapıyı aç ve beni bu adamın kollarından al!" diyor.

Sonunda İpek Hanım teşrif ediyor, bize kapıyı açıyor, sinirle suratına bakıyorum. O ise pişkin bir tavırla kucağımda ağlayan Duygu'yu uzanıp alıyor. Bir de üstüne, "Ne yaptın bu çocuğa sen?" diyerek fırça çekiyor. Ne yapabilirim ki, el mahkûm. Ona kızmaya hakkım mı var?

İçeriye geçip bebeğin çantasını yere bırakıyorum. O ise Duygu'nun doldurduğu bezi çıkarıyor. Zaten İpeği görür görmez sustu minik cadı. Şimdi altı açılınca gülcükler saçıyor. İpek ise "Ne yaptılar bebeğimi sana? Yoksa aç mısın?" diyerek, onu seviyor. Gerçekten de acıkmış olmalı. Hiçbir şey yedirememiştim. İnat etti ve ağzını açmadı. Şimdi altı temizlendi, karnı doydu ve uyuyuverdi.

İpek te surat beş karış. Aslında bir özür borçluyum ama dilemek istemiyorum. Ayaga kalkıp, "Bugün çok yoganım. Sen bakabilir misin?" diyorum, "Tamam." diye kestirip atıyor.

Otele geri döndüm. Yeni giriş yapanlar, çıkanlar derken günü bitirdik. Birkaç kez İpeği aradım ama telefonunu açmadı. Akşam uğradığımda ışıklar kapalı, kimseler yoktu. Sinirle enseme ovuşturarak, "Sakin İpek! Sakin düşündüğüm şeyi yapmış olma!" diye tekrarlayıp, cebini aramaya devam ettim. Yok işte, açmıyordu o lanet telefonunu. Tanrım! Nasıl bir vesvesedir bu! İnsan, çocuğuna bağlanmak için de zamana ihtiyaç duymaz mı? Bebeğimin ortalarda olmaması dehşet derecede canımı sıkıyor. Hem niye bıraktım ki onu İpeğe! Kesin kızımı alıp, İstanbul'a götürdü. Annesini aramam lazım, belki bir haber verir. Etrafta bakmadığım yer kalmadı, işin kötüsü burada nereye gider hiç fikrim yok, hep Duygu'nun başındaydı. Hızlı adımlarla otele dönmeye karar ver-

dim. Üstümü değiştirip İstanbul'a uçmak en iyisiydi sanırım. Kızımı onlara bırakacağımı düşünüyorsa feci aldanıyorlar!

Yanılıyoruz işte... Kafamızda kurduğlarımız, büyüttüklerimiz bazen koca bir rüzgar çıkıyor. Daha odaya adım atar atmaz duymuş olduğum, Duygu'nun yaygarası ile tüm dünyanın benim olduğunu düşünmek, ne güzel bir şey... Derin bir oh çekip, hemen kucığıma aldım bebeğimi. Oyle çok ağlıyor ki, bir yandan onu pışpışlayıp, bir yandan da İpeğe sinirle bakıp, "İnsan bir haber verir! Oldum meraklı!" diyorum. Koltuğa çöküp kalıyor, saçları birbirine karışmış, üzerindeki tişörtte terinin ıslaklığı var. Cevap vermiyor bana, gözleri dolu dolu...

-Bir çocuğa bakmayı beceremedim! Butun gün böyle ağladı.

-Beni neden aramadın?

Kızgınlığım geçmişti, çünkü İpek zaten kötü görünüyordu. Daha fazla üstüne gitmenin manası yoktu. Bu arada Duygu susmuyor, ağlamaya tam gaz devam... Şu minicik cüsseden çıkarttığı ses inanılır gibi değil!

"Bir yeri ağrıyor olmalı, doktora gidelim," dediğinde, İpek ayağa kalkıp tekrar kucığına aldı kızını. Kulagina, "Tamam bebeğim, geçecek," diye fısıldadı.

İzde hürden hür ağılamaya başladı. Bir türlü sustu-
ramadım. Acaba orayı mı yabancıladı diye düşünüp
buraya geldim. Resepsiyondan anahtarı aldım. Ama
çorum olmadı, ağlamaya devam etti. Otelin doktoru-
na gösterdim, gaz sancısı dedi.

-Beni niye aramıyorsun İpek!

-Başı çıkabilirim sandım!

Sev muntı halindeydi. Benim minik cadım, yor-
gun düşürmüştü İpeği, gülümsedim...

-Hani filmlerde görüyoruz ya hep, bebekler araba-
ya binince susuyorlar, denesek mi İpek?

-Şu an susması için her şeyi deneyebilirim.

Şaka gibi. O bas bas bağırان bebek Duygu değil-
miş gibi birkaç dakika içinde uyuyakaldı. Arabanın
sarsıntısından mı, yorgun düşmesinden mi bilinmez.
Şimdi melekler gibi uyuyor. İpek kucagında duran
bebeğime sevgiyle gülümsedi. Eğilip küçük bir öpü-
cük bıraktı başına. Oturduğu yere iyice yerleşerek,
geriye yaslanıp dışarıyı izlemeye başladı. Otele dönüş
yolunu seçtiğimde, tek uyumuş olan Duygu değildi.
Kapıya yaklaştığımda valelerden biri yetişip anahtarı
aldı benden. Usulca gidip İpeğin kapısını açtım. Sıkı-
sıkıya kavramış olduğu bebeği kucagından aldığım-
da uyandı. Etrafına şaşkınca bakınıp, aşağıya indi.
Başımla gel işaretini yaptım. Duygu'yu yatağına yatı-
rıp, içime geçtiğimizde, bu genç kadını inceledim.
Yorgundu ama başı dikti.

-Bu gece burada kalır mısın İpek?

Beklediğimin aksine, itiraz etmedi. Başını sallayarak kanepeye doğru ilerledi. Garip bir sessizlik vardı aramızda. Duygu ile ilgili bir şey varsa konuşuyorduk, onun dışında tek laf edemiyorduk nedense... Ben ona yabancı, o bana yabancı...

-Mecbur değilsin, biliyorsun. Neden hayatını bırakıyorsun İpek?

Kafasını koltuğa yaslayıp uzandı. Bacaklarını karnına doğru çekti. Gözlerini kapadı, ben cevap vermeden uyudu diye düşünürken, "Onu çok sevdiğimi ne zaman anlayacaksın?" dedi.

-Çiçek... Çok güzeldi değil mi? Gözleri parlardı hep. Onunlayken, hayat dolu olmasına hayran olmuştum. Bu ilişki uzun süreceğe benziyor Cemal diye kaç kez tekrar ettim kendime. Ama öyle olmadı, yanıldım. Bir sabah kalktım, Çiçek yoktu. Rüya-
dan uyanmış gibi, hiç olmamış gibi... Aylar geçti ne ses, ne nefes... Sonra mektuplar gelmeye başladı dizi dizi... Hastalığını yazdığında, "Nasıl olur?" dedim. Öyle sağlıklı görünüyordu ki inanamadım İpek. En ince ayrıntıya kadar yazıyordu. Neden anlatıyor bana bunları diye kızıyordum. Aslında kızgınlığım, bırakıp gitmesineydi. Hasta olduğunu söyleseydi, yanında olurdum emin ol! Fakat boşverdim tüm bunları... En ince ayrıntıya kadar okudum mektupları. En çok da seninle ilgiliydi kelimeler.

Sin herdan anlatıyordu ama İpek gözlerini açmıyordu. Kapan gözlerinden yaşlar süzülüyor yüzüne. Anlatırdı anlatırdı sesini nefesini azaltıyor. Dudakları kıpır kıpır. Hissettiklerini bastırmak için. Amaçları anlatırdı değil. Ama in geliyor konuşmak. Başka öyle de bekliyorum ki şimdi... Devam ediyorum.

Bir gün hastanaya bir şey yazmıştı Çiçek... Sokağın ortasından bebeğimiz olacak demiş... Ona in hak demiş... Sana bunları başına yazmadım. İşin var mıydı demiş. Kafam allak bullak oldu. İpek. Rahat buldum ve gittim. Ama adam tıpkı Çiçekin yaşadığı gibi bulundu. Söylemedi yerini. dedim ki "Nasıl Çiçek? Çiçek sana böyle dememiş miydi... Öyle yapmış ben de... Dinledim onu... Sabrımın bir şey vermiş. Sen geldin.

Birkaç doktorun yüzünü gözünü sildi.

Defterci söyledim ona. Böyle yapma, tedavi olma sen diye... Dinlemedi. "Nasıl olsa öleceğim. İpek, anladın mı? Söylerim." dedi. Öyle çok ağrısı vardı ki... Bir gün hasta gibi sararırdı. Ama gık bile çıkmazdı. Hala bunları yazdığımıza inanamıyorum. Düşünce ya benceki annesizliğe mahkûm olduğunu gösterir... Ezer tek bir gün yalnızlık ya da sevgisizlik hissedince. Asla affetmem kendimi. Asla!

Bunu söylüyorum. O çok hassas bir kişilik. Tahminlerden de fazla duygusal. Galiba hayatımızın bir veriminde hep olacak. İpek ve Çiçek arasındaki kuv-

vetli bağı daha iyi kavnyorum artık. Benim kimseyle böyle bir arkadaşlığım olmadı. Kaldı ki kardeşim de olmadıgından, anlamam daha da zor.

Ben onu çok seviyorum İpek... Gün geçtikçe de arıyor bu his... Endişelenme. Hem dediğin gibi sen de çok seviyorsun küçük cadını...

Gölümsüyor... Yanaklarına yayılan o sıcak gam-zevi fark ediyorum. Çok duru ve parlak bir yüze sahip. Keza fizigi de aynı orantıda düzgün. Kararlan zaman geçtikçe kendi hayatına doğru yönlenecektir. Acısı azaldığında, daha objektif bakacaktır. Ama dediğim gibi zaman lazımdı işte. Bazı şeyleri yenebilmek için, azaltabilmek için...

Dediğim gibi de oldu. Neredeyse iki ay gibi bir zaman geçmişti. Temmuz ayının ortalarıydı artık. Dünyanın en güzel çocuğu kesinlikle benim kızım. Akşam olduğunda kafasını omzuma yaslıyor... Ben ona birkaç şarkı söylüyorum ve derin derin aldığı nefesle uykuya dalıyor. Bakıcımız baştan beri çok kızıyor bu duruma... Yatağına koymalıymışız, o kendi kendine uyumaya alışmalıymış. Ancak ne İpek ne de ben takmıyoruz bu kuralı. İpeğin dediği gibi, "Ne kadar çok sevgi, o kadar çok güven..." Bizdeki prensip de bu şımarık olacakmış çocuk, varsın olsun... Ne var ki biraz şımarırsa? Büyüyünce, öğrenmeyecek mi acı çekmeyi, içine kapanmayı... Elbette bunların olmaması için elimden geleni yapacağım.

İpek sabahları geliyor ve akşam dokuz gibi bebek uyuduğunda evine gidiyor. Geceleri uyandığında ben bakıyorum ona. Aslında bu durumda bir bakıcı bazen fazla geliyor ama İpeğin hayatını bağlamak doğru gelmiyor bana. Çalışmayı çok istediğinin farkındayım. Duygu konuşmayı öğreninceye kadar çalışmayacakmış. Bakıcılardan biri terslik yaparsa söyleyebilmeliymiş çocuk gibi takıntıları var...

Duygu, İpeği görmediğinde çok huzursuz oluyor. Esasında ben de çok alıştım. Öyle düzgün bir kız ki, inadı hariç tabii... Gözlerinden akıyor bazı günler keçiliği... Bazen bebeği arabasına koyup, açık havada uyumasını sağlıyor. Kendisi de ya kitap okuyor ya güneşleniyor. Dikkat çeken bir güzelliğe sahip, öyle süslü püslü bir kadın da değil...

Çeşme'de birkaç tane de arkadaşı var çocukluktan. Yazları burada olduklarından, yabancı değil çevreye. Çeşme'yi sevdiğini biliyorum, her ne kadar hatıralar canını yaksa da Duygu için dayanıyor.

Son zamanlarda çocukluktan bir arkadaşı ile sık sık görüşüyor, adı Serkan. İstanbul'da yaşıyormuş, yirmi günlüğüne buradaymış. İpek'ten hoşlandığı her halinden belli. Beni rahatsız eden, Çiçek konusunda teselli etmeye çalışarak ona yaklaşması. Bazen sana ne Cemal diyorum, özgür biri o, istediğini yapabilir. Ancak, hep hayatımızın bir yerlerinde olacağı için birlikte olacağı insan da önemli. Sonuçta benim çocuğum onunla muhatap olacak.

İPEK

Geçip giden iki koca ay, bebeğim nasıl da büyüdü. Çiçeğin küçük bir kopyası var sanki karşımda. Ve ben onu sırf bu yüzden bile deli gibi sevebilirim. Bacakları etli etli, kendimi ısırmamak için zor tutuyorum. Balık gibi çırpınıyor beni gördüğünde. İyi ki bırakmış Çiçek onu, ya ondan geriye hiçbir şey kalmasaydı... İlk başlardaki korkularım Cemal'i tanıdıkça azalıyor, kızına çok düşkün, üstüne deli gibi titriyor. Ağladığında canı yanıyor ve suratına bir hüznün gelip yapışıyor. İyi ki gelmişim ona ve iyi ki Duygu babasını tanıyor. Gerçekten de bu hakkı ondan almak, en büyük adaletsizlik olurdu.

Bu arada Çiçek tıpkı bize bıraktığı gibi anne ve babasına da mektup göndermiş. Bir çocuğu olduğunu ve kesinlikle ya bende ya da babasında kalmasını istediğini söylemiş. Anladığım kadarıyla içindekileri,

çocukluğunun anne babasız günlerinde hissettiklerini de yazmış onlara. Geçen hafta ikisi beraber baraya geldiler. Annemden öğrenmişler nerede olduğumuzu. İlk geldiklerinde bana söylemediğim için biraz tavır yaptılar, fakat sonra bunun Çiçeğin isteği olduğunu söyleyince sustular.

Duygu'yu onlara göstermek için Cemal'den izin aldığında, beni yalnız bırakmak istemedi. Duygu ile birlikte yanıma geldi. Kabul etmek lazım, torunlarını görünce ikisinin de gözleri doldu. Çiçeğe çok benzemesinin onları etkilediğinin farkındaydım. Fakat sonrasında konuşulanlar pek tatsızdı. Bebeğin velayetini istedikleri an, Cemal panter kesilmişti.

-Kızımı benden ancak ölüm ayırır! Siz söylemediniz, ben de duymadım! İstedığınız zaman görebilirsiniz, ama hepsi bu!

Sinirden elleri titriyordu. Duygu'yu bana bırakarak dışarı çıktı.

Onlara, Çiçeğin duygularından, yaşadıklarının bir kısmından ve arzularından bahsettiğimde sessiz kaldılar. Kalplerindeki acılar, onarılmaz hataların pişmanlığı gözlerine yerleşmişti. Duygu'yu merak etmemelerini, onun çok iyi bir babaya sahip olduğunu ve benim de onları yalnız bırakmayacağımı söyleyince, bir nebze rahatlamış gibiydiler. İki gün boyunca otelde kalarak, durumu biraz kolaçan ettiler ve hayatlarının her safhasında olduğu gibi, yine

önceliği kendi hayatlarına vermek üzere evlerine döndüler.

Cemal, boylu poslu, yakışıklı bir adamdı. Aynı zamanda çapkın. Çaktırmadan yapıyor ama, telefon konuşmalarından anlıyorum. Bu arada Serkan ile karşılaştık geçenlerde, özlemişim. Eskilerden bahsettik. Ve tabii Çiçek'ten. O da inanamıyor hâlen, birkaç kez buluştuk. İyi geliyor onunla konuşmak, fakat Cemal biraz tavırlı gibi. Duygu'yu ihmal edeceğinden mi korkuyor acaba?

Serkan ile tanıştığında suratını astı. Sonrasında da, "Sevmedim ben bu adamı, İpek," diye kestirip attı. Ona fikrini soran varmış gibi! Arkadaşım işte, sevmesen ne olur yani... Duygu'yu kucagında uyuttu ve bakımımıza verdi. Sonra bana dönüp, "Hadi gel, sana bir yemek ısmarlayayım," dedi.

-Hayırdır, hangi dağın kurdu öldü?

-Konuşalım biraz.

-İyi.

Deniz kenarında efil efil bir yer burası... Akşam serinliği çökmüş. Cemal sıkıntıyla bana bakıyor.

-Söyle de kurtul.

-Seviyor musun onu?

-Kimi?

-Hadi yapma, kimden bahsettiğimi biliyorsun.

-Sana ne?

-Ne demek sana ne? Eğer Duygu ile iç içe olacak-
san beni de ilgilendirir. Kızımın güvendiğim insan-
ların arasında olmasını isterim. Bazı gün sana bira-
kıyorum ve ertesi gün alıyorum. Senin görüştüğün
insanları bilmek istemem kadar normal bir durum
olamaz değil mi?

-İkna olmadım. Ama rahat ol, sadece arkadaşım.
Hem Çiçeğin acısı bu kadar taze iken hayatıma biri-
ni sokacağımı nasıl düşünürsün? Kaldı ki bu kimseyi
ilgilendirmez. Hem ben Duygu'nun iyiliğini herkes-
ten çok düşünürüm sen merak etme.

-Bundan kuşkum yok. Sadece bilmek istedim.

-İyi. Şimdi biliyorsun işte.

Yemek boyunca gıcık gıcık beni inceledi. Son-
ra aynı rahatsız ve alaycı tavırla denizi seyretti. Bu
adam iyi hoş, ama kendine fazlaca güveniyor. Kafa-
sına koyduğunu mutlaka yaptığı için, herhangi bir
konuda onunla tartışmak anlamsız. Ama ben yine de
her fırsatta tartışıyorum. Beni sindiremeyeceğini an-
lamalı, bazen beni çocuğun bakıcısı ile karıştırdığını
düşünüyorum. Gerçi bakıcının dili de pabuç gibi.
Anlayacağınız Cemal'in işi de pek kolay sayılmaz...
Duygu, ben, bakıcı... Üç kadın ve tabii kaçamaklarla
sürdürdüğü dördüncü var bir de...

CEMAL

Yaz sezonunu da bitirmiştik. Sonbahar izlerini yavaş yavaş yayıyordu bu güzel beldeye... En fazla bir ay sonra biz de İstanbul'a dönecektik. Tabii hiç hesapta olmayan bir problemle... Bakıcımız İstanbul'a gelmeyi reddediyordu. Tanrım! Bütün inatçı kadınlar beni bulmak zorunda mıdır? Minicik kızım bile kafa tutuyor bana. Çok şirin, yumuk yumuk bir şey oldu. Bazı gün, tamam Cemal onu bundan daha fazla sevemezsin, üst çizgi budur diyorum. Birkaç gün geçiyor aradan, kendime şaşıyorum. Daha çok, daha çok ve daha çok sevmişim. Anladım artık, sevgi emek verdikçe artıyor.

İpek için de durum aynı gibi, bir anne şefkatiyle seviyor Duygu'yu. Bu bazen beni korkutsa da, İpeğe güvenmeyi tercih ediyorum. Onu herhangi bir şeye mecbur bırakmak istemiyorum. Evlenip, kendi ço-

cuklarına sahip olmak onun da hakkı, kaldı ki şu Serkan denen çocuğun niyeti de ciddi görünüyor. Birkaç hafta sonu İpeği ziyaret geldi. Her gün telefon açması da cabası... İpek kendini daha bir toparladı ama yine de gizli gizli ağlarken yakalıyorum onu.

Otel hayli sakın olduğundan, zamanın çoğunu bebeğimle orada geçirmeyi tercih ediyorum. İpeğe olduğu kadar bana da çok düşkün. Özellikle geceleri kafasını omzuma koyarak uyduğunda, daha ne isterim bu dünyadan diye defalarca şükrediyorum.

Annem ve babam bir torunları olduğunu öğrenince önce şaka yapıyorum sandılar, sonra baktılar ki durum ciddi, seyahatlerini yarıda kesip buraya geldiler. Onları kızım ile tanıştırmadan önce, yaşananları anlattım. Çiçeği, İpeği ve kızımın bana gelişini... "Ne yani annesiz mi kaldı yavrucak?" cümlesi annemin ağzından ilk dökülenlerdi. Sonra kucağında bebeğimle, İpek geldi, şaşkınlardı. Babam izin isteyerek kucağına aldı bebeği, derin derin gözlerine baktı. Boynunu kokladı, gülümsüyordu onlara meleşim... Farkındaydım, o an her şey silinmişti gözlerinde. Annem ayağa kalkarak babamdan aldı Duygu'yı, tek kelime etmeden kucaklarında Duygu ile yanımızdan ayrılarak yürümeye başladılar. Belli ki yalnız kalıp, torunlarını tanımak istiyorlardı. İpek endişeli gözlerle bana bakıp, "Cemal, ne tuhaf değil mi? Çiçek öldüğünde Duygu'nun ben-den başka kimsesi yok diye düşünmüştüm. Şimdi ise

hayatında bana yer olacak mı diye endişeleniyorum," dediğinde elimi omzuna attım.

Aman İpek, ne çok saçmalıyorsun. Hadi gel sana bir kahve ısmarlayayım.

Kaygılarını gidermemin imkânı yoktu. Çünkü hayatın bize neler getireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Mesela Çiçek. Onu ilk gördüğüm an, bana bir kız çocuğu vererek, bu dünyadan gideceğini söylediler, deli saçması derdim, fakat oldu işte. Bu yüzden gelecek için planlar yapmıyor; en iyi şekilde yaşamak için elimden ne geliyorsa yapıp, gerisini zamana bırakıyordum.

Annem ve babam giderken Duygu'yu da yanlarında götürmek istediler, hatta directtiler. Ama kızımın benden uzak büyümemesi konusundaki tavrım belliydi. Ne İpek, ne annem, ne de başkası... Onu benden daha fazla kimseler sevmeydi; yanımda, gözümün önünde büyüyecekti. Onların İstanbul'daki evleri İpeğe daha yakındı. Esasında bu bir bakıma iyiydi. Bir bakıcı ayarlayıncaya kadar belki onlarla kalırdım. İpeğe kalsa bakıcıya ihtiyaç yoktu, ikimiz de evde olacaktık nasılsa. Ama döndüğümüzde onunla ciddi bir konuşma yapıp işe geri dönmesini istemeyi planlıyordum. Çok iyi bir eğitime sahip. İngiltere'deki iş tecrübesi de yabana atılır gibi değil. Şimdilik bunları bir kenara bırakıp, daha çok İpeği tanımaya çalışıyorum. Her gün beni daha çok şaşırtan bir huyuyla karşımda kendisi çünkü!

İPEK

Hava çok yağmurlu. Otelden dışarıya adım atmıyoruz. Duygu da çok huysuz, üstüne bir de bakımımız erkenden istifasını verip çekiliverdi. Bir bayi toplantısı olduğu için, Cemal de onlarla ilgileniyor. Meleşimi kucagına alıp, odadan çıkıyorum. Otelin içinde bile olsa değişiklikte fayda var. Yarım saattir ağlayan o değilmiş gibi lobidekilere nasıl da gülücükler saçıyor. Aradan biraz zaman geçtiğinde kafasını omzuma yasladı. Cemal böyle uyumaya alıştırmıştı onu, birkaç dakika sonra derin derin nefeslerle uykuya daldı. Onu arabasına yatırıp üstünü örttüm. Daha sıcak bir köşeye geçip, arabanın alt tarafına attığım kitabı alarak, okumaya başladım.

-İpek, ne yapıyorsunuz burada?

Gelen Cemal'di. Yanında iki adamla birlikte lobideydi. Her zaman yaptığı gibi parmaklarını

Duygu'nun yüzünde gezdirdi. Sonra onlara dönerek, "Bu prenses benim kızım," dedi.

"Cemal ne zaman evlendin sen? Bu güzel hanım da eşin olmalı öyleyse."

Ne boşboğaz adamdı bu! Nereden çıkardın sen şimdi bunu! Ahımnda Cemal'in eşi yazıyor sanki. Cemal de afalladı, bir an ne diyeceğini bilemedi, derken diğer adamın atağı geldi.

"Ne güzel bir ailen var Cemal, her zaman iyi seçimler ve kararlar vermişsindir sen."

Bir şey demedi Cemal, aptalca bana baktı. Tam ben ağzımı açıp, "Hayır, ben onun eşi değilim. Ben sadece..." diyecektim... Evet kimsin sen İpek? Nesisin sen onların? Arkadaş? Akraba? Bakıcı? Takıldığı mı anlayan Cemal adamlara gülümsedi. "İpek benim çok yakın dostumdur. Maalesef, bebeğimin annesini yakın zamanda kaybettik," dedi. Adamlar mahcup bir ifade ile kırk tane özür sıraladılar. "Önemi yok," deyip geçiştirdik. Aslında önemliydi. Cemal'in beni dostu olarak görmüş olması güzeldi benim için. Dost olmak da bulmak da zor bu zamanda.

Cemal'e gülümseyerek bakıyorum, aynı ilgiyle o da bana bakıyor.

"Canımız çok sıkıldı yukarıda, lobiye indik."

"İyi yapmışsınız, birazdan işim bitiyor. Yanınızdayım."

"Tamam o zaman."

Son zamanlarda hep böyleydi. Üçümüz hep yanaydık. Bazen bu durum beni çok rahatsız ediyordu. Çiçek olsaydı diyorum, üçü beraber olsaydı. Gözümün önüne getirmeye çalışıyorum o tabloyu ama bir türlü başaramıyorum.

Günler geçmeye devam ediyor. İstanbul'a döneceğiz bugün. Bir sürü bebek eşyamız olduğundan arabayla gitmeyi tercih ettik. Cemal ile daha önce konuşmuştuk. O kendi evini bir bebeğe uygun hale getirinceye kadar Duygu benimle kalacak. Bana kalırsa hep, ama Cemal'e göre birkaç haftalığına...

Eve girince derin bir nefes alıyorum. Duygu açlık tan kendini parçaladığı için öncelik onun. Cemal, minığın karnını doyururken, ben de banyosunu hazırladım. İkimiz birlikte güzelce yıkadık cadıyı... Suyu çok sevdiği halde, bas bas bağıyor. Uykusu geldiği için yapıyor tüm bunları. Giydirene kadar canımıza okudu ama sonunda sustu. Birkaç dakika içinde uyumuştur nihayet, üstünü güzelce örtüp odadan çıktık.

-Evin ısısı iyi, değil mi Cemal?

-Evet gayet iyi. Ben de evime gideyim İpek, bir duş almak iyi gelecek.

-Çok yorgunsun, istersen kal.

-Yok yok gidip dinlenmek en iyisi. Yarın erkenden gelirim. Kızıma iyi bak olur mu? Bir şey olursa mutlaka ara.

-Tamam merak etme sen.

Duraksıyor sonra, gidip bir kez daha Duygu'yu öpüp kulağına, "Yarın buradayım melegim." diye fısıldıyor...

-Of, Cemal, sanki nereye bırakıyorsun kızı.

-Ya, ne bileyim. Çok alıştım ya şimdi ona. içim bir tuhaf.

-Hadi git ve yat. Yarın görüşürüz.

-Peki. Kapını kilitle olur mu?

Başımı salladım, o yüzündeki yorgun gülümseme ile indi merdivenlerden. Eve vardığında birkaç kez aradı, sonra uykuya dalmış olmalı ki sesi kesildi.

Ertesi gün erkenden geldi Cemal, elinde iki dolu alışveriş poşeti ile kapıdaydı.

-Erkencisin.

-Evet kızım uyanmadan yetişeyim dedim.

-Uyandı, çok neşeli... Hadi sen geç onun yanına, ben kahvaltı hazırlayayım. Bunları getirmen süper oldu, ev tam takır.

-Alışveriş yaparız sonra.

Tuhafıma gidiyor bu cümle. Aslında her şey tuhafıma gitmeye başlamıştı. Evli çiftler gibi davranıyor-duk artık. Birden kendine gel İpek dedim. Sen kendi ayakları üzerinde durması gereken birisin.

-Gerek yok, ben hallederim.

-Yanlış bir şey mi söyledim İpek?

-Sence de garip değil mi halimiz?

Sıkıntılı bir nefes veriyor Cennal, elindekileri nuntak masasına bırakıp bama döndüğünde:

Garip mi? Her şey baştan beri garip değil mi zaten? Bak, İpek, sana en başında beri söylüyordum, hiçbir şeye mecbur değilsin, ben bakarım kızuma.

Kahretsin! Sorun bu değil! Sen de biliyorsun.

Sorun tam da bu İpek! Ben kızımı yanımda istiyorum ve sen de bizimle olacağını söylüyorsun!

Duygu ile diyelim şuna ha!

Defalarca aynı şeyi tartışmaktan sıkıldım. Bırakalım artık bu konuyu. Şimdi Duygu'yu alıp anneme gödeceğim. Sen de kendi hayatına devam edeceksin, İpek! Biri bunu anlatmalı artık sana!

Ne diyor bu adam! Bir çırpıda Duygu'yu battaniyeye sarıdığı gibi kapıya yöneliyor. Ellerimi açarak kapıya dayanıyorum.

Onu götürmen için cesedimi çiğnemen lazımı!

Saçmalamayı kes artık İpek!

Gözleri öyle sinirle bakıyor ki... Bir eliyle kolumdan yavaşça tutup, kenara çekiyor beni. Lal etti sanki, gözlerimden süzülenler ne anlatıyor bilmiyorum ama, kelimelerim sus pus olmuş tek laf etmiyor.

Eyde koskoca bir boşluk var şimdi ve ben o boşluğun içinde debelenip duruyorum. Canna doğru koşup, arkalarından bakmak bile son anda geliyor aklıma. Arabasını burada bırakıp, taksiyle gidiyor.

Çokuyorum koltuğa. Saatlerce kıpırdamadan öylece oturup, çaresizce ağlıyorum. "Yapamadım Çiçek!

Hiçbir halü beceremiyorum ben! Hata ettin bana güvenmekle!" diye tekrar etsem ne fayda... Cemal alıp gitti işte melegimi... Benden et koparıyorlar sanki... Amden kalkıp, Çiçeğin yazdığı defteri elime alıyorum. Okuma demişti ama bu sefer dinlenmeyecektim... Okunmayan ilk sayfayı açtım. Yazısını görmek bile dağılmanıza yetiyor.

"İpeğim...

Bentim güzel kardeşim. Biliyorum yine dağıldın. En azından bu defteri eline aldığıma göre öyle. Tahminlerine göre Cemal ile tanışmış olmalısın. Hatta daha fazlası... Sent tanırım bebeğimi kolay kolay kimsele veremezsin, yanlarında olmuşsundur geçen zamanda. Bana da kızılıyorsun değil mi? Cemal beklediğinden daha çetin ceviz çıktı. O tyt birt İpek. Sen onu benden daha tyt tanımış olmalısın artık. Sonuçta bentim onu tanıdığım süre üç aydı sadece. Ancak bu bana yetti kuzucum. Bildim onun kalbini. Aslında en başından beri biliyordum Duygu'yu sana vermeyeceğini. Tıpkı bir kız çocuğu olmasını ne kadar çok istediğini bildiğim gibi... Pes etme, İpek. Bir erkek tek başına nasıl bakar ona... Bazı gün gururunu yok saymanı isteyeceğim senden. Ama ben sadece isteyeceğim, gerisi sana kalmış. Ne olursa olsun sent çok sepiyorum, İpeğim. Bundan hiç şüphe etme olur mu?"

CEMAL

Bazen hiddetime çabucak kapılıp, tüm düzeni bir anda yerle bir ediyorum. Her konuda böyle... İste, aşkta, arkadaşlıkta... Sabretmeyi bırakıp, radikal kararlar alıyorum. Gerçi hiçbir karanımda pişmanlık duymadım. Ta ki şu ana kadar... Allahım! Kendini parçalıyor resmen! Onu kaptığım gibi annemlere götürdüm. Daha eve girer girmez yaygarayı koparıyor. Annem, babam ve ben ne yaptıysak faydasız... Ortalık yıkılıyor sesinden...

-Faruk! Bu sesin şu minnacık bünyeden çıktığına inanabiliyor musun?

-Peki sen babasının bebekliğini hatırlıyor musun? Eee, ya huyundan ya suyundan.

Öyle gergindim ki... Bir yandan Duygu'nun bağırışları, bir yandan da anne babamın söylenmeleri. Kaldı ki onlar benden daha çok gerilmişti.

..Oğlum! İnat etme çağır şu kızı. Çatlayacak bu çocuk.

..Hayır anne!

Kime anlatıyorum ki derdimi... Sehpanın üzerinde duran telefonumu kapıldığı gibi aramıştı İpeği. Kafamı duvarlara vurasım var! Niye kimse beni takmıyor! Annemin son cümlesiyle pes ediyorum artık.

..Aman kızım çabuk gel, bayılacak bu yavrucak yoksa.

Geliyordu işte İpek... Tükürdüğünü yalamak deyimine bundan daha iyi bir örnek var mıydı? Ama bir yandan da, evi iyi ki yakında diye düşünmeden de edemiyorum doğrusu. On dakika sonra kapı çaldı. Annem, "Gel kızım gel," diyerek, İpeği salona getirdi. Belli ki ağlamış, gözleri kıpkırmızı, hemen yanma gelerek, bebeği kucağına aldı. Kulağına, "Tamam tatlım. Bak geldim işte hadi sus artık bebeğim," diye fısıldadı. Eline biberonu alarak, tekli koltuğa oturdu. Kollarının arasında yavaş yavaş salladı onu. Bir ara ağzını biberondan çekip, İpeğe baktı Duygu. İnanılmaz bir şeydi bu, susmuştu işte... Uuu diye birkaç ses ve sonunda derin bir uykuya daldı. Annem bilmiş bilmiş güldü, sonra da bana dönüp, "Baskalarına ihtiyaç duymak ayıp bir şey değildir Cemal!" dedi.

İpek kafasını kaldırma zahmetinde bulunup yüzüne bile bakmıyor. Ama ne zamanki, "İhtiyaç duyan ben değilim, Duygu," dedim, işte o an bana unutamayacağım bir bakış fırlattı.

Her ne kadar engellenmeye çalışılsa da ihtiyacı duyduğunda onun yanında olacağından kimse kuyku etmesin!

İşte bu söz, atılan koskoca bir taştı... Görünen o ki tahminimden daha fazla kızgındı.

Anlamıyorsun değil mi? Senin hayatımı bağlamak istemiyorum! Bir gün pişmanlık duyduğunu görmek istemiyorum.

Sinirliydim. Sağlıklı düşünmek bir yana, hiçbir şey düşünemez olmuştum. Sakin bir tavırla ayağa kalkarak anneme döndü. "Duygu'yu nereye yatırabilirim?" diye sordu. Annemin gösterdiği yöne doğru giderken, babam suratında hain bir gülümseme ile bana bakıyordu.

Baba lütfen!

Ne lütfen?

Çıldırarak için bahane aramama bile gerek yok! Bahane o kadar çok ki!

Herkesi sökmüyor dik kafalılığın değil mi? Gördüğün kadarı ile kızın da tıpkı sen! Sonra İpek, elin mahkum, mecbursun ona ki onun da işini pek kolaylastırdığı söylenemez.

Bu durumda arkama bakmadan Çeşme'ye geri mi dönmeliyim baba? Küçük cadı ve İpeği de size bırakırım.

Ne o dun prensesindi, şimdi cadılığa mı düşürüldü sevgili torunum.

Of, baba.

Oğlum, benim bebek yaygarası çekecek sabrım yok. Ama torun sevecek yüregini var.

Nasıl yani?

Yani istersen onu bize bırakıp gidebilirsin, biz İpek ile her türlü anlaşmaya varırız. Böylece güzel torunum mutlu, biz mutlu, geçinip gideriz işte.

Sen de beni anlamıyorsun, o kız daha yirmi yedi yaşında. Hayatını düzene sokmalı, o kadar iyi bir eğitime sahip ki İpeğe bebek bakıcılığı yaptırmak büyük bencillik!

Arkamdan duyduğum sesle ani bir dönüş yaptım.

-Bebek bakıcısı mı? Beni öyle mi görüyorsun?

İpek ateş püskürüyordu. Gözleri patlamış bir yarıncıdağ, bakışları ise en kırmızısından lav olmalıydı. O güzel burnunu havaya dikip, birkaç adım daha yaklaştı bana doğru. Sahi öyle düzgün bir yüze sahip ki insan ona her tavıyla hayran kalabilirdi...

-Demek istediğimi gayet iyi anladın İpek!

-Sen var ya sen!

-Eee ben!

Ne yapıyoruz biz? Kız sinirden üzerime atlayabilirken, bu oldukça hoşuma gidiyor ve daha çok kızması için tahrik ediyorum onu, işe de yarıyor.

-Ruhsuz ve kas kafalının tekisin sen!

Hadi ama Cemal, dürüst ol! Bu kadarını beklemiyordun...

"Ne?" diyorum ama annem işaret parmağıyla İpeği göstererek, "Aynı fikirdeyim," deyiveriyor. Önce ona ters bir bakış fırlatıp, sonra da İpeğe yaklaşıyorum.

Benimle sakın bir daha böyle konuşayım demet!

Ah, çok korktum... Sen kimsin ya!

İpek, kes artık!

Kesmezsem ne olacak? Duygu'yu mu götüreceksin yine!

Bütün derdin Duygu! Nive rahat vermiyorsun kızım! bana!

Sen kimin umurundasın ki... Ayrıca, evet, bütün derdim Duygu! Onu bana ver ve kurtul!

Aklını kaçırmışsın sen! O benim kızım!

Bu böyle uzayıp giderdi aslında, ama annem daha fazla dayanamayıp, "Kesin şunu, gelin oturun şuraya da konuşalım," deyince dur düğmemize basılmış gibi dedigini yapıtırak sustuk. Şimdi kara bir masanın üzerinde dordumuz kafa kafaya vermiş çay içiyorduk. Annem ve babam üniversitede yıllarca eğitim görevlisi olarak çalışmışlardı. Gerekliğinde insan ruhuna hükmetmeyi iyi bilirdilerdi. Şimdi olduğu gibi... Babam gözlerinin içine bakarken, her zamankinin aksine oldukça otoriterdi.

Cemal sen İpeği Duygu'nun yanında görmekten rahatsız mısın?

Fabü ki hayır! Rahatsızlığım, onun kendi hayatını arka plana atmasından.

İpek daha sakin olsa da gergin... Dirseklerini masaya dayayıp, başını ellerinin arasına aldı. Parmakları sakaklarını ovuyordu. Annem elini İpeğin uzun saçlarının arasına bırakıp, sakince okşadı... İkna kabiliyetini yüklemişti ses tonuna.

-Aslında ben Cemal'e hak veriyorum İpek... Seni çok iyi anlıyoruz biz. Bu devirde senin gibi insanların kalmış olmasını görmek de ayrıca etkiliyor beni ama...

Babam devralmıştı konuşmayı... Bana susmak düşüyordu.

-İpek, sen çok özel bir kızsın. Aslında Cemal de bunun gayet iyi farkında ancak o kimseye minnet duymak yaşamak istemiyor. Belki de sen çalışsan, kalan zamanlarını da bebeğe ayırsan... Yani çalışan tüm anneler gibi demek istiyorum. Hem biz senin iş saatlerinde zevkle bakınız torunumuza, öyle değil mi Figen?

-Tabii ki... Akşama kadar yorulmuş olurum, o zaman da İpek yetişir, hem böylece sen de huzursuz olmazsın, sonuçta bakıcı yerine babaanne ve dede ile kalacak.

İpek sıkıntılı bir şekilde annem ve babamı dinliyordu. Sonra bana döndü ve acı çeker gibi yüzüme baktı. Gözleri dolu doluydu.

-Peki geceleri nasıl olacak? Yani Cemal?

Sormak istediğini soramıyordu. Ama ben anlamıştım.

-Geceleri ne olursa olsun benimle kalacak. Ama şöyle bir şey yaparız. Karşı taraftaki evi satıp buradan her ikinize de yakın bir yer alırım.

İpeğin gözleri ışıldamıştı. Sonunda bir çözüm yolu bulduğumuzu sanıyorduk. Oysa aldandığımızı zaman bize yavaş yavaş gösterecekti.

İPEK

Sonraki günler epeyce bir koşuşturma içinde geçti. Duygu'nun en yakınımnda olabilmesi için çok uğraşmıştım. Ve sonunda hemen arka blokta satılık bir daire buldum. Yatak odasının camından baktığımda görünüyordu, içim kıpır kıpırdı. Cemal bu daireyi itiraz etmeden kabul etmişti. Boya, tadilat derken sonunda bugün taşınıyordu işte... Nakliye firması eşyaları getirip yerleştirmişti. Ufak tefek eşyalar da dolaplara yerleştğinde bu hengâme de bitmiş olacaktı. Duygu'nun buradaki odası da çok güzel olmuştu. Ne gariptir ki, çocuğun neredeyse her evde bir odası vardı. Bazen kendini hiçbir yere ait hissedememesinden korkuyorum ya da tam tersi olacak, bilemiyorum.

-Daldın yine.

-Evet... Geçen sene bu zamanlar Çiçek ile birlik-

teydik, o hep bir şyeler anlatıyordu bana fakat sana
yordum ki, sadece bebeğe bakacağım.

-Ama öyle olmadı değil mi?

-Olmadı. Çiçeğin sana yazdığını sonradan öğrendim. O neler yaşayacağını biliyormuş galiba.

-En azından kızımı bırakmayacağını biliyordur.

Başımı sallıyorum usulca. Etrafıma şöyle bir bakıp, "Ev güzel oldu. Aydınlık ve huzurlu," diyorum.

-Sayende! Sen olmasan zor yerleşirdi. Ama artık yoruldun, hadi otur biraz.

-Bitsin istiyorum. Bir an önce her şey yerli yerine otursun.

-Eşyalar mı?

-Tabii ki hayır, onlar bu gece hallolur. Bizden bahsediyorum, oluşması gereken düzenden.

-Hınım, evet... Sen iş bakmaya başladın mı bu arada?

-Yok, henüz değil. Ama birkaç arkadaşla haber yolladım. Serkan da babasına söylemiş. Babası mimar.

-Aranızdaki ilişki, arkadaş kıvamından çıktı sanırım.

-Bilmem... Serkan'ın böyle bir talebi oldu aslında.

-Öyle mi?

Elimdeki minicik hırkayı katlamayı kesip, Cemal'in yüzüne baktım. O da elindeki minicik tişörtü kenara bırakarak, merakla gözlerime baktı.

-Ondan hoşlanmadığını hissediyorum, doğru mu?

Kafasını salladı. Bu kadar dürüst olmasını bekle-
miyordum galiba.

-Neden? Nesi var?

-Sen hoşlanıyor musun?

-Suçluluk mu duyuyorsun, İpek? Saçmalama! Sen
özgürsün, istediğini yaparsın...

-Aslında bunu düşünmeye pek zaman ayıramı-
yım, Cemal. Biliyorsun işte, bu aralar...

-Biliyorum, bu aralar hep bizimle uğraşıyordun.
Ama İpekçim, insan hoşlanıp hoşlanmadığına düşü-
nerek karar vermez ki... Onu gördüğünde hisse-
der sin zaten.

-Ne bileyim, iyi çocuk işte... Hem sen beni neden
sorguya aldın bakalım?

-Kabul ediyorum bu bir kaçıştı. Ama Cemal'in
yüzü asılmıştı sanki... Ona da ne oluyorsa!

-Senin şu Çeşme'deki bayan arkadaşın ne oldu?
Orada mı kaldı?

-Suratıma aptalca bakıyordu.

-Gözünden de hiçbir şey kaçmıyor.

-Öyledir kaçmaz.

-Gülümsüyor Cemal. Elindeki minik hırkayı yüzü-
me atıp, kahkahayı basıyor...

-Ah, evet, yazlık bir ilişkiydi işte. Bilirsin...

-Suratım düşüyor birden. Çiçek geliyor aklıma.

-Hayır, ben bilmem öyle ilişkileri. Sana bir şey so-
racağım ama dürüst ol lütfen.

-Peki.

-Çiçek .. O da...

-Hayır İpek! Sakın böyle düşünme. O farklıydı. Gözleri apaydınlıktı. Ama bazen de gölgeler gelip otururdu mavilerine, çözemezdim. Onunla uzun bir ilişkimiz olur diye düşünüyordum. Ama bir sabah yok oldu. Önceleri kızdım, sonra ona ulaşmaya çalıştım. Olmadı güzelim. Bana bırakacağı bir melek varmış... Bıraktı ve gitti!

-Bıraktı ve gitti...

Engelleyemiyorum kendimi. Gözlerimden yine süzülüyor kahrolası yaşlar.

-Şimdi onu hatırladığımda, parlak mavi gözleri ve sarı bukleleri geliyor aklıma. Tıpkı bir peri kızı gibi... Sonra bebeğimin gözlerinde onu görüyorum. Sana da öyle geliyor mu İpek, sanki Çiçek bakıyor öyle değil mi?

Başını sallıyorum usulca, gerçekten de öyleydi. Sanki Çiçek bakıyordu.

Cemal ile evi yerleştirmiş, Duygu'nun yanına gidiyorduk. Babaannesinin burnundan getirmişti. Geçen hafta Cemal'in anne ve babası Duygu'yu da yanlarına alarak, babamlara gitmişler. Tuhaf bir tanışmaydı diyor annem. Sanki eski bir ahbabları gelmiş gibi olmuş. "Duygu onların torunu olduğu için mi acaba?" diye soruyor bana. Bilemedim neden olduğunu, beni sevindiren, babamın bir nebze yumuşa-

muş olması... En azından Cemal 'sapık' statüsünden çıktı artık, ama halen bana kızgınlar. Onların yanında oturmamı istiyorlar. Neyse ki, küçük abim bana destek.

-Acıktın mı?

-Çok.

-Yemeğe gidelim mi?

-Bu halimizle mi? Hem Duygu anneni çıldırtmış olabilir.

-Evet haklısın.

-Onu alıp, bana gidelim. Bir şeyler yaparız. Anneler de dinlensin biraz.

İşte bu komikti. Daha kapıyı açar açmaz, "Oh, çok şükür, nerede kaldınız?" cümlesi ile karşılanmış, beş dakika içinde de bebek çantamız ve Duygu paket halinde tarafımıza teslim edilmişti.

Cemal bana, ben ona bakarken, Cemal'in babası gülerek, "Alın kızınızı, bizim bu günlük kapasitemiz doldu," dedi. "Hadi ama, o kadar da yaramaz değil benim kızım," dese de, ikimiz de Duygu'nun neler yapmış olabileceğini tahmin edebiliyorduk... Cemal eğilip yanağını öptü, "Canım," diye fısıldadı. Alışmış babasının kokusuna, yüzünü yüzüne yasladı miniğim.

Şefkatli bir baba Cemal. Bazen içi kaynıyor ve sınıksı sarıyor kızını. "Meleğim. Sen hep iyi ol, tamam mı?" dediğinde gözleri dolu dolu oluyor. Cemal'in

korumacı bir tarafı var. Arada bana da yapıyor aynı şeyi, telefonu birkaç kez açmasam fırçayı basıp, "Paşına bir şey geldi sandım!" diye endişelendiğini belli ediyor.

Tuhaf bir ilişki işte, arkadaş bile sayılmayız biz. Bazen Duygu'nun anne ve babası olmayı öğrenirken, birbirimizi de tanımaya çalışıyoruz. Bazen de iki yabancı gibi olabildiğince uzagız, edecek tek kelâmımız yok.

CEMAL

Elimde sandviçlerle salona döndüğümde, İpeğin koltuğa yığılmış olduğunu gördüm. Uyumuş. Bu aralar zayıfladı sanki. Hiç şikayet etmeden her yere koşturuyor. İtiraf etmeliyim ki herkesten daha çok yanımda, yakınımda. Çiçek ona çocuğunu bırakmakta o kadar haklıymış ki, tanıdıkça daha iyi kavnyorum bunu. Bir melek kalbine sahip İpek... Ondan etkilenmemek için aptal olmak lazım. Dış görünüşünden bahsetmiyorum, davranışları, iyiliği... Bazı gün bir bakışından anlıyor söyleyeceklerimi, bazı gün de yine keçi inadı tutmuş, sirke satan bir yüzle burnumdan getiriyor. Komik geliyor düşününce. O kim? Ben kim? Farklı uçlarda iki insan, bizi birleştiren zincirin halkası ise Duygu.

Nasıl seviyorum kızımı anlatılmaz, tarifi yok... Bazı geceler uyurken onu izliyorum. Elleri her za-

manki gibi yastığının üzerinde, başı sağ tarafına dönük ve beni ağlatacak kadar masum. Sonra sabahları ilk uyanıştı. Erkenden kalkıp bekliyorum genellikle. Gözlerini ilk açtığında beni görsün ve o muhteşem gülücüğünü göndersin diye.

İpeğin de erkenden geldiği oluyor. Çekiniyor, yoksa geçeden gitmeyecek evine. Her sabah kahvaltısından sonra, banyo faslımız başlıyor. Artık oturabildiği için, ellerini suya vurarak her tarafı ıslatıyor meleğim, en çok da İpeği. Çantasında yedek kıyafet taşıyor zavallım, fakat hiç şikayet etmiyor. Memnun halinden. Arada iş mevzusunu açıyorum bilerek, anlaşılmamızı unutmaması diye. Yüzü asılıyor, "Birkaç yere haber bıraktım," falan deyip geçiştiriyor beni.

Şimdi uyurken onu izliyorum. Saçları koltuğa yayılmış, değişik bir dalgası var, yumuşacık ve pırlı pırlı. Uyandırmak istiyorum, aç yatmasını diye ancak, çalan cep telefonu benden erken davranıyor. Sehpa ya eğilip baktığımda Serkan'ın aradığını görüyorum. Bugün üç kez aradı. Aralarındaki arkadaşlığın yön değiştirdiği aşikâr. Niye rahatsızlık duyduğumu ben de çözemiyorum. Serkan'ın bulunduğu durumla ilgili görüşlerini çok da merak ediyorum doğrusu.

İPEK

Eve dönerken, Duygu kucagında uyumustu. Usulca yukarı çıkıp, yatağına bıraktık minigimizi... Elleri ve ayakları tombik tombik oldu. Kıyamıyoruz o ayrı, ama nasıl da ısırmalık... Bir bebekle yaşamayı artık öğrenmiş bulunuyoruz. Evin ısı derecesini kontrol etmek, ateşini yoklamak ve gürültü yapmadan odasından çıkarak salona geçmek gibi...

-Çok acıktım İpek.

-Ben de, ne yapsak?

Cemal'in yüzü değişiyor... Şefkat yine her hücre-sini teslim almış halde.

-Yoruldun değil mi?

Eli yüzüme düşen bir tutam saça uzanıyor. Özenle kulağımın arkasına yerleştiriyor saçlarımı. Gözleri süzer gibi beni incelediğinde rahatsızlık duyup, karşı koltuğa oturuyorum.

-Evet. Boyle koltuğa yayılınca, anlıyor insan yorgunluğunu.

Cemal gülümsedikten sonra, ani bir hareketle ayağa kalkıp, mutfaka doğru yürüyor.

Sandviç hazırlayayım, bir de sıcak çay.

Koltuğa uzanır vaziyette yayılıyorum. "Süper olur bu," dedikten ne kadar sonra uykuya geçmişim bilmiyorum. Telefonun o çirkin sesiyle irkilerek uyan-
dığımda Cemal yanı başımda... Eğilmiş kimin aradığına bakıyor.

-Kim?

-Serkan.

-Hımm...

-Açmayacak mısın?

-Yok çok yorgunum. Sonra ararım ben.

Açlığa yenik düşen midemin kıvranışlarına daha fazla dayanamayıp, doğrularak sandviçlere bakıyorum. Özenle hazırlanmışlar ve çayın dumanı halen üstünde...

-Uzatsana bana o tepsiyi, ölüyorum açlıktan.

Cemal tuhaf tuhaf bana bakıp tepsiyi önüme koyuyor. Kevifle yemeğe başlıyorum ancak, o elini bile surmuyor.

-Neden vemiyorsun?

-Bazen çok tuhaf davranıyorsun.

Umursanıyorum sözlerini, çünkü doğru söylediğini biliyorum. Evet bazen tuhaf davranıyorum, özel-

likle de bir şeye henüz hazır değilsem. Serkan bugün beni birkaç kez arayıp, ne yaptığımı sordu. Sesi hesap sorar gibiydi. Sürekli Cemal ile ilgili ağzımı arıyor. Sorularının yanıtlarını bilmediğim gibi, birinin benden hesap sormasından da rahatsızım, ona böyle bir hak verdiğimi hiç hatırlamıyorum! Hem de hiç!

Telefon tekrar tekrar çalıyor. Sonunda Cemal telefonu eline alıp, bana uzatıyor.

-Aç şunu, asabımı bozuyor bu ses.

Cemal hazırladığı sandviçi büyük bir iştahla yerken, ben de sırtımı arkaya doğru yaslayarak konuşmaya başlıyorum.

Efendim Serkan ne kadar çok meraklanmış, niye telefonumu açmamışım. Meraklanacak bir durum yok, uyumuşum hepsi bu. Kendimi çok yordüğum hususunda nasihatler sıralayıp, başka bir konuya geçiyor. Babası bana iş bulmuş, yarın için görüşme ayarlanmışlar. İşime gelmiyor bu... Duygu öyle minik ki... Üstelik dış de çıkaracak şimdi, bana ihtiyacı var biliyorum. Ama bir anlaşma da yaptık. En kötüsü gidip, usulen görüşür, reddederim işi.

-Tamamı yarın hazırlanıp giderim. Çizel Mimarlık demiştin değil mi?

O an Cemal'i seyrediyorum. Elindeki fincanı bırakıp, beni izliyor.

-Tamamı. Ben de seni öptüm. Görüşürüz.

Telefonu kapatıp, yerime oturuyorum. Kaldığım

yerden sandviçimi yemeye devam ederek, "Sen bu işi biliyorsun, eline sağlık," dediğimde, başıyla onaylıyor beni. Hiçbir şey sormuyor, benim anlatmamı bekliyor. Hiçbir şey anlatmıyorum, onun yerine, "Yarın Duygu'yu annene götürürüz," dediğimde olur diye kestirip atıyor. Birkaç dakika sessizce çay yudumluyoruz.

-Seninle gelmemi ister misin İpek?

-Gerek yok giderim ben.

-Peki.

O akşamki konuşmamız işte bu kadardı. Cemal saat on ikiye doğru kendi evine geçmişti. Ertesi gün Duygu erkenden uyanmış, evin içini neşeli çığlıklarla dolduruyordu. Hele de karnı tok, altı kuru olduğunda keyfine diyecek yoktu... Hiç sıkılmadan oynadım onunla, ilginç olan saat on bire yaklaşmasına rağmen Cemal'in halen gelmemiş olmasıydı. Duygu uyuduna göre ben hazırlanmalıydım. Son günlerde üzerime kot ve tişörtten başka bir şey geçirmez olmuş-tum. Dolaba şöyle bir bakıp iş görüşmesine uygun siyah elbise seçtim. Topuklu ayakkabılarımı giydim, kıyafetimi hafif bir makyajla tamamladım. Ben hazır-dım ancak Cemal ortalarda yoktu. Tam telefonu eli-me almış, arıyordum ki, zil çaldı. Kapıyı açtığımda, beni baştan aşağıya süzdüğünü hissettim.

-Nerede kaldın?

-Yumuşum İpek. Özür dilerim.

-Neden zr diliyorsun ... Yoruldun tabii.
-Ev taşımak zor işmiş...
-İçeri geçiyor. Bir yandan da Duygu'nun odasına
doğru ilerliyor.
-Şessiz ol, yeni uyuttum.
-Dönüp gülümsüyor.
-Merak etme, bir göreyim yeter. Bu arada çok g-
zelsin.

Cevap vermeden salona geçiyor ve dağınıklığı to-
parlamaya çalışıyorum. Cemal bir süre sonra yanıma
geliyor.

-ıkalım mı yavaş yavaş. Geç kalma sonra.
-Olur aslında.

Kafamda kırk kuruntuyla iş görüşmesine gittim
ve planladığımın aksine, "Tamam anlaştık," diyerek
ıktım ofisten. İçeriye girdiğim an itibari ile aldığım
pozitif enerji, Lale'yi gördüğümde tavan yapmıştı.
Civil civil konuşması, sıcak gülüşü ve kıvr kıvr
saçlarıyla ıtı pıtı bir kadındı. Ufak tefekti ama to-
puklu ayakkabılarının üstünde kendinden emin bir
duruşu vardı. Babası gibi mimarlığı seçmiş. Ofis de
babadan kalma, köklü bir büro. Yurtdışında inşaat
yapan firmalarla anlaşmaları var. Otuz beş senelik
bir maziye sahip.

Lale ile aynı hisleri paylaşmış olmalıyız. Samimi,
rahat bir hava içinde muhabbet eder gibiydik.

-Seni çok sevdim Ipek, farklı bir tarzın var. Etnim çizdiklerine de yansiyordur.

Aceleci bir kadın, daha işi kabul edip etmediğimi bile sormadan, "Ne zaman başlarsın?" dedi. Bir yandan gülümsemeye çalışırken, diğer yandan da ne zaman başlayabilirim diye düşünüyordum.

Lale nin parmaklarını şöyle bir yokladım. Ama kız öyle uyanık ki hemen fark edip, cevabı yapıştırdı.

-Boşuna bakma evli değilim... Yani artık...

Yüzünden bir anlığına bile olsun gölgeler geçmesine rağmen, çabucak toparlayıp, tekrar gülümsemekte gecikmedi. Eşinden yeni ayrılmış olmalı.

-Sen bekarsın sanırım.

-Evet.

-Güzel, bazen işler yoğunlaştığında akşamları da çalışmak gerekiyor. Bilirsin eş, çocuk falan olunca durum biraz daha zorlaşıyor.

Duraksamıştım, geceleri çalışmak mı kesinlikle olmaz! "Bak, bu olmaz işte! Benim bakmam gereken küçük bir bebeğim var," diyerek atıldım.

Özür diler gibi bir ifadeyle, gözlerime bakıp "A-ah, öyle mi? Sen benim kusuruma bakma. Ayarlarınız sorun olmaz," dedi, ama hem bekar olup hem de bebeğimin olmasına şaşırmadı değil. El sıkışarak ayrıldım ofisten. Artık bir işim vardı. Haydi bakalım, Ipek, altından çıkabilecek misin yeni hayatının?

Arabanın yönü belli, Duygu'ya doğru gidiyorum.

Küçük kuzu. Nasıl da özledim birkaç saat içinde. Cemal'in babası gülümseyerek açıyor kapıyı. İçeri geçtiğimde beni görür görmez balık gibi çırpınıyor kucığıma gelmek için... Biraz oynuyorum. Karnı acıkınca mızızlanmaya başlayıp, huysuzlaşıyor. Bu küçük cadının hiç tahammülü yok açlığa. O uyuyunca, salona geçiyoruz.

İş görüşmesini detaylıca Figen Hanım'a anlatıyorum. Dikkatlice dinliyor beni. "Aman İpek, dikkat et, yine de herkese güvenme kızım, insanlar bir tuhaf oldu artık," diye de arada tembih ediyor.

Cemal annesine anlattıklarımı duymasına karşın, yorum yapmamayı tercih ediyor, garip bir sessizlik var üstünde. Bugün bir arkadaşıyla buluştuğunu öğreniyorum babasından. Muhtemelen yeni bir sevgili bu. Belki de bu seferki ciddi bir şeydir. Tüm hayatımızı gözden geçiriyorum, daha yeni bir düzen oturtmuşken ya gidip evlenirse bu adam? Sonra evlendiği kadın meleğime kötü davranırsa? Aman Allahım... Bir sürü paranoyayı nasıl da sıralıyorum ardı ardına. Yüzümün şekli nasıl değişmişse, Cemal, "İyi misin İpek? Rengin soldu," diyor.

-Eve gidelim mi Cemal, sanırım biraz başım ağrıyor.

Sanırım mı? Hiçbir şeyin yok İpek! Uydurma! Yine vesvese tuttu seni, tek derdin o minik şey. Üstüne, dışlanmaktan da korkuyorsun. Cemal'in hayatına gi-

recek kadın çok iyi olursa, bu sefer de Duygu'nun seni unutacağından endişelisin. İlle de hayatına birini sokmalı mı bu erkekler... Ne var yani, kızı biraz büyüene kadar beklese!

Bu derin düşünceler niye bırakmaz yakarım! Cemal'in evindeyiz ve Duygu'yu uyutmaya çalışıyorum. Sanırım evi yadırgıyor, huysuz ve uykulu prensesim. "Bize mi gitsek?" diye sorduğumda Cemal itiraz ediyor. "Hayır, onu bu eve alıştırmalıyız," diyor. En sonunda yere oturup ayağımda sallamaya çalışıyorum bebeğimi. Tıpkı annemin yaptığı gibi bir deninni tutturuyorum, işe yarıyor. Sakinleşiyor Duygu Cemal muzipçe gülüp, "Şu cadı bizi daha ne hallere sokacak sence?" diye soruyor. Ben de gülüyorum. Doğru ya, şekilden şekile giriyoruz. Geçenlerde de çarşafın içine koyup salladık. Ne yapalım, ağlamaktan çatlayacağına bir şekilde uyutmak en iyisi. Dış çıkardığı için canı da yanıyor tabii, ama en sonunda uykuya yenik düşüp, meleğe dönüşüyor. Cemal onu yatağına yatırıp geri geldiğinde ben hâlen yerdeyim. Kaldığım yerden kara kara düşünmeye devam ediyorum...

"Bugün hep böyle dalıp dalıp gittin. İyi misin?" diye soruyor, yalan söylemek istemiyorum. Gayet samimi sorulan bu soruya, aynı samimiyetle cevap veriyorum.

-Değilim Cemal.

-İyi de neden?

-Korkuyorum.

-Yeni işin için mi kaygıların? Sen çok azimli bir kadınsın, İpek. Korkacak ne var?

Bir bilsen korkularımın sebebini. İşin neyinden korkacakmışım... "Evet haklısın," diyerek geçiştiriyorum yine.

-Bu gece sizinle kalmamı ister misin? Yani Duygu için. Eve alışamadı, gece burnundan getirebilir.

-Ona ne şüphe. Ama senin de bütün hayatını alt üst ediyoruz, İpek.

Televizyonun karşısına geçiyoruz. Cemal mutfak için alışveriş yapmış öğlen. Buluştuğu arkadaşı ile eve mi gelmişti acaba? Eve getirdiğine göre değer veriyor olmalı...

-Sen öğlen eve mi geldin?

Şıı dilimi bir türlü tutamıyorum. Sana ne İpek sana ne! Ama onun için normal bir soru gibi çarçabuk cevaplıyor beni.

-Üniversiteden bir arkadaşım la buluştuk bugün, Londra'da çalışıyordu kesin dönüş yapmış, ondan ayrılmı nca markete gittim. Ev tam takırdı biliyorsun.

-Öyle mi? Londra ha! Adı ne? Biliyorsun biz de Çiçekle neredeyse dokuz sene kaldık orada.

-Diyar.

Bir tek hafiyeliğin eksikti o da oldu İpek. Arkadaşı kız mı erkek mi diye isim soruyorsun, isim de unisex

ıkıyor şansına. Ama bir dakika, ben Diyar diye birini tanıyorum Londra'dan. Yok canım koca ehir değildir. Hem o erkekti.

-Bizim de bir arkadaşımız vardı Diyar adında. Diyar Sönmez. Güzel bir restoranı vardı, iek'le giderdik bazen.

-Blue Restaurant!

Cemal kafasını sallayıp, gülüyor.

Hadi canım! Bizim Diyar mı bu! iek bayılırdı ona. şakacı, muhabbeti güzel ve dünya yakışıklısı bir adamdır. Heyecanlanıyorum birden.

-Dünya küçük diye boşuna dememişler, ne işi var onun burada? Sonuçta oturmuş bir düzeni vardı Londra'da.

-E, memleket güzelim. Hiç bir şeye benzemez. Burada da bir yer aacakmış, bugün gidip bakındık biraz.

-Ne güzel... En kısa zamanda ben de görmek isterim onu.

-Olur, sağlam arkadaşımdır. Aslında Londra'ya onu ziyarette çok gitmiştim, hayat ne tuhaf değil mi İpek? Seninle ya da iekle orada karşılaşmıyoruz ama burada çizgilerimiz arpışıveriyor. Diyar çok şaşıracak, yaşadıklarımı anlattım ona, ancak isimlerden pek söz etmemiştim.

-İyidir Diyar.

-Öyle.

-Ben de bugün bayan arkadaşınla buluştun san-
mıyım...

-Yapma İpek, o kadar da hızlı değilim.

Gülüyor. Hiç dikkat etmemiştim... Sinirlendiğin-
de gözlerinin rengi nasıl laciverte dönüyorsa, güldü-
ğünde de parlak ve derin bir mavi oluşuyor. Değişik
bir havası var Cemal'in. Yakışıklı ve... Henüz sıfat-
landıramıyorum, uygun kelime gelip onu bulmadı
daha...

Telefonum yine bütün gücü ile titriyor. Serkan ile
iş görüşmesinden sonra konuşmuştuk. Babası Lale
hakkında güzel şeyler söylemiş. O da bana moral
verdi sürekli.

-Ne haber Serkan?

Derin bir iç çekiş duyuyorum karşı taraftan...

-İyi sayılır.

Canı sıkkın belli.

-Neyin var? Moralin bozuk gibi.

Bunu sormamı bekliyormuş gibi, cevabı anında
veriyor.

-İpek bizim hakkımızda ne düşünüyorsun? Hisset-
tiklerimi biliyorsun, üstüne gelmek de istemiyorum
fakat bu belirsizlik beni yoruyor. Oturup konuşamı-
yoruz bile, hep bir şeyler engel buna. Mesela babam
iki gündür sorup duruyor, "Bu kız özel mi?" diye.
Evet, o benim için özel ama ben onun için neyim
bilmiyorum dedim sonunda...

Ne demeliyim? Susup kalıyorum bir anda, İpek onun gibi.

-Bana biraz zaman versen.

-Zaman... Peki. Neredesin sen?

Bu sorgular yoruyor beni.

-Cemal'in yeni evindeyim.

-Güzel... Eve ne zaman dönersin?

Al, bir soru daha işte

-Bu gece buradayım. Duygu eve yabancı ve sorunu çıkarabilir

-O da güzel, İpek... Görüşürüz.

Telefon kapandı. Anlaşılan Serkan bugün biraz gerilmiş. Cemal'in varlığını unutmuş, görmez gözlerle televizyona bakıyordum.

-Ne o, fırçayı yedin galiba?

Eğlenir gibi bir hâli vardı.

-Hoşuna mı gitti?

-Kabul et tuhaf bir durum bu... Her adam kabullenmez! Yol yakırken uyarayım da!

-Bu da ne demek?

-Hadi İpek. Aynaya bakmıyor musun sen?

-Ne alakası var?

-Çok güzel ve çekici bir kadınsın. E, ben de bekar bir adamım, fena da sayılmam. Kim bizim içinde bulunduğumuz durumu doğru analiz eder? Dışarıdan bakıldığında herkes farklı şeyler düşünüyordur. Serkan seni kıskanmakta haklı.

Ben kendimi biliyorum, başkaları umurunda değil! Duygu iyiye, mutluysa, gerisi boş!

Evet. Ancak Serkan'ı da anlamalısın.

Onu sevmediğini düşünüyordum.

Yüzüme bakıyor tatlı tatlı...

Sevmiyorum ama anlıyorum, ikisi farklı şeyler.

Tek laf etmiyorum. Konu beni sıkıyor, etrafa şöyle bir bakınıp, "Nerede yatayım ben?" diye soruyorum. İki elini yanlara doğru açıp, "Ev senin İpek, nerede istersen orada yat," diyor.

Tuhaf bir hâl içindeyiz, her günümüz diğerinden farklı. Yabancı bir adam, taparcasına sevdiğim bir bebek ve ben...

Sabah oldukça soğuk bir güne uyanmıştık. Ben Duygu'nun karnını doyururken, Cemal de kahvaltı hazırlıyordu. Erkenden uyanan Duygu için, uyku vakti çoktan gelmişti. Gözleri kapanmaya yüz tuttuğunda göğsümün altına doğru kafasını iyice sokuyordu. Bir kaç dakika sonra da uykuya yenik düşüp, derin nefesler eşliğinde meleklaşıyor...

Mutfağa geçtiğimde o güzel kahvaltı masasını görmek, muhteşem bir duygu. Oldum olası çok severim kahvaltı saatlerini. Cemal'e sevinçle bakıp, "Seni alan yaşadı Cemal, süpersin," deyiveriyorum. Kahkahayı patlayıp, "Hadi ya! Öyle mi düşünüyorsun," diyor. Bir yandan masaya koyduğu menemene ekmeğimi

batıyorum, dumanı üstünde ve rengi tam istediğim gibi, diğer yandan da Cemal'e laf yetiştiriyorum.

-Tabii ki, bu menemeni herkes yapamaz.

Elinin altındaki peçeteyle dudağımın kenarına bu laşanları siliyor.

-Sen çok acıkmışsın.

Biraz utanıyorum sanki ama bu, iştahımı kesmeye yetmiyor. "Buna dayanamam, en güzel yemek budur!" dediğimde Cemal başıyla onaylayıp, kahvaltı etmeye başlıyor.

-Bugün çok soğuk, dışarı çıkmayalım, kar yağacak gibi.

-Haklısın ama benim Serkan meselesini halletmem gerekiyor.

Bir kaşını kaldırıp yüzüme bakıyor Cemal.

-Dün akşam telefonu suratına kapattığını sanıyordum.

-Evet, ancak dün onun haklılığı hakkında söylediklerini düşündüm.

-Benim söylediklerim için mi buluşacaksın? Ben ce yapma, ne kadar haklı olursa olsun bir bayanın yüzüne telefon kapatmamalıydı. Bırak o seni arasın, o zaman konuşursunuz.

-İlişki uzmanı mısın sen? Kafanı karıştırıp duruyorsun.

Cemal elindeki çatalı bırakıp, sıkıntı içinde geriye yaslanıyor. Tuhaf bir biçimde gözlerime bakıyor.

-Duyguların net olmadığı için, başkası senin kafanı karıştırabiliyor. Oysa ki...

Yarıda bırakıyor konuşmasını. Kalıvaltı etmeye devam ediyor, fakat ben devamını duymakta ısrarlıyım.

-Oysa ki ne?

Gülümsüyor. Peynir tabağını bana uzatırken, "Aşk hiçbir şeyi dinlemez, Ipek," cümlesi dökülüyor. İyi de ben aşka inanmam ki! O aptalların, kapıyı gitmesi!

-Aşk mı? Çok komiksin... Sen buna inananlardan mısın?

-Evet tabii ki!

"Kaç kez aşık oldun?" diye merakla soruyorum.

-İki kez. körkütük diyebilirim. Birinde on üç yaşındaydım. Annemin bir öğrencisi gelip giderdi bize. Onu görünce kalbim kanat takıp uçardı sanki.

-Diğerinde?

-O üniversitedendi. Ortak bir ev tuttuk ve üç sene beraber yaşadık.

-Sonra?

-Sonrası yok, ayrıldık. Biz olgunlaştıkça, hayat çizgilerimiz ve düşüncelerimiz de değişti. Anlaşamaz olduk. Her gün kırılıp dökülmektense, bir kez üzülmeyi tercih ettik.

-Zor olmuştur, ne yapıyor şimdi, haber alıyor musun?

-Tabii ki zor oldu. Ama geçiyor işte İpek. O evlendi, iki çocuğu var. Haber almamayı tercih ediyorum. Ben eski aşktan, dost olur diyenlerden değilim. O kadınla sevişmişim, sarılmışım, ağlamışım, gülmüşüm. Nasıl o, kocası ve ben aynı ortamı paylaşıyoruz? Birçok konuda modern olsam da bu konuda eski kafalıyım. Hatta biraz da maçoymum!

-Haklısın aslında.

Meraklı gözlerle yüzüme bakıyor yine. Bugün onda beni çeken tuhaf bir şey var. Kızıyorum kendime bu yüzden. başımı tabağıma doğru eğip, yemek yemeye devam ediyorum.

-Biraz önce Diyar'la konuştum. İki saat sonra uğrayacağını söyledi. Eğer görmek istersen...

-Serkan'ı aramayı düşünüyordum.

-Kararlısın yani?

-Aslında değilim.

Serkan'ın kapris yapacağını, benim de onun gönlünü almam gerektiğini biliyordum fakat canım hiç bu işle uğraşmak istemiyordu. Burada kalıp Diyar'ı görmek daha çok işime gelirdi. Cemal doğru karar verdiğimi onaylar bakışlarla bana göz kırptığında, ben onun o güzel mavilerini çözmeye çalışıyordum.

-İyi o zaman. Masayı hazırlamak benden, toplaması senden.

Bir saat kadar mutfakta oyalandım. Bebeğimin çorbasını da hazırlamalıyım. Ancak şu brokolinin

kokusundan nefret ediyorum. Zavallı Duygucum, ne varsa tukıştırıyoruz ağzına kızın. Dalmışım. Cemal'in sesiyle irkildiğimde, "Hadi anna, o kadar da ürktücü değilim." diyor, gülerek.

Cemal ben eve gitsem biraz...

şaşıyor birden. Mimikleri sertleşip, soran gözlerle bakıyor.

Bir duş almak istiyorum, üstümü falan da değiştiririm.

İpek ashında buraya birkaç kıyafetini getirsen...

Elimdeki kaşığı tezgaha bırakıp gülümsüyorum.

Gerek yok ki... Evim karşı bina, unuttun galiba?

Aramızdaki mesafeyi korumam gerektiğini bugün anlamıştım. Onun farklı bir çekim gücü var. Bana karşı bir şey hissetmediğini biliyorum. Ancak eğer dikkat etmezsem, tıpkı Çiçek gibi o gözlere kapılıp gitmek an meselesi olur.

Bir yandan çıkış kapısına doğru ilerleyip, diğer yandan montumu giyiniyordum. Evden yavaşça çıkıp, kendi evime geldiğimde sessizliği dinledim, ben buyum işte... Duygu olmasaydı evimin hali bu olacaktı. Hiç hoşuma gitmedi bu sessizlik! Hem de hiç! Onun şen kahkahaları çınlamalıydı ev dediğin yerde.

Duş alıp giyindim, üstüme çeki düzen verip çıkmak üzereydim ki, kapı çaldı. Gelen Serkan'dı. Onu gördüğüme şaşırmıyorum esasında. Yüzündeki gergin hâl ve sıkıntılı sesiyle, "Aradım ama açmayın-

ca... deyince, "Duştaydım... Duymamışım," diye, yanıtlıyorum. Elinile içeri geçmesini işaret ettiğimde, geliyor. Salona kısaca bir göz gezdirip, "Evin çok şirinmiş," dedikten sonra, elimi tutup kendine doğru çekiyor. "Ipek özür dilerim, ben dün kabalık ettim. Telefonu o şekilde kapatmamalıydım," diyor.

-Önemli değil Serkan, olur böyle şeyler...

Elimi hızla çekiyorum avuçlarımdan. Ona verilmiş herhangi bir cevabım yok ki. Sınırları belirlemekte fayda görüyorum, en azından ben bir karar verinceye kadar.

-Ipek... Dün gecedен beri neredeyse hiç uyumadım, sürekli seni düşündüm, benim için çok önemlisin, hatta daha fazlası... Bildiğin âşığım sana, dün zaman istemiştin benden, bekleyebilirim...

-Serkan, bazen sana haksızlık ettiğimi düşünüyorum. Benim hayatımda Duygu hep sabit kalacak. O herkesten önde geliyor, onu ben doğurmadım ama benim canım doğurdu, sonra da bana bırakıp gitti.

-Ama onun bir babası da var Ipek... Yalnız değil ki. Seni anlıyorum, Çiçeğe ihanet ettiğini düşünüyorsun...

Orada kesiyorum Serkan'ın sesini...

-Hayır hayır! Sen beni hiç anlamamışsın Serkan! Duygu benim boynumda bir yük değil! Onu sakın öyle görme! O benim kalbimin tacı, Emek verdim ben ona. Kızım o benim!

Günes Demirel

-İpek! Onu seviyorsun biliyorum ama...

-Serkan lütfen bu konuşmayı yanda keselim! Zaman falan da verme bana olur mu?

Serkan konuşmaya çalışıyor, ancak izin vermiyorum. "Görüşürüz," diyerek, ayrılıyor evden. Bir süre oturup öfkemi yenmeye çalışıyorum. O ara telefonum çalıyor... Arayan Cemal.

CEMAL

İpek bizi kendine öyle çok alıştırdı ki, o bizimle olmadığında koca bir boşluk gelip oturuyor evimize. Bir saate kadar geleceğini söylemişti ama yaklaşık iki saat oldu. Üstüne Duygu da uyandı ve evi yadırgıyor bana bakıp dudagını büze büze ağlıyor. İpeği aradığından adımı gibi eminim, nasıl olacak bu iş hiçbir fikrim yok. Elimde telefon İpeği arıyorum, telefon açılıyor ama sesi oldukça gergin.

Efendim, Cemal?

İyi misin sen?

Susuyor. Telaşlanıyorum.

İpek bir şey mi oldu?

Bir şey yok. Cemal. Gelince konuşuruz.

Aradan beş dakika geçiyor, İpek elinde küçük bir çanta ile kapıda. İçeri geçince, elindekini işaret ederek "Kıyafetlerimden getirdim biraz," diyor. Seviniyorum

bana. İpek burayı yadırgasın istemiyorum. Ne kadar rahat ederse, bizim için o kadar iyi. Salona geçtiği an, Duygu çıldırıyor, çıkardığı seslerin tarifi yok.

"Ne yaptın sen bebeğime, şikayet ediyor resmen!" diyor, İpek. Sonra da sınıksı sarıyor kızını. Kulagina "Tamam bebeğim geldim, seni çok seviyorum," diye baskılıyor. Minik öpücükler konduruyor meleğimin o güzel başına. Biliyordum işte! Duygu annesi sanıyor İpeği. O olmayınca huysuzlaşıyor.

Çorbasını yediremedim İpek. İnat etti sen yokken.

Derin bir nefes eşliğinde bana bakıyor İpek, gülümsüyor hemen sonra. Bu kız güldüğünde, yüzünde taze bahar çiçekleri açıyor.

"Ben yediririm şimdi," diyerek mutfaga geçiyor. Ben çorbayı ısıtırken, o Duygu'yu öpüp okşuyor, oturup kucagındaki bebeğini bir güzel doyuruyor. Cadı! Ağzını mühürledi biraz önce, ne yaptıysam yediremedim. Şimdi ise arka arkaya götürüyor kaşığı ağzına.

"Hep bu kızın günahını alıyorsun, Cemal. Baksana, nasıl da acıkmış.

"Tabii ya... Suç hep bende...

Biraz oynadıktan sonra Duygu'nun uykusu geliyor, İpek onu alıp odasına götürüyor. Geri geldiğinde, "Neyin var İpek?" diye soruyorum. Karşımdaki koltuğa sıkıntıyla oturup, kafasını yana doğru yaslıyor.

Sen Yokken

-Bir şey yok aslında, tam evden çıkacakken Serkan geldi.

-Eeee?

-Canımı sıkı biraz.

Benim de canım sıkılmıştı şimdi. Bir bayanın evi ne habersiz 'dan' diye gidilir mi?

-İpek?

-Ya, gerçekten önemli değil, baskıcı bir ruha sahip, ama bende ters tepiyor. Ayrıca benim ona vermiş olduğum bir söz de yok. Olmayacağımı da söyledim...

-Seni incitecek şeyler mi söyledi?

-Duygu benim kızım değilmiş.

Gözleri doldu, İpeğin, o herifi en başından beri hiç sevmedim zaten. Kıza bizden uzak durması için caydırıcı şeyler söylemiş olmalı!

-Cemal, o benim kızım. Niye anlamıyor kimse bunu? Doğurman mı gerekiyordu ille de? Hem sonra doğuran da Çiçek... Kardeşim...

İçli içli ağlıyor, İpek, yanına gidip sarılıyorum. İlk defa oluyor bu, başını omzuma yaslıyor. Bir süre sonra nefesi dinginleşip, rahatlamış şekilde kafasını kaldırıyor. Gözlerinin içine bakıyorum, kahveleri öylesine parlak ki...

-Kim ne derse desin, İpek, boşver gitsin! Duygu seni anne olarak kabul etmiş, gerisi önemli değil... Sen yokken o kadar huysuzdu ki!

sahi mi?

Tabii... Hadi kalk yüzünü yıka, Diyar birazdan gelir. Yiyecek bir şeyler hazırlayalım.

Mutfakta büyük bir uyum içinde çalışırken, İpeği izliyorum, öyle narin ki... Üzüldüğü zamanlar bir biblo gibi kırık kırık. Sanırsın hiç toparlanamayacak. Fakat sonra öyle bir gülüş konduruyor ki yüzüne, hiç kırılmamış gibi... O güzel gamzeleri belirginleşip, ıslı oluyor.

İlginç bir kızsın sen, İpek.

Dönüp bana bakıyor... "Niye?" diye soruyor. "Bilmem öyle işte," diye geçiştiriyorum.

Yarım saat sonra kapı çalıyor, karşımda eli kolu bebek mağazası poşetleriyle dolu Diyar var.

Nerede kaldın?

Gülüyor. Elindekileri göstererek, "Bebek kıyafetleri öyle güzeldi ki içinden çıkamadım. Eee, nerede bizim prenses? Meraktan ölüyorum," diyor.

Merakla etrafına bakınıyor, Diyar. Duygu biraz önce uyanmış, İpek de onun üstünü değiştiriyor. O sırada, çocuk odasının kapısından İpek kucığında bebekle çıkıyor. Diyar dilini yutmuş gibi bir bebeğe, bir bana, bir de İpeğe bakıyor. "İpek! Ne işin var senin burada?" diye soruyor gülerek... Diyar önce İpeği öpüyor, sonra da Duygu'yu kucagina alıyor. "Durun, durun. Sonra alacağım ifadenizi de şu prensesin güzelliğini doya doya seyredeyim önce. Tanrım bu

ne guzellik, kime benziyorsun sen boyle?" dediği an İpek, "Çiçeğe benzemiyor mu Diyar?" diye soruyor.

O an, Diyar'ın beti benzi soluyor, anlamaz gözlerle, İpeğe baksa da sonrasında çözüyor. Dün anladım ama isimleri bilmiyordu.

"Çiçek mi? Evet çok benziyor," diyor üzgünce kafasını iki yana sallayıp tekrar bana bakıyor.

"Çiçek mi öldü yani? Fakat nasıl olur? Öylesine güzel ve sağlıklıydı ki!"

İpeğin gözleri yine dolu dolu, her hücresinden acı fışkırıyor, bir sessizlik çöküyor ortamıza. Edilecek tek kelime yok. Duygu'nun elini Diyar'ın bıyığına atmasıyla bozuluyor bu kasvet, o küçük eli tutup defalarca opüyor can dostum. Sonra kızımı benim kucağıma verip, gözyaşlarını silen, İpeğe sarılıyor.

"Bilmiyordum, İpek, birkaç arkadaşınıza sordum sizi ama kimsenin haberi yoktu, çok üzgünüm."

Birkaç saniye öylece kalıyorlar...

"Çiçek, hastalığı duyulsun istemedi, Diyar, herkes onu ovke güzel hatırlamalıymış."

Diyar çok etkilenmişti bu durumdan, bana bakıp, "İpek ile Çiçek hep yan yanaydılar. Kabullenmesi çok zor bir durum," diyor. İpek gelip Duygu'yu alıp, "Ben onun karnını doyurayım," diyerek içen geçti. Ben de yaşadıklarımızı daha ayrıntılı anlattım. Diyar a. Alnını sıvazladı, geriye yaslanıp, dik dik yüzüne baktı.

Cemal... İpek çok düzgün kızdır. Onunla ciddi bir şeyler düşünmez misin?

"Bu da nereden çıktı şimdi? İpek duymasın, bu eve adımını atmaz," dedim. Alaycı bir ifade takınarak gülümsedi. "Ah, be kafasız adam! Sen bunu bir düşün hence," diyerek konuyu kapattı. O gecenin devamında güldük, hüznüldük ve birçok şey konuştuk. İpek ağladı, biz sustuk. Diyar anlattı, dinledik. Duygu kahkahayı, çığlığı birbirine kattı. karşısında çıldırdık. Ve ben, Diyar'ın söylediklerini tartarak, hep İpeği izledim.

CEMAL

O geceden sonra, Diyar daha sık gelir oldu bize "Sizinle olmak iyi geliyor bana," diyor, sürekli. Bu arada, İpek işe başladı. İlk gün hepimiz için oldukça zordu. Duygu canımıza okudu. Annem, babam ve ben ne yaptysak susturamadık minigimi... Kezi İpek de gün için de defalarca aradı, huzursuzdu. Akşam işten çıkar çıkmaz annemlere geldi. Duygu onu gördüğünde ne çok şey anlatmaya çalıştı... Bir de anlatsa... Gerçi böyle deyince de İpek kızıyor. "Kansmayın bebegime, ben onun dilinden çok iyi anlıyorum," diyor durmadan.

İlerleyen günlerde, Duygu anneme biraz daha alısınca, bakımı da daha kolaylaşmaya başladı. Ben de Diyar'ın yeni açacağı restoran için yardıma gidiyordum. Fikirlerime hep güvenmiştir. "Sendeki küçük fikirler bende olsa," diye tekrarlayıp durur.

Genel müdürlüğünü yaptığım otelin sahibi de hep aynı şeyleri söyler. Doğru, kimseyi takmayan kendi bildiğinden şaşmaz hallerim, kadınlar tarafından da sisirilmiş bir egom var. Ancak nedense kendimi kızınla tanıştıktan sonra daha farklı hissediyorum. Havat bana başka bir pencere açtı ve *hadi bir de böyle bak* dedi. Birçok şeyi düşünmeye başladım. Mesela, bu otel işi... Yılın yedi ayını Çeşme'de, geri kalanımı İstanbul'da geçiriyorum. Birkaç ay sonra Çeşme'ye dönmek gerekecek. Duygu tam oraya alışmışken, buraya döneceğiz. Buraya alışmışken de oraya döneceğiz. Sonra İpek var. Çalışmaya da başladı. Ben kızını alıp giderken, ona ne diyeceğimi? Bunların hepsini ince ince tartmaya başladım. Belki de en iyisi annem ve babamla konuşup İzmir'e temelli yerleşmektir. En azından hem benim işime yakın hem de ileride Duygu okula başladığında sorun yaşamayız. Sonuçta büyükşehir...

İşte bunları yaparken, İpeği göz ardı edememek, onu bir çırpıda geride bırakamamak... Viedanınun bir yarısı bunu o kıza yapmak "eşekliğin daniskası" derken, diğer yarısı kararsız. Belki de şimdilik bunları düşünmek için erken. Ama bunları tek düşünen ben değilim tabii. Geçen gün, İpek, "Sen Çeşme'ye gidince, annenler de gelir mi?" diye sordu. Başımı salladım. "Ben de Cuma akşamı gelir, pazartesi dönerim olur mu?" diye devam etti, cevap veremedim.

Duygu'yu asla bırakmayacağımı kabullenmiş ki, başka bir teklifte bulunmuyor. Onun için de çok zor tüm bunlar. Biz ona tamamen yabancı bir aile iken, şimdi sabah akşam gördüğü, her şeyi anlattığı insanlar olduk. Bazen iki arada bir derede kalıyor. Geçenlerde annem ve babam İpeğin ailesini yemeğe davet ettiler. Büyük abisi çok huzursuzdu, bunu dile getirmekten de çekinmedi. Bir ara babama dönüp, "İpek bizim kıymetlimizdir. Çiçek de öyleydi tabii. Şimdi ondan bir parça olan Duygu var. O yüzden İpeğe bu konuda tek söz edemiyoruz. Ancak, bu durum dışarıdan bakıldığında biraz can sıkıcı. Yani Cemal bekar bir adam, İpek sürekli onunla birlikte. Tüm bunlara da dikkat etmek gerekli," dedi.

Babam başıyla onay verirken, onları bu konuda rahatlattırmaya da çalışıyordu. Anne ve babasına dönüp, "İpek gibi bir kızımız olduğu için çok şanslısınız. Çok terbiyeli ve altın yürekli, pırıl pırıl bir genç o," dedi. Gerçekten de öyle düşünüyorlardı. İpek onlarla çok iyi anlaşıyor, bazen şakalaşıyor, hatta dertleşiyordu. Aslına bakarsanız annem ve babam için de hayat tamamen değişmişti. Onlar emekliliğin sefasını sürüp gezerken, şimdi ayaklarını bağlayacak bir torunları vardı. Bir de evin içinde dolanıp duran İpek... Ha, tabii bir de ben. Gerçi benim evlerindeki varlığını çoktan unutmuşlardı. Yıllardır ayrı yaşıyordum sonuçta. Şimdi haliyle evleri kalabalıklaşmıştı. Giderek

bu duruma da alışıyorlardı, hatta evin civıltılı halini çok sevmeye başladıkları da söylenebilirdi. Akşam bizler evimize çekildiğimizde, onlar da kafalarını sallıyorlar. İpek benimle eve geliyor, beraberce yemek yiyoruz ve o Duygu'yu uyutup kendi evine gidiyor. Ertesi sabah erkenden hazırlanıp, yine bana geliyor. Yine minigimizin karnını doyuruyoruz ve beraberce yola çıkıyoruz. Biz annemde kalırken, İpek kendi arabasıyla işe gidiyor, akşam döndüğünde arabayı annemlerin otoparkta bırakıyor. Ve eve benim arabamla dönüyoruz. Günler birbirini nasıl da kovalıyor...

İpek işinden çok memnun. İşvereni Lale ile de çok iyi anlaşıyorlar. Bu arada Serkan birkaç kez İpeğin iş yerine gelmiş, beraber öğlen yemeği yemişler. Telefonla da aramayı kesmiş değil. Ama ben bu konuyla ilgili İpeğe hiçbir şey sormuyorum, o da fazla anlatmıyor. Geçen akşam Diyar bize geldiğinde, "İpek, hayatında kimse var mı?" diye sordu. Sonra da devam etti:

-Yani İngiltere'deki ketumlüğün devam ediyor mu diye meraktaaym.

İpek önce gülümsedi. Sonra da düşünen gözlerle bana baktı.

-Evet, Diyar, halen çok ketumum.

Diyar ima dolu bir bakışı bana göndermişti ki, İpeğin telefonu çaldı. "Efendim Serkan," diye açtı-

ğında, aynı bakışı Diyar'a iade edip, "Gördüğün gibi pek de ketum sayılmaz," dedim. İpek bunu duyduğundan için renkten renge girdi.

Telefonu kapatıp geri geldiğinde yüzüme bakıp, "Serkan işte, halimi hatırlımı soruyor," dedi. Açıklama yapmasına gerek yoktu. Ama Diyar imalı gülünce, kız da utanmıştı. O mutfığa geçtiğinde, Diyar tüm muzipliğiyle bana doğru eğilip, "Oğlum o kafan sakı değil, içindeki de toprak değil. Çalıştır şu beynini, bu kız kaçırılmaz," dedi.

-Benim için bir sakıncası yok Diyar.

-Niye suratın asılıyor o zaman?

-Sana öyle geliyor, çünkü sen öyle görmek istiyorsun.

-Senin için bir şey ifade etmiyor yani, öyle mi?

-Aynen! Onunla benim paylaştığımız tek durum Duygu, hepsi bu kadar.

-İyi. O zaman ben başka şeyler düşüneyim...

-Ne demek istiyorsun!

-Niye kızıyorsun!

-Kız mıyorum! Ancak o senin çapkınlıklarına uygun biri değil!

-Bunu da nereden çıkardın. Unutma ben İpeği senden çok önce tanıyorum. Hem onu kuzenimle tanıştırmak istiyorum.

-Kuzenin? Argun mu yoksa? Sen neden böyle bir çöpcatanlık ruhuna burundun ki, anlamadım.

-Çünkü bu kız, Serkan denen öküz herife çok fazla! Hiç olmazsa adam gibi biri ile tanıştın, görüştüyüm de, sevabı benim olsun.

-Çok duygulandım Diyar!

-Bak bu iyi işte! İnsanlık belirtisidir.

Diyar sinsice gülüyordu. Ama söylediği şeyler beni huzursuz etmiyor da değildi. İpek, yanımıza gelip oturduğunda Diyar geriye doğru yaslanarak gülmüştü. Bir ona, bir bana baktı.

-İpekçim, yarın seni iş çıkışı alsam, sonra benim şu mekâna gidip bir baksak. Sen de bazı fikirler verebilirsin bana... Yani hem arkadaş hem de mimar olarak.

İpek gözlerime baktı hemen. Sonra da kafasını iki yana sallayarak, "Diyar öğlen paydosumda gitsek? Bir saat de izin alırım üstüne. Akşam biliyorsun Duygu var. Olmaz," dedi. "Duygu'yu düşünme sen, ben hallederim," diye lafa girdim. "Olmaz, Cemal, akşam onu ihmal etmek istemiyorum. Özlüyor beni," dedi kızarak.

-Haklısın İpek, tamam öğlen gelirim ben de. Hem çalıştığın yeri de görmüş olurum.

Diyar böyle deyince, düşündüm de ben İpeğin çalıştığı yeri görmedim hiç. Bu Diyar deli bir adam. Kuzeni ile tanıştıracak mı şimdi İpeği?

İPEK

Yeni işime başladığımdan beri daha bir düzene oturdu sanki her şey. Lale alışmam için elinden ne geliyorsa yaptı, halen de yapıyor. Çok sevdik birbirimizi. Çoğu gün öğlen yemeğini beraber yiyoruz. Kendinden bahsediyor arada. Ben de ona Çiçeği ve Duygu'yu anlattım, çok şaşırdı. "Sen acayip bir kızsın İpek," dedi. Birkaç kez de Serkan geldi işyerime, fakat bu bana garip bir huzursuzluk verdi... Neredeysen her gün de arıyor, ama yine de fikirleri sabit. Bu durumda ona doğru bir adım bile atanmıyorum. Hem sonra... Of, sonrası çok karışık, çok kızıyorum kendime, hem de çok.

Geçenlerde Çiçeğin yazdıklarını okudum, beni allak bullak edecek bir sürü şey yazmış. Ağlasam ve rahatlasam... Yok olmuyor işte bir türlü! Seni çok özleyorum. Çiçek. Kimseleri koyamıyorum yerine.

sana döktüğüm gibi içimi, kime dökerim? Kim senin gibi anlar ki beni? Sayfanın sonlarına doğru şöyle yazmış bir de...

"İpek, canım, hatta canının içi. Cemal'den etkileneceksin biliyorum. Çünkü seni çok iyi tanıyorum. Lütfen. Kendi tyiliğin için bunu engellemeye çalışma. Kaçma! Çiçek bana bir yerlerden bakıp kızar diye asla düşünme! Aksine! Ben son nefesimi verinceye kadar da kızına hazırlayabileceğiniz sıcacık yuvanın hayaliyle yaşayacağım."

Doğruydı işte bu. Beni Çiçek'ten daha iyi kimse tanıyamazdı. Yüreğimi bir tufan, birbirine katmaya başlamıştı bile. Ona bakmamaya çalıştıkça, kendimi onu izlerken buluyordum. Bakışı, gülüşü, oturuşu, kalkışı, her şeyi... Beni her şeyiyle etkiliyor... Bunu belli etmekten öyle korkuyorum ki, utancımдан ölürüm hissederse!

Hayatında başka biri var, farkındayım. Bazı geceler Duygu'yu bana bırakıp, dışarı çıkıyor. Kendi evimden, karşı apartmana yani onun dairesine doğru bakıyorum. Işıkları hiç yanmıyor. Muhtemelen o insanla birlikte sabahlıyor.

Biraz önce Diyar aradı, birkaç dakika sonra burada olacakmış. Öyle tatlı ki... İşte tüm güler yüzü ile içeriye girdi bile. Nasıl da bakımlı bugün, gerçi

hep yakışıklı ve fit bir görüme sahiptir ama bugün bir başkalık var. Bütün enerjisi ile içeriye girdiğinde herkes dönüp bakıyor, yanına giderek sarılıp öpüyorum ve sıcacık bir hoş geldin diyorum. Eminini koetraftakiler, "Bu kız işe başlayalı bir ay oldu, gelen gidenin hesabı yok," diyorlardır. Serkan, iki ağabeyim ve şimdi de Diyar. Aman kim ne düşünürse düşünsün. Hayatımın hiçbir döneminde, kimin ne dediğini umursamadım ki ben.

-Ofis güzelmiş.

"Evet hence de çok güzel. Lale çok zevkli biri," dediğim an, arkamdan Lale'nin o güzel sesini duyuyorum.

-Biri kulaklarımı mı çınlatıyor?

Diyar gözlerini alamıyor Lale'den. "Güzel olan sadece ofis değilmiş, İpek," diyor pişkince... Tanıştırıyorum ikisini. Lale Diyar'ın bakışlarından ve iltifatlarından utanmış olmalı ki, yüzü kızarıyor. Tam çantamı alıp çıkmaya hazırlanıyorken, "Lale sen de bizimle gelebilir misin?" diye soruyorum. Sonra da Diyar'ın yeni işinden ve öneri almak istediğinden bahsediyorum. Ama bunların hepsi palavra, Diyar'ı tanım. Öyle garantidir ki, en iyi iç mimarı tuttugundan adım gibi eminim.

-Gelirseniz bana çok büyük bir iyilik etmiş olursunuz.

Lale mecbur kalıp, bizimle yollara düşüyor. Yol

boyunca arabada yüksek bir elektrik var. Nadir görülen bir durum. Ne derler, ilk görüşte aşk mı? Kesinlikle öyle bir şey oldu bugün yanımdaki ikili arasında...

Restoranın içi çok güzel gerçekten. Söylenebilecek pek bir şey yok, fakat Lale yine de birkaç öneride bulundu. Sonra beraberce yemek yemeğe çıktık, yemeğin tam ortasında aklıma acil bir işim geldi. "Lale ben üç gibi Görkem Bey ile buluşacaktım. Hem çıkmam lazım," diyerek ayaklandım. Lale ayaklanıp, "Ben de seninle geleyim," dese de, "Aman, Lale, sen patronsun, otur rahat rahat, manzarayı izle biraz," dediğimde de gülüyor. Eğilip, Diyar'ı öpüp, kulağına, "Bu iyiliğimi unutma Diyar Efendi!" diye fısıldıyorum. Gözlerime minnetle bakıp gülümsedi, onları işimi de bahane ederek yalnız bırakmayı tercih etmiştim.

Görkem Bey'in projesi üstünde iki saat kadar çalıştık. Oldukça muhabbetli, neşeli bir adam. Anlatıyor da anlatıyor, ona kalsa saatlerce sürer bu iş. Neyse ki bir müşteri geldi, böylece ben de kurtuldum.

Akşam, o güzel kızılığını bu koca şehre yansıtıken, bütün yorgunluğumu sırtıma almış, Duyguma gidiyordum. Onu gördüğüm ilk an yorgunluk adına hiçbir şey kalmıyor bünyemde. Babaannesinin kucağından üzerime doğru sarkıyor, tükürükleri baloncuklar yaparak gülümsediğinde, bu çocuğu yesem

bitirsem diye düşünüyorum. Onu severken, bazen dişlerimi sıkığının farkındayım, yoksa her an onu ısırabilirim.

Her zamankinin aksine, Cemal yok bugün annesinde. Sabah çıkmış dönmemiş, iki saat kadar bekledim, gelmedi. Duygu acıkınca onu doyurdum, fakat uykusu geldiğinde dayanamıyor ve elinden gelen bütün edepsizliğiyle ağlıyor. Cemal'in annesi Figen Hanım'a dönüp, "Cemal gelmeyecek sanırım. Duygu da akşam olduğu için kendi evini istiyor, biz taksiyle gitsek iyi olur," diyorum.

-Sizinle geleyim ben de.

-Yok, siz biraz dinlenin, yarın cumartesi hem işe de gitmeyeceğim. Şöyle güzel bir hafta sonu geçirip, enerji toplayın bence.

-Peki kızım. Ben taksi çağırayım, araba kullanma, ağlarsa panik olursun.

Cemal'in ev anahtarı var bende, fakat kendi evime gelmeyi tercih ediyorum. Duygu arabada sızdı zaten, odasına götürüp yatırdım ve güzel meleşimin yüzüne yerleşen rahatlamış ifadeyi seyrettim bir süre. Dünyanın en rahat giysisi olan eşofmanlarımı giyinip, koltuğa uzandım. Uykuya dalmışım. Telefonuma gelen mesaj ile irkildim: "*Kızım ben çok feci âşık oldum,*"

Diyar delisi! Ortalık alev almıştı zaten, söylemesi ne ne hacet. Arayıp, bir süre konuştuk, gerçekten de

çarpılmış beyim. Kapattığında aklıma takıldı, acaba Lale ne hissediyordu? Hemen aradım. Daha, "Lale ne haber?" dememe kalmadan Lale'den cevap geldi. "İpek... Bu Diyar nasıl bir adam, nevrime döndü resmen!" deyiverdi. Ağırdan alacakmış, o da çok hoşlanmış Diyar'dan.

Gülümseyerek geriye doğru yaslandım, birbirine çok yakışan bir çift getirdim gözümün önüne. Onları seviyordum ve mutlu olmaları için elimden bir şey gelecektse eğer, tabii ki yardımımı esirgemeyecektim.

Telefonu kapattıktan on dakika sonra Cemal geldi. Suratı sirke satan bir halde, içeri geçip oturarak, sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu. Sakalları hafifçe çıkmış ve o güzel mavileri, elinde evirip çevirdiği anahtar-daydı.

"Neyin var Cemal?" diye soruyorum. Bir şey olmadığını söylese de, canının çok sıkıldığı her halinden belli. "Ne yaptınız bugün? Geldi mi Diyar?" diye sıkıntıyla sorduğunda, heyecanla başımı sallıyorum. "Geldi, anlatacaklarıma inanamayacaksınız," diyorum neşeyle. Ama o, "Dur tahmin edeyim kuzeni ile tanıştırdı seni," diyor. Bozuluyorum birden, yüzüm asılıyor. Neden bahsediyor bu adam?

-Kuzeni gelecekti bugün Diyar'a. O yüzden dedim.

-Senin neyin var Cemal? Anlat lütfen.

-Bir şey yok, dedim ya İpek.

Yemedim der gibi baktığımda, "Beni niye beklediniz annemde," diye sordu. Konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

-Duygu huysuzlandı. Biliyorsun akşam olduğunda orada kalmak istemiyor.

-Rahat geldiniz mi?

-Taksiyle geldim. Yolda uyudu.

"Ben bir bakayım," deyip Duygu'nun odasına gitti. peşinden gitmedim çünkü her hücrelerinden negatif enerji yayıyordu. Ancak yarım saat geçtiği halde, geri gelmedi. Merakıma yenilip, onlara bakmaya gittiğimde, ne düşünmeli bilmiyorum.

Cemal kollarını beşiğe yaslamış, hayranlık ve endişeyi birbirine katmış gözlerle Duygu'yu izliyordu. Usulca elimi omzuna koydum. Başını kaldırıp, yüzüne baktı. "Hadi gel konuşalım biraz," dedim, yumuşacık bir sesle. Gözlerime tuhaf tuhaf bakarak, omzundaki elimi avuçlarının içine alıp, yüzüne zorla da olsa küçük bir tebessüm yerleştirdi. "Merak etme, iyiyim İpek. Bugün canım sıkıldı biraz," dedi. Başını hafifçe sallayarak gülümsedim, ellerimi yavaşça bırakıp ayağa kalktı. Duygu'nun odasından çıktığımızda, "Ben eve gidip, dinleneyim biraz," derken, izin ister gibiydi yüzü. "Tamam," dediğimde, "Kapıyı kilitlemeyi unutma, İpek," diye, tembihleyerek ağır adımlarla gitti. Ondaki bu hâli anlayamamıştım. Pen-

cereye doğru geçip gidişini izledim. Yürüyüşü bile etkiliyordu beni. Sahiden, delirmiş olmalıyım.

Doğru düzgün dikkatimi çeken bir program bulunamamış olsam da, uzanarak televizyon karşısında vakit geçiriyordum. Duygu'nun mızıldanmaya başlayan sesini duyduğumda, mamasını hazırlayıp biberonla yedirdim. Saat bire geliyordu. Camdan dışarıya baktım. Hadi, İpek! Kimi kandırıyorsun? Bal gibi de Cemal'in dairesine bakıyorsun...

İşığı halen yanıyordu, belli ki uyumamış. Birden perdesi aralanıyor ve karşımda buluyorum onu. Beni fark ettiğinde, cep telefonumu araması uzun sürmüyor. Telefonu elime alarak, tekrar cam kenarına geçiyorum.

-İpek uykun mu kaçtı?

Sesi öyle yumuşak ve şefkatli ki...

-Evet uyku bu gece bana uğramayacak sanırım. Sen de mi uyuyamadın?

-Duygu evde olmayınca ev çok boş geldi, İpek. Demin arka oda da uyuyor sanıp, bakmaya gittim.

Gülüyorum. Derin bir nefes alıp, bıraktıktan sonra, "Biraz daha iyi misin?" diye soruyorum. Bir elini pencereye yaslamış, bana doğru bakıyor. Öyle farklı bir havası var ki, her hâli etkileyebilir karşısında bulunan insanı... Sanki bir sihir var üzerinde.

-Meraklı seni. İlle de öğreneceksin değil mi?

Gülüyor... Ben de gülüyorum. "Ne var söylesen?"

Sevgilin mi bozdu moralini yoksa?" dediğinde ise ciddileşiyor.

-Moralini bozabilecek ciddiyette biri yok hayatında, İpek.

Bunun doğru olmadığını biliyordum. Hele de Cemal çapında bir adamdan yalnız olmasını beklemek, aptallık olurdu. Küçük bir kahkaha eşliğinde devam ediyorum konuşmaya.

-Hadi yapma!

-Biri var, takılıyoruz işte. Fakat ona karşı pek de bir şey hissetmiyorum. Durum hiç ciddi değil, buna emin ol.

Takılıyormuş... Asabını bozuluyor birden. Bana da ne oluyorsa. Aptal İpek, kiminle isterse onunla takılır, sana ne oluyor sanki!

-İyi. Anlatmazsan anlatma! Kapatıyorum, yarın görüşürüz.

Biliyorum, tepkim çok anlamsız, ama durduramıyorum kendimi.

-Dur bir dakika. Kızma hemen! Bugün beni kim aradı biliyor musun?

-Kim?

-Serkan.

-Ne! Niçin aramış?

-Buluşalım dedi.

-E, buluştun mu peki? Ne istiyormuş?

Kızıyorum Serkan'a. Hem de çok! Bu kadarı da çok fazla!

Bulaştım. Ne istediği belli değil mi İpek? Senin hayatından uzak durmalıymışız. Buna hakkımız yokmuş. Aslına bakarsan, bir bakıma da haklı sayılır.

O kim oluyor da, benim hayatıma karışıyor! Göstereceğim ben ona! Hem sen nasıl Serkan'a hak verisin hâlen! Diyecek söz bulamıyorum! Dünya üsüne gelse, ben Duygu'yu bırakmayacağım, tamam mı! Siz hiçbiriniz İpeği tanımıyorsunuz henüz!

Perdeyi bir hışımla kapatıp, telefonu önce Cemal'in yüzüne, sonra da tamamen kapattım. Sini-
rimden yerimde duramıyordum. Aldığım ve verdiğim hiçbir nefes beni sakinleştiremiyordu. Duygu'nun odasına gidip sessizce uyuyan meleşimi izledim. Oyle masumdu ki... Dayanamadım, usulca kollarıma alıp sımsıkı sardım. Boynunu derin derin koklayıp, optım. Sonra onu yerine bırakıp, bebek odasındaki kanepeye uzandım. Bu bana biraz iyi gelmişti. Şunlara da bakın, benim hayatım hakkında karar verme hakkını nasıl buluyorlar kendilerinde! Hele o Serkan yok mu, canına okuyacağım yarın! Ne sanıyor, onun için ölüp bittiğimi falan mı?

CEMAL

İpek, bir hışım suratına telefonu kapattığından beri gülüyorum. Sinirlerim bozulmuş olmalı. Ben fırçamı yedim, devamı da gelecek üstelik biliyorum. Ancak kendime teselli de çıkarmadım değil bu işten. Eminim ki yarı ilk işi Serkan'ın canına okumak olacak. Bu arada bir daha zorunlu kalmadıkça, kızımдан uzak uyumak istemiyorum. Çok huzursuzum, ondan ayrıken ev bomboş.

Sabah, kahvaltılık bir şeyler alarak İpeğin evine gidiyorum. Evde hiç yiyecek olmadığına adım gibi eminim. Kızcağzı koşturmaktan kendine hiç vakit ayıramıyor ki, alışveriş yapabilsin. Zili çaldığımda, İpek kapıyı kucığında Duygu ile açıyor. Nasıl şirinklikler yapıyor beni görünce... Elimdekileri mutfığa bırakıp, kızımı kucığıma alıyorum. Kafasını boynuma gömüp, öylece kalıyor. O böyle yapınca bütün

balıklik duygularımı kabarıyor ve göğsüme sığdır-
makta zorlanıyorum bu hissi.

-Özlemiş seni. Bugün neşesi pek yerinde maşal-
ılı. " diyor ama suratı asık. Dünden kalan öfkesini
bastırmak için epey gayret gösterdiği çok açık.

Ben de onu çok özledim, nasıl alıştığının tarifi
pek. Tüm dünyam oldu, meleğim...

İpek bir şey demeden mutfağa doğru giderek.
kahvaltı hazırlamayı tercih etmişti. Peşinden gittim.

-Kızgın mısın bana?

Kafasını kaldırmıyor. Bir süre sustuktan sonra
domates doğradığı bıçağı kenara bırakıyor. Sonra o
özel gözlerini yüzüme dikerek, "Evet, hem de çok!
Ama bir önemi yok öyle değil mi?" diyor.

-Saçmalama İpek! Niye böyle düşünüyorsun. El-
bette ki çok önemi var!

İnanmayan bakışlara, alaylı gülümsemesini de ek-
leyerek, "Öyle mi? Bak bu çok iyi!" diyor. Duygu ku-
cağımda mızıldanmaya başlayınca, uzanıp alıyor.

-Ben Duygu'yu doyurmuştum. Uyunması lazım, sen
kahvaltıyı hazırla istersen, benden daha iyi yaptığın
kesin nasıl olsa...

"Bu konuyu, bir kez daha konuşacağız İpek," de-
diğimde arkasını dönüp gidiyor. Esasında kabahatin
büyükü biraz da bende. Kendime çok kızıyorum.
İpek ile hayatlarımız arasına bir sınır koyamadığım
için, ona deli gibi ihtiyaç duyduğum için! Kızımı,

tek başıma büyütmeyi beceremediğim için! Bir de o Serkan denen herifin suratına dün yumruğu geçirmediğim için! Öyle kızgınım ki kendime... Ne kadar dalmışsam yaptığım işe. İpeğin, "Yavaş doğru, elini keseceksin," uyarısına rağmen parmağımı kesiyorum hakikaten de. "Dedim sana ama dur bir bala yımı çok kestiri mi?" diyerek elimi avuçlarının içine alıyor. Öyle güzel ve sade ki... Bu kadar yakınımda olunca Diyar'ın söylediklerini düşünüyorum ister istemez. Ve Serkan'ın onun için verdiği çabayı da mazur görüyorum.

-Acıyor mu?

Başımı sallıyorum. İpek elindeki peçeteyi parmağıma bastırıncı. "Abartma. İpek, altı üstü küçük bir kesik," diyerek, uzaklaşıyorum ondan. Bozuluyor. Üzüldüğünde, kırıldığında ya da sinirlendiğinde hep yutkunuyor, yanağındaki o güzel çukurcuk hafifçe belirginleşip, bir kuğuyu andıran o zarif, incecik boynundaki tüm damarlar kabarıyor sanki. Aslına bakarsanız, onu böyle üzgün görmeye niye dayanamadığımı da açıklayamıyorum kendime.

-İpek hadi gel, kahvaltı yapalım artık. Minik cadı uyanmadan, şöyle rahat rahat, yayılarak...

Başını sallıyor usulca. Ama gözyaşının hazırda beklediğini biliyorum. Az çok tanıdım onu. Şu an rahatlaması için, bana bağırıp çağırması lazım ya da ağlaması. Kıyamıyorum bu haline. Onunla aramızda-

ki ruhaf ilişkiye de dayanamıyorum artık. Arkadaşım desem değil, akrabam desem değil. Neyimsin İpek? Kızımın sevimli annesi desem? Olur mu hiç? Neyse ne deyip, bir iki adımda yanına gidiyorum.

"İpek," dediğimde gözlerini gözlerime dikeyor. Engellestemiyorum kendimi, garip bir şekilde, kendine doğru çekiyor beni. Elim yanağına gittiğinde itirazı yok, öylece bakıyor yüzüme. Ne yapmalıyım seninle İpek? Öyle iyi ve güzelsin ki. Seni vazgeçilmez kılan bir şeyler var ve ben tüm bunlara karşı koyamıyorum... Sağlıklı düşünemediğimin farkına vardığım an, biraz uzaklaşıyorum ve "Hadi, o güzel yüzünü asma artık ne olur, otur, hem kahvaltı yapalım, hem de konuşalım," diyorum.

"Konuşacak pek bir şey yok aslında Cemal. Duygu konusunda ne kadar hassas olduğumu kabul ettiğin an, hiçbir problem yok.

"Benim açımdan sorun yok İpek. Aksine senin hayatınızda olman, işleri kolaylaştırıyor. Ama bunun aksine, senin hayatın zorlaşıyor, yok oluyor, farkında değil misin?

"İşleri kolaylaştırıyorum, ha? Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?

Ahangandı bugün ve ben de aksi gibi bencilce konusuyordum işte.

"İpek. Dün Serkan'ın söylediklerine önce çok kızdım. Ancak, sinirim geçip de sağlıklı düşününce çok

hak verdim adama. Tamamı onu zerre kadar sevmiyorum ve hatta senin yanında gördükçe tuylarım diken diken oluyor ama bu onun haklılığını değiştirmiyor.

-Yeter artık, Cemal! Neyin hakkından bahsediyorsun sen? Serkan kim ki benim hayatım hakkında karar veriyor. Ne vasıfla?

-Erkek arkadaşın olarak İpek!

-Kesinlikle hayır! Peşimi bırakmayan o. Bir de kalkıp hayatıma müdahale etmeye çalışıyor. Benim kabul ettiğim bir durumum veya verilmiş bir sözüm yok! Göstereceğini ben ona.

İpek sinirle telefonu eline alıp Serkan'ı arıyor. Keyiflendiğim için kendime hiç kızmıyorum doğrusu... O herif bunu hak ediyor. Arka odaya doğru geçmişti. Ama bir ara, "Sen hangi hakla hayatımda olacak insanlara karar veriyorsun," diye bir sesin çınladığını duydum. Konuşma bir on dakika rahat sürmüştü. Buraya geri döndüğünde, suratı kıpkırmızı olmuş olsa da ruhu rahatlamış gibiydi. "Rahatladın mı biraz?" diye sorduğumda, gülümsedi.

-O ekmeği bana doğru uzatırsan, daha da rahat olacağım kesin... Zaten yumurtanın hepsini bitirmişsin.

-Dışarı çıkalım mı bugün?

Kafasını tabaktan kaldırıp, yüzüme bakıyor. Serkan konusunu kapatmayı tercih ediyorum yoksa İpeğin gerginliği kolay geçmeyecek biliyorum.

Duygu'yu ısıtmeyelim, hava soğuk.
Anneler özlemiş midir Duygu'yu sence?
Gözleri parlıyor İpeğin. Ne demek istediğini anlı-
yor. Gülümseyerek, "Hem de nasıl," diye heyecanla
söyleyeceklerini bekliyor.
Onlara gidelim. Duygu'ya bugün bakmalarını rica
edip daha sonra da Diyar'a gidebiliriz ya da sinema-
ya. Belki alışveriş?
Ashında kuaföre gitmem lazım, Cemal... Saçları-
nın kesilmesi gerek biraz.

Kendim de şaşıyorum verdiğim tepkiye.
Hayır İpek! Saçlarına dokunma! Çok güzeller.
Baska bakıyor gözleri, utanıyor mu ne?
Ama kırıkları var. Hem kaşlarına bir baksana,
darmadağın oldu.

Boyleydi işte İpek, hep doğal. İçindeki dışında.
Ben Diyar'a uğrarım, sen de kuaföre gidersin.
Sonra buluşuruz, olur mu?

O güzel başını usulca sallayıp, "Anlaştık," diyor.
İpeğin annesine gittiğimizde, sevinçle karşılanı-
yoruz. Bana artık biraz daha alıştılar. En azından ba-
bası artık normal bir insan olduğuma inanmış gibi.
Duygu'yu seve seve alıyorlar bizden. İpeğin büyük
abisinin üç yaşlarında bir kızı var. Duygu onu gö-
rünce neşeleniyor, bildiği bütün numaraları sıralıyor
ardı ardına. İçimiz rahat bir şekilde bırakıyoruz me-
leşimi. İpek annesine, kuaföre gideceğini söylüyor.

Ben de işlerim olduğunu... Babasını işkillendirmek istemiyoruz durup dururken.

İpeği kuaföre bırakırken, sinsice gülüyor. "Ne" diye soruyorum.

-Dün sana Diyar'ı anlatacaktım. Olmadı.

-Bir şey mi oldu Diyar'a?

-Çarpıldı.

-Nasıl yani?

-Neyse ben burada ineyim. Git de kendisinden dinle.

-Peki. İşin bitince ara, gelip alırım.

Elini havaya kaldırarak, "Olur, görüşürüz," diyor.

Diyar, geldiğimden beri anlatıyor. İpeğin dediği gibi fena çarpılmış. Şu Lale'yi çok merak ettim ben de, kolay kolay aşık olmaz benim arkadaşım. Üstelik aşkla ilgili birçok tezi vardı bu adamın, ne demişler büyük lokma ye büyük konuşma değil mi? Lale'nin kıvrık saçlarından yanağındaki ufacık bene kadar anlatıyor bana... Hem zaten, artık evlenme yaşı da gelmiş. Ciddi ilişkilere yelken açmalıymış. Onun bu hali acayip hoşuma gidiyor...

-Eee, sende durumlar nasıl?

-Ne durumu?

-Salaklık durumu işte, ne olsun! İpek diyorum, iyi kız diyorum. Ama anlayan kim!

-Yeter, Diyar! Yine mi aynı şey? Kapat artık bu konuyu. Taktın mı takıyorsun bir şeye...

İpek son kez sordum, benden günah gitti. Tanıştım, kuzenle, haberin olsun.

Hoşuma gitmiyor bu muhabbet. Konuyu değiştirip, mekânın güzel olduğundan falan bahsediyorum. Ana Diyar bu, alaylı gözlerini dikmiş üstüne, çekmiyor. Üniversite yıllarında da böyleydi bu adam. Coşkusu hiç bitmez, bir şeye kafasını taktı mı vazgeçirebilene aşk olsun.

Muhabbete dalınca, zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım.

Merhaba, ne yaptınız ben yokken?

İpek neşe içinde yanımıza gelmişti. Saçlarını biraz kestirse de yine de uzun. Havası değişmiş kızın. Gelip Diyar'ı öpüyor ve Diyar, "Hoş geldin güzellik. Çok hoş olmuşsun," dediğinde beni izliyor.

O hep güzel... Niye aramadın beni, gelip alırdım.

İpek değişik bakıyor o an bana, o güzel gözleri sıcacık. "Biraz yürümek istedim galiba," diyor. Fakat Diyar, imalı gülüşünü artırarak, "Evet, hem kendi hem kalbi güzel İpeğimin," deyip, kollarından usulca tutup oturtuyor İpeği güzelce. Sonra da karşısına geçip, nasıl âşık olduğunu anlattıkça anlatıyor. Lale için ne yapmalıymış, nelerden hoşlanırmış, hepsini öğrenmekte kararlı. Sonunda derin bir nefes alıp, bütün şirinliğiyle, "İpek, arasan da bir yemeğe gitsek," diye yalvarıyor resmen. Dayanamıyor İpek, önce

Sen Yokken

gulumseyerek hana bakıp, eliyle Diyar'ı gösteriyor. "Şunun haline bak, Cemal," deyip, arıyor Lale'yi. Allem edip kallem edip ikna ediyor Lale'yi. İpeğe gelecekmış akşam üstü, oradan da gideriz diyorlar. Bunun üzerine Diyar ayaklanıyor.

-Hadi gidip giyinelim. Akşam ben sizi evden alırım.

İpek guluyor. Elini koluma koyarak, "Yürü, Cemal, ask bu adamı kaba saba bir şey yapmış, kovuyor bizi mekânından," diyor.

Diyar, "Yok ya öyle demek istemedim. Yani hevecandan," diye gevelerken; kolumdaki ele bakıyorum. Sonra da sahibinin gözlerine, ıslıl ıslıldı...

-Geveleme, biz anladık anlayacağımızı. Hadi, artık çıkalım, neyse boşver, İpek, sevdasına verelim bu seferlik.

İpeği eve bıraktıktan sonra, ben de kendi evime geçtim. Bir duş alıp, giyindim. Sakallarımaya şöyle bir baktım ama kirli sakal yakışır bana, traş olmak istemedim. Cepten İpeği aradığımda, hazır olduğunu söyledi. Lale'yi bekliyormuş... Bir süre sonra Diyar da beni arayıp, "Aşağıya in, İpek'te buluşalım," devince indim. Bir giyinmiş ki, ortalık yanıyord. Fakat, İpeğin oturduğu apartmanın giriş kapısına geldiğimizde, Serkan'ı görüyorum. Tabii o da beni. Cepten İpeği aramış belli ki, oldukça gergin bir ses tonuyla "Madem yukarı gelmemi istemiyorsun, aşağıya

n. konuşalım İpek." diyor. Kızı zorluyor şerefsiz!
Kan beynime doğru hücum ettikçe, ayaklarım da
Serkan'a doğru gidiyor. Bana doğru diklenerek bakı-
yor, bu arada İpek aşağıya inmiş, bize doğru geliyor.
"Ne istiyorsun Serkan?" diye soruyor.

Konuşalım. Hadi, bin şu arabaya İpek!

"Hayır Serkan! Konuşacak bir şey yok," dediğinde
İpeğin kolunu tutup sıkıyor. "Hep bu adam yüzün-
den değil mi?" diye de sesini yükseltiyor. Daha İpe-
ğin "Canımı yakıyorsun, bırak kolumu," demesine
kalmadan, yumruğu gözüne geçiriyorum. Sendele-
ye vere düşmüş olsa da, kalkması uzun sürmüyor.
Gömlek yakama yapışıp, "Sen kimsin ulan!" diye ba-
ğırıyor. Ellerini yakamdan sökmek için kırarcasına
sıkıyorum. Beni hiç tanımıyor henüz, ben sevdikleri-
mi ölesiye korurum!

Diyar biliyor huyumu... Delirdim mi deliririm...
Bizi ayırıp, Serkan'ı arabasına zorla tıkıp göndermeye
çalışırken, o, "Bu iş bitmedi, İpek," diye söyleniyor.

Ofkeden görememişim İpeğin nasıl korktuğunu.
Ona doğru döndüğümde halen burnumdan soluyo-
rum. İncecik elbise ile çıkmış dışarıya. Serkan'ın tut-
tuğu bileği kıpkırmızı, kan beynime sıçırıyor iyice.
"İpek! Bir daha o adamla sakın görüşeyim deme!"
diye çıkışıyorum. Bir yandan da bileğini elime almış,
çok bir şey var mı diye inceliyor ve bildiğim ne küfür
varsa sıralıyorum Serkan'a.

-Cemal yeter artık, hadi içeri girelim, bak kız çok korktu.

Hak veriyorum Diyar'a, İpek resmen titriyor. İçeri doğru yönelmişken, yaşananları gören bir tanığımı zın daha olduğunu fark ediyoruz.

-İyi akşamlar.

Lale. İpek bir anda gidip ona sarılıyor. "Tamam canım geçti," diye teskin etmeye çalışıyor İpeği. Yukarı çıktığımızda, gömleğimin yırtıldığını fark ediyorum. Ne yaptıysam öfkem dinmek bilmiyor, mutfağa geçip, bir bardak soğuk su içtiğimde İpeği arkamda buluyorum. Bana masum masum bakıp, "Özür dilerim, Cemal," diyor. O an hiçbir şey düşünemiyorum, tek istediğim yüzündeki o buruk ifadenin hemen değişmesi! Tutup kolundan çekiyorum kendime doğru. Sımsıkı sarıp sarmalıyorum, ona kimse zarar vermesin. üzmesin diye... Ben varım, sen üzülme diye...

İPEK

Cemal beni kollarına alıp, sımsıkı sarmalamışken, ne hissettiğimi çok iyi biliyordum. Onun gibi kimse koruyamazmış beni sanki. Güvendeydim. Huzurluydum. Ve hiç ayrılmak istemiyordum kollarından. Ama olmuyor işte, her güzel rüyanın da bir sonu var... Hafifçe çekilip, çenemden tutarak yüzümü havaya kaldırıyor. Gözleri öyle güzel ki... Mavinin en koyusu... Derin ve gizemli.

-Hadi git yüzünü yıka. Ben de eve gidip gömleğimi değiştireyim. O adamın bu akşamı mahvetmesine izin vermeyelim.

-Hiç keyfim kalmadı Cemal.

-Onu bu kadar çok mu önemsiyorsun?

Sakin bir ifade ile soruyor Cemal, fakat gözleri hırçın! Yanlış anladı beni.

-Hayır! Tabii ki değil. Ama baksana şu haline.

Onun bu yönünü bilmiyordum... Gerçi sen de yumruğu geçiriverdin çocuğun gözüne ama...

Sinirlerim bozuluyor, bir anda gülmeye başlıyorum. Cemal de gomleğine bakıp gülüyor. Ama duramıyorum kendimi, içeriden Diyar ve Lale yanımıza gelip, şöyle bir bakındılar.

"Özur dilerim, sinirlerim..." dediğimde, Lale kafasını iki yana salladı. İşaret parmağını bana doğru sallayarak, "Akşam akşam kattınız ortalığı birbirine, şimdi de gülüyorsunuz. Aslında siz tuhaf bir ikilisiniz," diyor.

Cemal başıyla onay veriyor Lale'ye. "Haklısın Lale. Kusura bakma, kötü bir tanışma oldu," diyor. Lale anlayışlı ve muzip, "Yok, hiç önemli değil. Bize de atraksiyon oldu işte," diyor.

Bir yarım saat sonra yemek için dışarı çıktık. Annemi aradım, her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Ama Duygu bu ara emeklemeye başladığından pek hareketli ve sürekli dikkat istiyor. Annem onun bu halini gördükçe çok duygulanıyor ve, "Ah, be Çiçeğim. Keşke sen de görebilseydin kuzunu," diye söylenip duruyor. Ah, be annem... Keşke... Keşke... Dalıp dalıp gidiyorum.

Diyar ciddi ciddi kur yapıyor Lale'ye. Ama karısındaki biraz çetin ceviz, uğraştıracak onu, biliyorum. Arada göz kırptıyor Lale bana. Bir ara dansa kalktıklarında, Cemal ile yalnız kalıyoruz. Düşünceli

Bir şekilde cam kenarındaki masamızın güzel manzaraya kaptırmış kendini. Kim bilir neler geçiyordu aklından ve ne düşünüyor?

"Cemal iyi misin?" diye sorduğumda, elindeki kahve kufasına tek seferde çekti. Boş bardağı masaya bırakıp, bana baktı. Bir değişikti mavileri bu akşam, geçeyi katmıştı rengine. Çözemi-yordum.

Bilmem, değilim galiba İpek... Çözmem gereken birçok meselem var, ama ben hiçbir şey yapamıyorum.

Yutkundum. Onu anlamaya çalışıyordum ama duygularımı da dizginleyemiyordum. Geriye doğru yaslanıp, "Biliyorum," dedim sadece. Tek kaşını kaldırıp, "Öyle mi?" diye sordu.

-Başına bela olduğumu düşünüyorsun değil mi? Önümüzdeki ay Çeşme'ye dönmen gerekli ve sen...

-Ve ben?

-Ne yapacağına, benim yüzümden karar veremiyorsun.

Gülümsemi Cemal. Ama alaylı ve yanlışsın der gibi...

-Ben ne yapacağıma karar verdim İpek.

Merakla ona bakıyorum, korkuyorum belki de.

-Çeşme'de bir yazlık kiralayacağım şimdilik. Önümüzdeki ay ben giderken annem, babam ve Duygu da gelecek.

Sesi oldukça kararlı. Gözlerim doluyor, söyleye-

ceğim hiçbir şeyin fayda etmeyeceğini biliyorum artık. Bebeğimden nasıl ayrılacağım ben... Sonra... Sonra şu karşımda oturan lanet adama öyle çok alıştım ki! Alışmak mı? Hadi İpek, bari kendine dürüst ol, basbayağı abayı yaktın sen! Sessizliğim şaşırtıyor Cemal'i. Onun yaptığını yapıyorum ben de. Önümdeki şarap kadehini elime alıp, kafama dikiyorum...

"Sen," deyip bırakıyor konuşmayı. Kadehine içki doldurup, yudumluyor sonra. Gözlerine bakıyorum. Ve oralarda bir yerlerde kaybolup gidiyor olmalıyım... Bakıyor ki benden hayır yok, konuşmaya devam ediyor.

-Hafta sonları gelirim demiştin.

Zırl zırl ağlamamak için verdiğim çaba kayda değer. Ancak, kısa süreli. Dökülüyor işte gözlerimden... Yine de başımla onaylıyorum onu.

-Gelirim tabii, Duygu olmadan nasıl yaşarım burarlarda, bilmiyorum ama...

Tamam bu kadardı işte, iki gözüm iki çeşme ağlıyordum artık. Cemal tepkisiz. Kadehini yudumluyor öylece. Dışarıyı seyretmeye devam ediyor. Hızla toparlanmaya çalıştığım sırada, Diyar ve Lale masaya dönüyor.

-Bu gece ne oldu size! Toparlanamadınız bir türlü!

Diyar çıkışıyor bize. Ben gülümsemeye çalışarak, "Ben lavaboya gidip, geliyorum," diyorum. Ayaga

kalıp yürümeye başladığımda, ne olduğunu anlamayan, ama yine de beni yalnız bırakmayan Lale arkamdaydı.

Ellerimi lavaboda yıkayıp, akan makyajımı temizliyorum.

Söylesene, İpek, her şeyi bu kadar içine atmak zorunda mısın? Anlat bana artık şu lanet olası dertlerini! Elimden bir şey gelmese bile dinlerim!

Ona bakarken, tutamıyorum artık kendimi. Ağlamaya devam ederek, "Ah, Lale, son bir senede yaşadıklarım... Öyle kötüydü ki... Hiçbir şey düzelmiyor. Çiçek gittiğinde ölüyorum sandım. Ama Duygu vardı... Ona bakınca, onu büyütmeye çalışınca unuttuyordum her şeyi. Ben tüm yüreğimle onu sarıptırmışken, şimdi yine uzaklarımda bir yerlere düşecek... Cemal haklı, ona bir şey diyemiyorum. Sonuçta kızı... Alıp götürebilir, istediği gibi büyütebilir, fakat kendime söz geçiremiyorum. Çiçek onu bana bırakıp giderken rahattı. Gözüm gibi bakacağımdan emindi. Gücüm tükendi artık," derken, hıçkırıyordum. Lale sınıksız sarıldı bana.

-Sen ona zaten çok iyi bakıyorsun, İpek. Hem seni üzen, sadece Duygu'nun uzağa gidecek olmasıysa sen de gidersin.

-Öyle değil işte Lale... O insanların yakasına yapışmış gibi hissediyorum bazen kendimi. Hem Cemal... O bekar olmasının yanı sıra yakışıklı ve bir sürü iyi

özelliği olan biri. Yakında hayatına birisi girecek, belki evlenecek. O zaman ben yine gidip bebeğime bakabilecek miyim? Demeyecek mi o insan, bu kızam sürekli yanımda ne işi var diye?

Bir şey diyemiyor Lale... Sadece sarılıyor. Sonra elimi yüzümü yıkamama yardım edip, saçlarımı düzeltiyor. Gözlerime son kez baktığında, "Cemal... Ben ona nasıl baktığını görüyorum, İpek," diyor. Cevap veremiyorum. Derin bir nefesi vücudumdan dışarı bırakıp, "Kafam karmakarışık Lale... Hiç sağlıklı düşünemiyorum, gerçekten," diyorum sadece.

Biliyorum İpek, ne olur kendini bu kadar sıkma. Akışına bırak her şeyi, ne biliyorsun belki hayat sana sandığından da güzel günler getirecektir. Hadi artık, asma yüzünü de içeri geçelim.

CEMAL

İpek bu akşam çok üzölmüştü benim yüzömden. Ağlamaya lavaboda devam edeceğini çok iyi biliyordum. Diyar sandalyesini biraz geri çekip, elini omuzuna koydu. Dönüp ona baktığımda, "Oğlum var ya, sen tam bir ahmaksın!" dedi. Cevap vermemeyi tercih edip, dışarıyı seyre diyorum. Ama o susmuyor, söylenip duruyor. Elimdeki kadehi kafaya çektiğimde, "Bu kaçınıcı kadeh!" diyor.

-Diyar, kes artık söylenmeyi. İyiyim ben... Kolay kolay kafayı bulmam biliyorsun.

-Evet, tabii... Biliyor musun sinir oluyorum bu akşam sana.

-Sadece bu akşam mı? Sen her zaman bana gıcık-sın. Ama bensiz de yapamıyorsun işte.

Gölüyordum artık, Diyar'ın rengi attı sinirden, zaten hep böyle olur. O sinirlendiğinde sakın cevaplar veriyorsam kudurur.

Uzaktan Lale ve İpeğin geldiğini görünce bana lar yetiştirmekten vazgeçip, ayağa kalktı Diyar. Bayanlar yerine oturunca, o da masadaki yerini aldı.

"İpek, iyi misin güzelim?" diye sorduğunda, İpek başıyla onaylayarak, "İyiyim Diyarcım, sinirlerim bozuldu bugün. Ama geçti, sizin de tadınızı kaçırdım, çok üzgünüm," dedi.

Usulca bana bakıyor, İpek. Gözleri kızarmış. Saçları yumuşak dalgalarla iki yanına dökülmüş ve üzerindeki kırmızı renk, bir daha kimseye yakışmayacağına yemin etmişçesine İpeğe yakışmış. Konuşmuyoruz hiç. Ama gözlerimi de ondan alamıyorum... İçkinin de etkisiyle, kafam iyice dumanlanıyor. Efkar, içimde öyle uzun ve sağlam bir zincir halinde dolanıyor ki, oturduğum kıyıdan karşı kıyıya uzayıp gidebilir. Diyar'ın kulağımın dibinde biten fısıltısı ile dönüyorum ortama... Gözlerimi o zaman çekiyorum İpek'ten.

-Bir şey hissetmediğinden olsa gerek, kızın gözleminde kayboldun.

Dönüp ters ters baktıktan sonra hepimizin duyacağı bir ses tonuyla, "Sen alkol almadın değil mi?" diye de soruyorum.

-Almadım ne olacak?

-İyi... Biraz daha içmeyi düşünüyorum. Sen bizi eve bırakırsın.

İpek karşı çıkıyor buna.

Ben Duygu'nun yanına gideceğim, gece yabancı bir yerde uyanırsa korkup, ağlayabilir.

Niye yabancı bir yerde uyansın ki, eve giderken onu da alacağım!

Alkollüsün... Ya gece uyanamazsan? Hem çocuğu gece gece niye yollara döküyorsun ki, bırak uyusun benimle birlikte annemlerde, sabah alırsın.

Sana bu sabah ne demiştim İpek? Bir daha kızım-dan ayrı yatmak istemiyorum.

Ses tonum engelleyemediğim şekilde sert çıkmış-tı. İpek sıkıntıyla geriye doğru yaslandı, Diyar'a dö-nererek, "Bir kez daha özür dilerim Diyar, Lale. Sizin gecenizi de tatsızlaştırdık. Sanırım bu akşam evde otursam, benim için daha iyi olacaktı," dedi.

Haklıydı İpek. Bu akşam dışarı çıkmak hataydı, Lale'ye de ayıp olmuştu. Garsona bir işaret yapıp, hesabı istedim. Ödedikten sonra da kalktık. İpek iki kadeh şarap içmişti. Kendi içtiğimin ise sayısını bilmi-yorum. Bana dönerek, arabanın anahtarlarını istedi.

-Gerek yok İpek, iyiyim, ben kullanırım.

Diyar kızıyor bana, "Kafayı yemiş olmalısın!" diye. Umursamıyorum. Arabaya doğru geçip otururken, İpek peşimden gelecek, ama Diyar kolundan tutarak durduruyor onu.

-Hayır, İpek! Bırak ölmek istiyorsa, tek başına öl-sün! Seni ben bırakırım! Hem o çok sevdiği kızına bakacak biri geride kalsın değil mi?

Haklıydı. Diyar. Kızım vardı benim. Annesi elinde olmadan gitmişti ama benim şimdi bile bile kaza yapma riskini göze almam kadar bencilce bir durum olamazdı.

Kafamı direksiyona yasladım, kaldırdığımda, İpek, diğerleriyle vedalaşmış bana doğru geliyordu. Arabanın kapısını açarak, gözlerime baktı.

-Hadi. Cemal, in aşağıya. Ben kullanırım. Dediğin gibi olsun. Duygu'yu da alıp eve döneriz...

Bir şey diyemiyorum. İnip, diğer tarafa geçiyorum ve İpek ile birlikte Duygu'yu alarak eve dönüyoruz. Meleğim kucagımda uyuyor. İpeğin annesi sımsıkı sarmış battaniye ile. Öyle güzel ki... Nemleniyor gözlerim... Eve geldiğimizde, Duygu'yu yatağına yatırıp, salona geçiyoruz fakat İpek oturmuyor. Diyar'a eve vardığımızı haber verdikten sonra bana dönüp, "Ben gidiyorum. iyi geceler Cemal," diyor.

Bu akşam İpeği çok incittiğimi biliyordum. İçimden "Hayır. gitme İpek. kal konuşalım," demek gelse de, ağzımdan, "İyi geceler, İpek," çıkıvermişti. Gözlerindeki hayal kırıklığını görsem de bir şey yapamadım... O gitti, ben içimdeki pişmanlık hissiyle kalakaldım. Camın önünde, eve girene kadar seyrettim. Ne zaman ki ışıkları yandı, o zaman geri çekildim. Ertesi sabah, Duygu erkenden uyanmıştı. Kahvaltısını bin türlü soytarıklıkla yemişti. Ama farklı olan, bu sabah gözlerimin içine haka haka "ba, ba, bab,

bab," demesiydi. Ağzından tükürükler püskürterek, gülüyordu. Allahım... Bundan güzel bir şey var mıydı bu dünyada? Prensesim baba demeye çalışıyordu. Kucağıma alıp öptüm, öptüm ve hemen İpeği aradım. Telefonunu açmıyordu, uyuyor olmalı. Doğru ya bugün pazar. Ama İpek bu, erkenden gelir ya da arardı. Meraklandım, belki de küsmüştü bana. Dün çok üstüne gitmiştim.

Biraz bekleyip, tekrar aradım. Yine açmadı. Duygu'yu giydirdim ve evine gidip bakmaya karar verdim. Birkaç kere zile bastım ve sonunda kapı açıldı.

İpek! Neyin var güzelim!

İpek çok kötü görünüyordu. Rengi limondan farksızdı, içeri girdiğimizde Duygu hemen İpeğin üzerine doğru atıldı. Kucağına gittiğinde, ağzını İpeğin yanağına dayamıştı. Öpüyordu güya onu. İpek halsizce kıkırdadı. "Küçük prensesim benim, oyun mu istiyorsun sen," dediğinde, aslında ayakta durmaya bile mecali olmadığı belliydi. Duygu'yu halının üzerine bırakıp, İpeğe döndüm. Koltuğa oturmuş, sevgiyle kızıma bakıyordu. Yanına oturduğumda, "Çok özür dilerim, eşeklik ettim dün gece," diye fısıldadım. Dönüp, kırgın gözlerle bana baktı... Sıkıntıyla yutkundtu. "Midemi üşütmüşüm galiba, biraz uzanmalıyım," dediğinde, dilediğim özrü kabul etmediğinin farkındaydım.

"Sana nane limon kaynatayım," diyerek mutfaga geçtim. Sonra Duygu'nun mızıltısı gelmeye başladı. Bab, bab... Sonra da İpeğin heyecanlı sesi.

-Bebeğimi sen konuşmaya mı başladın yoksa! Ah, bu çok güzel! Söyle bakayım bir daha!

Gülümseyerek yanlarına oturdum. İpeğin yüzüne düşen bir tutam saçı geriye iterek, "Bu sabah, dün, yanın en güzel kelimesini duydum ben, İpek. Kızım çok güzel baba diyor değil mi?" dedim.

İpeğin gözleri dolu doluydu. "Evet, çok güzel" dedi ve Duygu'ya sarılarak, ensesini öptü. Sonra bana dönerek, "Emekliyor, kelimeler söylüyor. Bu minik kız büyüyor artık," dedi. Başımı sallayarak, elimi İpeğin yüzüne yasladım. Gözlerinin tam da içine bakarak, "Her şey için çok sağ ol, İpek. Sen olmasan, biz ne yapardık bilmiyorum. Dün için çok özür diliyorum senden. Affet artık, ha güzelim..." dedim. Tek damla yaş, gözünden yanağına bir yol izleyince uzanıp sildim. Duygu hızla İpeğin kucığına doğru emekleyince, güldü İpek.

-Seni küçük canavar, yakında bu evin altını üstüne getireceksin bu hızla. Ama şimdi biraz uzanmama izin ver. Sana yetişebilmek için güç toplamalıyım.

-Biz kızım ile sana bakarız bugün. Akşama kalmaz, bir şeyin kalmayacak.

İpek uzanıyor. Duygu da üstüne...

Beş dakika sonra döndüğümde, ikisi de uyumuş-

tu Duygu'yu alıp, içerideki yatağına bıraktım. İpeğin üzerini örttüm. Mutfığa geçip, yemek yapmak en iyisiydi. Düşündüm... Çeşme'ye gittiğimizde özler miyim İpeği diye. Çok alışmıştım ona. Ancak, işini gücünü bırak gel demek de büyük bencillikti. Hafta sonları geleceğini söylüyor. Ama ya bıkarsa? Zamanla gelmeyi keser mi acaba? Ya bizsizliğe alışırsa? Belki de en doğrusu bu. O kendi yoluna, biz kendi yolumuza. Düşündüğüm an, rahatsızlık duyuyorum bundan. O hep bizim hayatımızda olmalı, koruyucu bir melek gibi, elini üzerimizden çekmemeli.

Diyar düşünce tufanının içinde kaybolmuş gibiydi. Lale'den çok hoşlanıyordu. Hatta daha da fazlası... Dün akşam onu eve bırakırken, konuşmaya çalıştıkça, Lale tam tersine, konuyu açmamak için elinden geleni yapmıştı. İpek daha önce onun kısa bir evlilik yaşadığını ve yeni bir ilişkiye henüz kendini hazır hissetmediğini söylemişti. Diyar bunları düşündükçe, onu ürkütmek istemese de, Lale ile artık bir ilişkiye başlamak istiyordu. Hayatı boyunca onun kadar hoş birine rastlamamıştı. Biraz önce mesaj atmıştı, "Öğleden sonra bir kahve içelim," diye. Fakat, ne yazık ki cevabı, "Olmaz, Diyarcım, İpeğe uğramak istiyorum," olmuştu. Üzerindeki hayal kırıklığını at- tığında, çoktan yola koyulmuştu bile. Arabayı kullanırken, zihninde oluşan düşünce tufanının içine dalıp gitmişti. Düşüncelerin diline döküldüğünü iyi ki

kimse görmüyordu, aksi halde, deli damgası yemek an meselesi olurdu.

-Canım ben kahve içelim dedim, mekân bildirmedim ki. Ne yapalım, kahveler İpek'ten o zaman... Hem, dün morali çok kötüydü. Konuşmuş da oluruz. Benim öküz arkadaşım, sözümü dinlese ne güzel bir çift olurlardı. Cemal'i çok iyi tanırım, merttir, yüce yüreklidir. Sonra İpeğe değer verdiğinin de farkındayım, hatta bazen kışkandığının... Ama bu ilişki, onu neden korkutuyor anlam veremiyorum. Hele de onun kadar çapkın bir adamı? İpeğin bakışlarını da gayet iyi görüyorum... Cemal birkaç adım atsa, o yüreğini açacak...

Saat üçü gösterirken, İpeği aramıştı. Diyar, İpeğin sesi oldukça kötüydü, Cemal ve Duygu'nun da orada olduğunu öğrenince, "Hem kızın dibinden ayrılmıyor, hem de hava yapıyor beyim!" diyerek söylenmeye başlamıştı bile. Nihayet oraya vardığında kapıyı Cemal açmıştı. "Senin evin yok mu oğlum!" diye çıkışsa da Cemal onun sırtına vurarak "Senin yaşlılığın çekilmez, Diyar, ne çok söyleniyorsun," cevabını vermişti.

İçeri giren Diyar'ın ilgisi, evi saran yemek kokusuna doğru yönelmişti. Cemal'e dönerek, "Ne yemek yaptınız Cemal?" diye sordu.

-Diyar! Söyleniyorsun, soruyorsun, çenen hiç durmuyor. Bazen beni karın zannettiğini düşünüyorum!

Diyar, "Allah korusun," dediğinde, İpek gülerек, uzandığı kanepede doğrulmaya çalıştı. Cemal birden bardurdu onu.

Diyar yabancı mı İpek, uzan lütfen.

İpeğin Cemal'e âşık olduğunu anlamamak için, kör olarak lazımdı, öyle güzel bakıyordu ki ona. Uslu bir çocuk gibi söz dinleyip uzanmıştı. Diyar yanına oturup, elini alına yasladığında, "İpek, nazarlara mı geldin yoksa, dün bütün gözler üstündeydi," dedi. İpek, Cemal'i izliyordu, yüzü asılıp, elindeki peçeteyi masaya bırakmak. Arkada odada ağlayan Duygu'yu almaya gitmişti.

Cemal kucagında Duygu ile gelince Diyar bir şeyler söyleme gereği duymuştu.

Bir bebek bu kadar mı güzel olur... Baktıkça bakası geliyordu insanın, gerçi annesi de öyleydi. Çiçek pırlanta gibi kızdı. Ölümüne hâlen inanamıyorum. Sanki uzak bir yerlere gitti ve çıkıp gelecek günün birinde. İpek ve Çiçek arasındaki özel bağı ben çok iyi bilirim. İki kardeş onlar kadar bağı olamazdı birbirine. Onları ayrı görmek imkânsız gibi bir şeydi. Şimdi Duygu'yu bu kadar sahiplenmesini çok normal karşılıyorum. Ve bunu ondan daha iyi yapacak birini tanımıyorum.

İpeğin gözleri yine dolu dolu olup, üzerindeki pikeyi tırnaklarıyla kıstırmaya başladığı an, ortamı basan hüznü dağıtma çabasıyla, Cemal, "Eee, hangi rüzgar attı seni buraya," demişti.

-Hiç. Ne rüzgarı... İpeği kontrole geldim.

İpek gözüne doluşan yaşları ötelemeye çalışarak, gülmeye başladı.

-Hadi oradan, Lale'nin kokusunu almayasın sa-
kın?

-E, o da bir sebep. Ama yine de seni çok merak ettiğim tartışılmaz. Malum, dün şu kaba herif ne yaptıysa artık, pek de iyi görünmüyordun.

Cemal'in işine gelmiyor bu muhabbet. "Fırını kapatmalıyım. Yemek pişmiştir." diyerek mutfığa gidiyor. İpek Diyar'ın yüzüne bakıp, derin bir iç çektiğinde, gayet ciddi ve sessiz bir şekilde, "İpek ne ara bu kadar âşık oldun sen?" diye soruyor. İpek şaşırsa da inkar etmiyor. Gözleri Duygu'ya kayarken, "Bilmiyorum, Diyar," diyor bir anda... Diyar bir çocuğu sever gibi saçlarını okşuyor İpeğin. "Üzülme," dediği an kapı zili çalıyor. Kapıyı açan Cemal, Lale'yi içeriye davet edip kenara çekildiği an Diyar ve Lale göz göze gelmişti.

-Sen de mi buradaydın Diyar?

-Evet, Cemal'e gelmiştim. O da buradaymış.

Cemal pişkin pişkin gülüyordu.

-Ya, evet, Duygu'yu sevmeye gelmişti. İpek hasta olduğu için ben buradaydım.

İpek devraldı konuşmayı.

-Bırakmadık Diyar'ı, Cemal yemek yaptı, beraber yeriz Lale.

Onlar çok ısrar edince ben de kaldım.
Lale Diyar'a alaylı bir bakış fırlatmış, sen bunla-
rı kulahıma anlat imasında bulunmuştu. Fakat Diyar
anırsana! bu bakışı, çok hoşlanıyordu bu ufak te-
k kâğıtları ve vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

İPEK

Ve hiç istemediğim, gelmesin diye dua ettiğim güne uyandım artık. Kalbime bir bıçak saplanmış olmalı. Her nefeste daha da derinlere batıyor. Canım yanıyor. Kendime verdiğim ya da bana verilen hiçbir tesellinin, faydası yok... Dün gece ağlaya zırlaya, topladım minigimin eşyalarını. O yatağında uyuyordu ve ben ikimizi ayrılığa hazırlıyordum...

Cemal sessizdi... Usulca yardım etti bana. Hiçbir şey konuşmadık. Söylenecek her kelime yalan olurdu. Sustuk, en iyisi buydu çünkü... Ayrılık, kalbime verleşirken usudum. Baharın tazelğine inat, buz gibiydi her yer. İşim bittiginde hırkanı geçirdim üstüme. O salonda her zaman oturduğu yerde alnımı ovuştururken, ben yavaşça çıktım hayatlarından. Değersiz bir yaprak gibi rüzgara yenik düşmüştüm, oyle zayıf ve güçsüzdüm ki...

Kendimi evime attığımda, bu sessizliği bozmah, yem dercesine, hıçkırık ve gözyaşlarımı iç içe koyup sıvırdım dört yana... Hissettiğim sancının gürültüsü duvarlara vurup bana çarpıyordu. Ağladıkça azalmadı hiçbir şey. Aksine içimdeki isyan büyüdü büyüdü ve sonunda feryat figan hıçkırıklarına yansıdı.

Yalnızlık... Şimdi, bütün gücünle, rahat rahat çekmeliydin ortama... Yaşatacak her ne acı varsa, çekmeliydin bana. Avunacak bir şey yoktu elimde... Yenik düşmüştüm bir kez daha çaresizliğime...

Sabahın ilk ışıklarında uyumuş olmalıyım. Gördüğüm kara rüyaların içinde, tek ışık yoktu. Kaktığım, kendimi Cemal'in evini izlerken bulmak, şaşırtıcı mı? Hiç değil... Son bir aydır, yaptığım ilk şey bu değil miydi? Farklı olan, onların yarın o evde olmayacağını bilmektir sadece.

Glyinip, kapılarına gittiğimde Cemal kenara çekildi girmem için. Duygu uyanmış, her zamanki gibi çldırıyor beni görünce. Ağzı yine yanağımda. Başı yine boynumda. Kahretsin! Tutamıyorum işte! Döküyor yanaklarımdan. Küçük bebeğim, saçkıncı yüzüne bakıyor. Ağladığımı idrak ettiği an bükülüyor kiraz dudakları... Kıyamıyor bana... O minik kalbi meğer ne çok şeyden anlıyor artık. Cemal yavaş, siliyor gözyaşlarımı. "Böyle yapma İpek," diye fısıldıyor. Demesi kolay. Ona hiçbir şey olduğu yok! Yalnızlığı üstlenen benim. Kahretsin! Kıyamıyorum bile! Bu kadar mı kapırdın sen İpek!

Bu evi olduğu gibi, böylece bırakacakmış. Gelip gittiğinde kullanmış. Eee artık, yolcu yolunda gerek değil mi? Onlar yoluna giderken, bana düşen de yolcu uğurlamak. Duygu kucagımda, Cemal valizleri arabaya yerleştiriyor, annesine doğru yola çıkıyoruz. Onlar da gidecekler. Arabada da konuşulan bir şey yok. Cemal'in sessiz bakışlarını yakalıyorum arada. Duygu ise kollarımda uykuya çoktan yenik düşmüş. Alnını öpüyorum usulca. Birazdan etimden et koparıncasına, götürecekler meleğini ve ben sadece izleyeceğim bunu...

-İpek geldik...

Etrafa bakıp, sıkıntı ile arabadan iniyorum. Figen Teyze, her zamanki güler yüzü ile karşılıyor beni. Yüzümdeki sıkıntının farkında, yanaklarımı avuçlarının arasına alıp gözlerime bakıyor... "Sen bizim ailemizin bir ferdisin İpek. Bunu sakın unutma" diyor. Başımı sallıyorum ve kucagımdaki prensese bakıyorum yine. Hepsi hazırlanmış. Babası valizler için Cemal'e yardım ediyor. En sonunda kapılar kilitleniyor. Arabaya doğru giderken, Figen Teyze şakayla karışık takılıyor bana.

-Hafta sonları çıkıp geliyorsun. Kızım ihmal etmek yok! Hem ben de biraz dinlenmiş olurum değil mi?

Cemal gözlerimin içine bakıyor. Diğerleri arabaya bindiğinde Duygu'ya sımsıkı sarılıyorum. Ağlaya ağlaya boynundan öpüyorum. Üşümesin diye Figen Teyze'nin kollarına bırakıyorum onu...

bu kadar işte... Birkaç adım geri gittiğimde, Cemal yanaşıyor bana doğru. Bakamıyorum bile yüzüne... Ama o kolumdan tutup kendine doğru çekiyor beni... Sımsıkı sarılıp, başımdan öpüyor. İçek yapma böyle... Hem haftasonları bizimlesin. Çiçek değil mi? Cuma akşamı gelirsin. Havaalanından alırım seni. Pazartesi sabah da dönersin erkenden. Gözleri bana teselli mi veriyordu bilmem. Sözlemede samimi aslında. Başımı sallıyorum. Gözlerim arabaya kaydığında Duygu'yu görüyorum yine... Cemal, gidin artık, canım çok yanıyor. Dayanamıyorum ben buna.

Eğilip yanağımdan öpüyor. Ben olduğum yere cakalmışken, onlar yavaşça gözden kayboluyorlar... Rüzgar esiyor... Üşüyorum. Saçlarımı birbirine karışmış vaziyette. Derin bir nefes alıp, usul adımlarla yürümeye başlıyorum. Her adımda bir damla gözyaşı dökerken, kendimi bulduğum yer Diyar'ın yanı oluyor. Beni görür görmez yanıma koşuyor. Onun güvenli kollarına sığınmak iyi geliyor. Kulağıma, "Tamam güzelim, ağlama artık," diye fısıldıyor. Böyle anlarda dost sıcaklığından daha iyi bir şey olabilir mi? Sonra sonra, kendime geldiğimde, "Çiçek gittiğinde, Duygu ile avunmuştum Diyar. Şimdi ise, hissettiğim şeyin tarifi yok. Boşluğa düşmüş gibiyim," diyorum.

Diyar saçlarımı okşuyor. "Sadece Duygu mu?" diye de ekliyor. Başımı sallıyorum, ondan saklayacak bir şeyim yok.

-Değil... Sadece Duygu değil... Ama en çok canımı yakan kişi Cemal değil, Duygu... Ben, Cemal ile olmayacağımızı zaten biliyordum. O konuda ümitler beslemedim ki hiç...

-Neden olmasın İpek? Sen istersen olur.

-Olmaz, Diyar. Tek kişinin istemesi ile hiçbir şey olmaz...

-Benim arkadaşım var ya, koca bir eşek!

Gülümsüyorum, Diyar'a. Sonra bu konuyu kapatıyor ve Lale'den anlatmaya başlıyor. Sandığımdan da zorlu çıktı, Lale. Süründürüyor resmen Diyar'ı. Ne ümit veriyor ne de ümitlerini kırıyor, ortalarda bir yerde kıvrandırıyor adamı. Kıyamıyorum o haline, en iyisi bu gece kafaları dağıtmak... Eve hiç gidesim yok. Saat kaç oldu bilmiyorum ama uzun bir süredir Diyar ile birlikteyim. Telefonumun titremesiyle ekrana bakıyorum, arayan Cemal.

-İpek, neredesin? Öldüm meraktan!

Defalarca aramış beni, gürültüden duymamışım.

-Duymamışım. Vardınız mı? Duygu nasıl?

-Daha yeni vardık. Duygu, iyi... Sen? Sen nasılsın?

-Ben... Bilmem. İyi olacağım herhalde.

-Nerdesin?

-Diyar'ın yanındayım. Canım eve gitmek istemedi hiç.

Araya bir sessizlik giriyor... Ne diyeceğimi bilemiyorum...

İpek... İçtin mi sen?

Gülümsüyorum aptalea.

Evet, biraz...

Dikkat et kendine... Eve varınca ara beni.

Dalga mı geçiyor benimle! Hayatımı birbirine kat-

ktan sonra, beni merak mı ediyor! Komik doğru-
sun!

Neden beni merak ediyormuş gibi davranıyor-
sun? Umurunda bile değilim oysa!

O nasıl söz İpek!

Görüşürüz Cemal...

Telefonu kapatıyorum. Diyar gülüyor... Kendi te-
lefonunu göstererek, "Cemal arıyor," diyor. Ve ma-
şanın üzerine açmadan geri bırakıyor.

Kızgın mısın hâlâ?

Yüzü asılıyor Diyar'ın. Başını sallayarak, "Kızgı-
nım," diyor.

Anlatmadın? Yani niye kızgın olduğunu?

Eliyle geçiştiriyor boşver diye... Sormuyorum.
Ama Cemal belli ki hatalı. Aradığına göre... Hakkı
olsaydı, burnundan kıl aldırılmazdı. Ayağa kalkıp,
"Ben eve gidiyorum Diyar," dediğimde o da ayak-
lanıyor.

-Ben seni taksi ile bırakır, sonra da eve geçerim.

-Peki.

Diyar'ın eli omzumdaydı.

-Ah, be İpek. Nereden nereye değil mi?

Başını sallıyorum dolan gözlerle, tabii ya... Nero
den nereye... Birkaç sene önce bunları yaşayacağı-
mızı söyleselerdi, güler geçerdik. Hadi ya, film mi
çekiyorsunuz derdik...

CEMAL

Geçen hafta Cuma akşamıydı. Diyar restoranının açılışını yapacaktı. Duygu'yu yine İpeğin annesine bırakıp gittik. İpek o akşam bir içim su gibiydi. Özenmişti kendisine. Oraya ulaştığımızda, epeyce kalabalık vardı... Biz Lale'yi de yanımıza alarak, kendimize bir masa bulup oturduk. Diyar birkaç kez uğrayıp hoşbeş etmişti ama çok kalabalık vardı ve herkesle ilgilenmesi gerekiyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde ortam rahatladı, Diyar da yanına o meşhur kuzeni Argun'u alarak bizim masaya oturdu. Argun'u oldum olası hiç sevmemişimdir. Ama bu benim fikrim tabii. Kadınların benim gibi düşünmediği kesin!

Niye kızdığımı kendime de açıklayamadan, Diyar'a ters ters baktığım an, mesajım alınmıştı. Diğerlerinin duymayacağı bir tonla, "Madem umurunda değil, niye bozuluyorsun o zaman?" diye sorarak,

beni daha da çok sinirlendirdiğinde, ayağa kalkmış ve İpeğe dönüp, "Hadi İpek, kalkalım artık," demiştim. Diyar müdahale edip, "Daha erken, en azından İpek kalabilir değil mi?" diye sormuş, o yılışık kuzen de destek vermişti, Diyar'a. Aman efendim İpek ile daha önce tanışmaması ne büyük kayıpmış da, büyülenmiş de, bilmem ne de... Büyücüler çarpsın seni diyerek duvara çarpasım vardı herifi!

Ayağa kalktım ya bir kere, oturamıyorum da yeri me. İpeğe dönüp bakıyorum ama Diyar'ın ısrarları na yenik düştüğü ortada. "Ben biraz daha kalacağım Cemal," diyerek oturduğu yerde kalmıştı. Tamam kabul ediyorum bu normaldi, fakat sinirlenmemi de engellemiyordu hiçbir açıklama...

Ben çıkışa doğru ilerlerken, Diyar'ı da enseme bulmuştum... Pis pis sırtıyordu, fakat bu bana hiç komik gelmiyordu. Diklenerek, "Serkan'ı da çağır saydın abi! Nerede işe yaramaz, yılışık bir şey varsa sar kızın başına!" dedim. "Kuduruyorsun, ama o katır inadını da yenemiyorsun," diye karşılık verince, "Sen, bence bırak bu mesleği, hani eski bir meslek var ya, modern adı çöpçatanlık olup, eski adı p...k," dediğim an yakama çoktan yapışmıştı, Diyar. Ellerini yakamdan çekip iterek, sinirle terk ettim orayı.

Kızımı İpeğin annesinden alıp, eve dönmüş ve birkaç kadehi arka arkaya yuvarlamıştım. İpeğin ışığını neden sürekli kontrol ettiğimi açıklayamıyorum

kendime! Beklediğimin aksine çok geç geldi evine. İpek kız, seni mi takacak Cemal diyorum ama, öfkemi yenmek ne mümkün! O akşam kararımı iyice vermiştim artık... Herkes kendi hayatına...

Ancak kabul etmeliyim ki ayrılık zor gelmişti... Onu geride bıraktığımda bir yaprak gibi salınıyordu. Gözleri acıya sarılmış, Duygu'ya bakıyordu. Kıyamadım. Yol boyunca birkaç kez aradım, fakat telefonunu açmadı. Kızgınlığına verdim. Biliyorum her ne kadar söylememiş olsa da, Duygu'dan ayrılmasına sebep olduğum için ateş püskürüyordu bana.

Annem ve babam, son günlerde hep aynı şeyi yapıldanıyorlardı. İpek muhteşem bir kız. Onu elinden kaçırmamalısın, Cemal, bir şeyler hissetmiyor musun sahiden? Seyahatimiz boyunca da devam etti tüm bunlar. Sonunda eve vardığımızda, İpeğe ulaştım. Diyar'a gitmiş, kafaları çekiyorlardı beraber. Bana kızgın, telefonu suratıma kapatıveriyor birden. Ben de tüm huysuzluğumla, kırk tane şey düşünmeye başlıyorum. Argun denen adam bozuntusu da orada mıdır acaba? Hem sonra alkollü araç kullanmamalı İpek...

Endişeyle Diyar'ı arıyorum, fakat o da bana küs tabii. Bilerek açmadığına eminim!

İçerideki gürültüye bakılırsa Duygu da huysuzlaşmış vaziyette. Kucağıma alıp kafasını omzuma koyuyorum ama yine de ağlıyor. İpeği aradığına adım

gibi eminini. Sonunda uyutmayı başardığımda, gece yarısı çoktan geçmişti.

Ertesi gün erkenden otele gittim. Hafta boyunca bir seminer olduğundan kalabalık bir grup ağırlaşıyordu. Öyle güzeldi ki Çeşme... Bahar koynuna bu güzel beldeyi almış, çiçeklerle bezemişti.

Öğlen bir ara Duygu'ya bakmak için eve gittiğim de, annem, İpek ile konuşuyordu. Duygu'nun yediğini, içtiğini rapor ediyordu ona. Telefonu istediğim de uzattı, gözleri meraklı, ama ben bahçeye çıkıp konuşmayı tercih ediyorum.

-İpek... Kus muyuz?

Telefondaki sesin bana ait olduğunu anlayınca, suskunlaşıyor bir an. Sonra da usulca yanıtıyor.

-Yo, neden? Küs olmamız için bir sebep mi var?

-Dün telefonu öyle kapatınca...

.....

-Neyse unutalım gitsin... İyi misin? Herkesi küstürdüm zaten kendime değil mi?

-İyi değilim, Cemal... Öyle derin bir acı hissediyorum ki kalbimde. Onu benden nasıl aldın sen, elimden hiçbir şey gelemiyor ne yazık ki.

-Yapma İpek. Onu senden aldığım yok... Cuma akşamı kaçta geleceksin?

-Bilmiyorum. Bakmadım henüz.

-Erken gel. Yani daha iyi olur. Yemek yeriz.

-Tamam.

Dün Diyar ile yalnız mıydınız?
Ben Argun'un da onlarla olup olmadığını merak
ederken, İpek Lale'yi sorduğumu sanıyor.
Evet yalnızdık... Lale babasıyla yemeğe çıkmıştı.
Diyar nasıl?
İyi sayılır, Lale'den yana dertli... Ben de senden.
Yeni Duygu'dan dolayı... Dertleştik işte.
Adi herif! Kız gibi naz yapıyor bana! Yüz kez ara-
dım açmıyor telefonunu.
Dün çok komikti... Saçmalayıp durdu. Bir ara
bana dönüp, "Kız ben seni mi alsaydım acaba?" diye
de takıldı.
Yuh! Sen ne dedin peki?
Diyar iyice oynatmış olmalıydı. Kızı verecek kim-
seyi bulamadı, kendine mi almaya kalkıyor şimdi de!
Şaka yapıyor Cemal. Ne diyebilirim ki. Bu ara-
da...

-Ne?

-Neyse boşver.

-Söylesene İpek!

-Dün gece Serkan aradı beni... Açmadım. Tuhaf
tuhaf mesajlar göndermeye başladı.

O alçağı elime geçirirsem eğer... Yutkunuyorum.
Sakin olmaya çalışarak, "İpek, yalnız kalmasan mı?
Annenlerde kal olur mu?" diyorum.

-Gerek yok, Cemal, bakarım ben başımın çaresi-
ne. Hem bir şey olursa abimleri ararım.

-Tamam... Biliyor musun İpek, öyle alışmışım ki sana...

Neler diyordum ben? Susturuyorum kendimi anı-
den. Ancak o benden daha cesur, lafı hiç geveleme-
den, anlatıyor hissettiklerini.

-Ben de size çok alıştım Cemal... Belki daha da
fazlası... Her şey iki gün önceki gibi. Eşyalar, evler,
ağaçlar ama... Aması var işte... Renkleri soldu sanki
her şeyin. Geçecek, İpek, buna da alışacaksın diye-
rum kendime. Bilmiyorum ki... Söylesene alışacak
mıyım buna, Cemal?

Ne demeliyim? Bizsizliğe alışmasına izin vermeli
miyim? Yoksa içimde kıpırdanmaya başlayan duygu-
lardan emin olunca, tutup kolundan getirmeli miyim
yanıma? Derin bir nefes alıyorum... Benzerini karşı
tarafıtan da duyarak, "Bizsizliğe alışmak, unutmak de-
mek öyle değil mi? Kolay mı unutursun?" diyor,
İpek. Benim gibi değil, İpek, daha açık sözlü.

-Argun yarın akşam yemeğe davet etti beni. Ne
dersin? Gitmeli miyim?

Kızıyorum bu soruya. O da bunun için yapıyor
belki de, "Gitmek mi istiyorsun?" dediğimde susu-
yor.

-Boşver Cemal... Söylesene bebeğime iyi bakıyor
musun?

Konuyu değiştiriyor İpek. İçime koca bir taş
oturtarak hem de. Telefonu kapatıp içeri girdiğimde

annen beni şöyle bir süzüp, "Ne o rengin atmış?"

diyor... İpeği kafasına takmış, baş göz edecek ku-

zeni ile... Buna mı kızdın? Önemli mi senin için bu konu?

Tabii ki önemli anne! O, İpek. Başkası değil! Ve

Argun denen herifle olmaması için elimden geleni yapacağım!

Hatırladığım kadarı ile Argun hoş çocuktur, yakışmazlar mı diyorsun?

Sözleşmiş, beni deli etmeye çalışıyor herkes. Öfke ile otele geri dönüp, Diyar'ı yine defalarca arıyorum. O da ısrarla açmıyor.

Kafa karışıklığına hışmımı katıp, kendimi işe verdim. Akşama doğru ise dayanamayıp, tekrar İpeği aradım... Daha telefonu açar açmaz, "Gitme, İpek. Kimseyle yemeğe gitme," dedim. Onun bir şey demesine izin vermeden, telefonu kapattım. Yerime oturup, akşamın yaydığı kızıllığı seyretmeye başladım. Kabul etmeliyim ki oldukça rahatlamıştım.

IPEK

Argun, Diyar ve Lale ile birlikte akşam yemeğindeyiz. İnkâr edemem eğlenceli bir ortam. Fakat bir şey eksik işte. Ne kadar ötelemeye çalışsam da, Cemal aklımın her yanını kaplıyor. Gitme dedi ama ben geldim. Niye mi? Biliyorum anlamsız ama kızsın, sinirlensin diye galiba. Artık onunla ilgili hislerim oldukça net... Ancak onun duyguları hakkında hiçbir fikrim yok. Bana, "Kimseyle yemeğe gitme," dedikten sonra, bu konuyu bir daha açmadı mesela. Bazen öylesine sıcakken, diğer gün buzdan bir heykele dönüşebiliyor. Buraya gelmeden önce konuştum. Sesi oldukça neşeliydi. "Demek gitmeye karar verdin, iyi eğlenceler o zaman," diyerek kapattı telefonu. Adamın umurunda değilim ki ben.

Cuma günü öğlen saatlerinde uçağa bineceğim. Duygu burnumda tütüyor. Figen Teyze'nin dediğine

göre pek huysuzmuş. Beni özlemiş olmalı meleşim, dalıp gidiyorum. Argun'un şen kahkahasıyla ortama döndüğümde, Diyar'ın hüzünlü bakışlarıyla karşılaşırım. O beni çok iyi anlıyor, ne hissettiğimi, ne yapmak istediğimi, her şeyi. Dun bana, "İpek, Cemal benim en iyi dostum! Ancak, burnunun sürtülmesi gerekiyor. Ben bunu senden daha iyi yapacak birini daha tanımıyorum," dedi. Ah, Diyar'ım. Gücüm var mı ki?

Lale bugün Diyar'a daha yakın duruyor. Ara ara birbirlerine vurulmuş bakışlarını yakalıyorum.

Diyar, Lale'nin sarıya dönük bukleleriyle oynuyor bazen. Bildiğiniz aşık işte. Argun'un bana olan ilgisinin farkındayım. Esasında çok hoş ve etkileyici biri. Cemal'in aksine, konuşkan ve esprili. Fakat olmuyor. Hiç bir şey hissetmiyorum... Diyar da bunun farkında, Argun'un komplimanlarının önünü kesiyor sürekli ama Cemal ile de konuşmuyor halen. Çok gücenmiş belli ki. Gerçi bir yandan kızıyor olsa da, diğer yandan da kıyamıyor arkadaşına.

O geceden sonra günler geçmek bilmedi. Saat saydım resmen. Ama sonunda uçaktayım işte. Niha yet çıkış kapısına geldiğimde, bütün heybeti ile Cemal karşımda. Öyle yakışıklı ki bugün... Gözleri üzerindeki mavi tişörtle yarışır gibi... Hafiften sakalları çıkmış. Saçlar biraz uzamış ve dağınık. Beni görünce gülümsüyor ve hızlı adımlarla geliyor... Birkaç sani-

ve göz göze kalıyoruz. Ne yapacağımı bilemiyorum. Başımı öne eğdiğimde, yanaklarımdan öpüp, "Hoş geldin, İpek," diyor... "Hoş bulduk," derken ona bakıyorum. "Seni özlemişim," deyip elimdeki küçük valizi alıyor. Arabaya geçtikten sonra, Duygu'yu soruyorum sürekli. Bir süre sonra Çeşme'ye varıyoruz... Evin güzel bir bahçesi var. Oldukça ferah. Figen Teyze, kucagında Duygu ile kapıyı açtığında sevinçten öleceğim sanıyorum.

Duygu beni görünce önce şaşırır... Daha ona gel bile dememe fırsat kalmadan üzerime atılır... Minik ellerini boynuma dolayıp, kafasını boynuma gömdü. Sımsıkı sarılmıştı. Elimde değildi, yine ağlıyordum... Nasıl bırakırım onu? Kalbinde bir parçaydı işte! Ağzını yanaklarıma dayıyor sonra. Güya öpüyor beni cicişim.

O gün hiç kucagımdan inmedi Duygu. Cemal bizi seyrediyordu, birden çok durgunlaşmıştı. Düşünceliydi. Ayaga kalktı, "Ben otele gidiyorum İpek. Akşam, yemeğe çıkarız beraber olur mu?" diye sordu.

Figen Teyze'ye bakıyorum.

-Tabii tabii, çıkın oğlum, düşünme öyle İpek, Duygu buranın havasından mıdır bilinmez, erken uyuyor.

"Peki," diye fısıldıyorum. Cemal gidiyor. Onu düşündüren şeyin Duygu olduğunun çok iyi farkındayım. Kızının annesizliği üzüyor aslında Cemal'i. Dile dökmese de, gözlerine dökülüyor tüm bunlar.

Melegim. Nasıl da korkuyor gideceğimden. Bir an olsun gözünün önünden ayrılırsam, dudagını buze buze ağlıyor. Figen Teyze ve Faruk Amca, bir bana bir de Duygu'ya bakıyorlar. Torunlarının o hâli dokunuyor onlara. Gözleri dolu dolu her ikisinin de.

Gel bakalım melegim. Önce karnımızı doyuralım, sonra da uyuyalım artık.

El çırpıyor bebeyim. Onu kucagımda şöyle bir döndürdüğümde kikirdemeye başlıyor. Öyle yorgun ki, karnını doyurur doyurmaz uykuya dalıyor. Ayrılmıyorum başucundan. Öylece izliyorum güzelimi.

-İpek, hadi kızım gel. Uyur artık o. Sen de hazırlan, Cemal birazdan gelir.

Figen Teyze bu evde benim için bir oda hazırlanmış. Öyle hoşuma gidiyor ki... Kendimi rahat hissetmem için ne gelirse ellerinden yapıyorlar. Özenerek hazırlanmaya başlıyorum.

Bu akşam, Cemal ile baş başa olacağız... Çok geçmeden geliyor, Cemal. Beni görünce bir ılık çalır. "Vay, vay, vay," deyince, annesi kızıyor Cemal'e. "Munasebetsiz! Karşıdaki bir bayan, son model bir jaguar değil!" diye de uyarıyor. Tutamıyorum kendimi, gülüyorum bu lafa. Cemal bana bakıyor yine. Eli yanağıma gidiyor. Annesine aldırmadan, "Biliyor musun, güldüğünde yanağımda oluşan şu gamizelere bayılıyorum," diyor.

O an, Çiçek geliyor aklıma. "İpek, kızım o gün

zel ganizelerini esirgeme olur mu? Sık sık gülümse ki, onları görebilsin," derdi hep. Ne çok gülerdik, konuşurduk onunla. Cemal neden duygusallaştığını anlamış gibi bakıyor bana...

-Biliyor musun İpek, Çiçek bir sürü mektup yazmıştı bana. Ama çoğunda hep seni anlatıyordu. İçlerinden birinde şöyle yazmıştı: İpeğin yanağındaki ganizeler, cennet bahçesi gibi gelir bana. Abarttığını düşünüyordum o zamanlar. Ama değilmiş. Eksik bile anlatmış...

Cemal çok samimiydi bu akşam. Beni Çeşme'yi yukarıdan gören bir yere getirmişti. Sakin sayılırdı. Cam kenarında bir masa seçip, oturduk. Yıldızlar öyle belirgindi ki buradan bakınca yere düşecek gibi duruyorlardı.

-Çok güzelsin.

Gözleri çok başka bakıyor bu akşam... Gülümsüyorum. "Argun? Nasıl gidiyor?" diye sorunca, ne diyeceğimi şaşıyorum o an.

"Nasıl yani?"

-Geçen gün yemeğe çıkmıştınız değil mi? Anlaşıyor musunuz?

O yemek Cemal'in içine oturmuş demek ki. Ağzımdan laf almaya çalışıyor. Bunları sorarken, sesinde oluşan garip huzursuzluğun da farkındayım.

-Evet iyi geçti. Çok eğlenceli biri. Onunla anlaşmamak çok zor, çok neşeli.

Kafasını sallıyor Cemal. Hemen ardından da bir

bardak su içip, "Çıkıyor musunuz?" diye soruyor.

-Hayır.

Peki bir şey hissediyor musun? Yani Argun'a...

-Henüz değil.

Sorguya çekiliyormuş gibiydim, kısa sorular ve

kısa cevaplar. Cemal, aslında bozuluyordu. Demek

ki bana karşı boş değil. Hem gözleri de çok güzel

bakıyor bu gece.

-Gitmezsin diye düşünmüştüm.

-Öyle mi? Kafamı dağıtmak istedim, Diyar ve Lale

de ısrar edince...

-Onlar da mı gelmişlerdi?

-Evet, tabii.

Bir nebze rahatlamış gibiydi Cemal. Geriye doğ-

ru yaslandım, onu seyretmeye başladım, o da beni.

Onun gibi olmayacaktım. Kartları açık oynamanın

hiçbir zaman zararını görmedim.

-Cemal... Ben seni özlemişim...

Şaşıyor Cemal. "Biz de seni özledik, İpek," diye

veriyor cevabımı. Genele yayılmış bir özlem...

-Geçen seneki sevgilin ne oldu sahi? Buralarda

mi?

-Bilmem. Kimseyi araştırarak vaktim olmadı. En

azından şimdilik.

Başımı sallayıp, bir bardak suyu içmek bu sefer de

bana düşüyor. Vakit bulsa, arayacak demek ki.

-Diyar çok kızgın sana.

-İyi

-O kadar mı?

-Bak, İpek, Diyar bana şimdi kızgın ve telefonlarım çıkmıyor. Ama geçici bir durum bu... O benim dostum... Öfkesi geçince arar beni ya da ben ararım.

Kendine ne çok güveniyor Cemal. Değişik bir karizması var bu adamın. Karşısında oturup, sabaha kadar izlesem, bıkmam herhalde. O denizi seyrederken, ben de onu... Sessizlik çöküyor aramıza. Dönüp gözlerime baktığında, gülümsüyor.

-Bugün Duygu'nun seni ilk gördüğündeki hâli beni çok üzdü İpek. Yanlış kararlar mı veriyorum ben? Çocuğumu mutsuzluğa mı sürüklüyorum?

Dertlenmişti Cemal.

Uzanıp, masanın üzerindeki elini tuttum. Yine şaşırdı. Derin derin gözlerime baktı, ben de onun kılere.

-Cemal, sen benim tanıdığım en iyi babasınsın. Yanlış kararlar vermiyorsun. Çocuğunu yanında istemen kadar doğal ne olabilir ki? Fakat durumumuz bir tuhaf işte! Bana burada kal, İpek desen, gözüümü kırpmadan kalırım. Hem de seve seve. Ama sen, bunu istemiyorsun. Kendimi bazen size yük oluyormuş gibi hissediyorum. Ve bu beni çok üzüyor.

CEMAL

İpek, o narin elini elimin üstüne yerleştirmiş, kırılgan sesiyle neler söylüyor böyle? Olur mu hiç? Yük olmak da ne demek? Diğer elimi de İpeğin eli-
nin üzerine koyarak, "Neler söylüyorsun İpek? Asıl ben sana yük olduğumuz için huzursuzum. Hayatını allak bullak ettik, görmüyor musun?" diyorum.

Sizden uzakta mutlu değilim ki...

Öyle güzel ki İpek... İnsanın ona karşı bir şey hissetmemesi çok zor. Gözleri yine sulanıyor. Duymak istediklerimi söylüyor fakat ben yine de huzursuzum. İleride pişman olmasından çok korkuyorum. O yüzden, belki biraz ayrı kalmak iyi gelecektir bize. O kendini tartar, ben de kendimi.

Eli elimdeyken ayağa kaldırıyorum, İpeği.

Gel bakalım, nasıl dans ettiğini göster bana.

Gözlerindeki yaşlar ışıldıyor. İtiraz etmeden aya-

ga kalkıyor. Elimi incecik beline doluyorum. Gözleri gözlerimde. Aramızdaki elektrik, burayı ateşe verebilir. "Bakma öyle," diyorum. "Elimde değil," diyor. İpek bu akşam açık davranmaktan yana. Dayanamamaktan korkuyorum. Sonra da birden tükenmesinden. İpek neredeyse on aydır hayatımın merkezinde. Sabah akşam yan yana... Onun gibi birinden etkilenmemek için ancak kör, sağır ve dilsiz olmak gerekir. Kaldı ki, Çiçeğin onu anlatan onca mektubunu okumuşken onu tanımadan da, tanır olmuştum aslında.

Başını omzuma yasladığında nefesi boynuma çarpıyor. "İpek," diye fısıldıyorum. Cevap vermiyor. Suskunluğun, müziğe kattığı tuhaf bir şeyler var. Ama oturmalıyız artık, yoksa kendimi frenleyemeyeceğim. İpek'ten emin olmadan hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Masaya geçtiğimizden beri yüzüme bakmıyor İpek. Benden bir şeyler beklediğinin farkındayım.

-İpek, yarın otele gelsene Duygu'yu da alarak. Hem patronum Cavit Bey de yarın geliyor, ne zamandır görmek istiyordu sizi.

-Doğru, geçen yaz adamcağızla epey bir arkadaş olmuştuk.

-Özlemiş Duygu'yu, bir de seninle muhabbet etmeyi tabii...

-Tonton adam ama biraz fazla konuşuyor sanki, Cemal. Bazen uyuyasım geliyor o anlatırken.

„Sorma... Neyse sonuçta İstanbul'da kalıyor. Oradaki çalışanlar düşünsün. Yarın gel, beni kurtar. Gerçekten çok işim var, sonuçta hafta sonu...

„Çok kötüsün Cemal! Hiç işim olmaz. Ben kızım ile ilgilenmeyi tercih ederim.

Gülüyor ve yine o güzel gamzeleri çıkıyor. Elim istemsizce yanına gidiyor, okşuyorum... Utanıp, dışarıyı seyrediyor. Daha demin cesurca konuşan o değilmiş gibi kızarıp, bozariyor. O ara Diyar arıyor İpeği. Gülümseyerek açıyor telefonu, „Canım, ne haber?“ diye neşeyle şakıyor. Kışkırtıyorum Diyar'ı... Benimle hiç böyle konuşmadı İpek. Araya mesafeyi koyan benim, kabul ediyorum fakat yine de kışkırtıyorum.

„Diyar, seni istiyor Cemal.

Telefonu bana uzattığında bir sırtıma yerleşiyor yüzüme. Biliyordum Diyar'ın daha fazla dayanamayacağını. Ama eğer bu küslüğü uzatsaydı da gününbirlik İstanbul'a gidip, gönlünü alacaktım dostumun. O yüzden ilk sözlerim eşekliğimin affı hususundaydı.

„Diyar, özür dilerim dostum. Senin de dediğin gibi oküzün tekiyim işte.

Diyar gülüyor. Neşesi yerinde. „Eh, bunu kabul etmiş olman da bir erdemdir nihayetinde,” diyor.

Biraz muhabbetin ardından, Lale ile artık bir ilişkiye başladıklarını anlatıyor. Mutluluğu buralara kadar geliyor...

"Haftaya İpek ile biz de geleceğiz. Bize ver ayar la," dediğinde İpeğe bakıyorum. Beni seyrediyor.

-İpeğe iyi bakıyorsunuz orada değil mi?

Diyar hem gülüyor, hem de, "Endişeleniyor musun?" diye soruyor.

-Evet, tabii.

-O zaman ne diye gönderiyorsun kızı, tut yanında işte!

-Of, Diyar of...

-Devam et sen bu kafayla.

-Haftaya geldiğinde konuşuruz olur mu?

-Ha, konuşacak şeyler var yani diyorsun, eh, iyi madem, bu da güzel.

Eve geldiğimizde herkes uyumuştı. İpek yavaş adımlarla Duygu'nun odasına gitti. Bir süre onu seyretti ve eğilip öptü. Bana doğru dönüp, "Uyuduğunda, onu seyretmek zırlı zırlı ağlama isteği uyandırıyor bende. Öyle masum ki..." diyor.

-Evet, öyle... Hadi gel, çıkalım. Hem sen de dinlen.

Annem, İpeğe hemen yan odamı ayırmıştı. O kendi odasına, ben kendi odama girmiştik. Ama uyku denen meret değil uğramak, yakınlaşmamıştı bile. Bahçeye çıkıp hava almak belki de en iyisiydi. Aşağıya doğru inerken, mutfakın ışığının açık olduğunu fark ettim. Birkaç adım daha attığımda, İpeğin elin-

de biheronla içeri geldiğini gördüm. Üzerinde askılı bir atlet ve şort vardı. O güzel vücudu, karanlığın içinde parıltıdan pırlantadan farksızdı. Birden karşısında beni görünce korktu ve tuhaf bir ses çıktı dudaklarından. "Korkma İpek, benim," dedim ama gözlerimi alamıyordum ondan. Ben öyle bakınca, o da çekemedi bakışlarını. Sonra konuşma ihtiyacı duymuş olmalıydı ki, "Duygu, acıkmıştır mamasını vereyim," dedi. Merdivenlerin önünde durduğumu biliyordum. Ama yanımdan geçip gitmesini istemiyordum işte. "İpek," diye fısıldadığımda duvara doğru genileyerek iki adım gitmişti. Mıknatıs gibi çekiliyordum ona doğru. Tüy gibi dokunuşlarla yüzünü okşadım. Bana öyle baktığı sürece uzaklaşamayacaktım ondan. Eğilip yanağından usulca öptüm. Bunun bana yetmeyeceğini elbette ki biliyordum. Sonra... Dudaklarına doğru yöneldiğimde, İpeğin nefes alış verışı değişti. Sıcacık dudakları. İtiraz etmedi öpüşlerime. Aksine, ben ne kadar istediysem onu öpmeyi, İpek de istedi.

Ulu orta, deli gibi öpüşmeye başlamıştık. İlk kendine gelen bendim, İpek titriyordu, göğsü sıtmaya tutulmuş gibi inip kalkıyordu. Alnımı alnına yasladım, bir şeyler söylemem gerekliydi fakat doğru kelimelerin ne olduğunu henüz kendim de bilmiyordum. Tek bildiğim, ona kapılıp gitmeye başladığımdı... İpek yavaşça geri çekildi. "Duygu'ya bakmalıyım,"

dedi. Gözleri yine kırıgındı. Kendimi bahçedeki pen-
longun üzerine atıp, yıldızları seyrettim. Bir ara pen-
cereye çıktı İpek. Bu gece ne onu ne de beni uyku-
tutmayacaktı biliyorum. Bir süre öylece bana baktı.
Sonra perdesini çekip, ışığını kapatarak sessizliğe
çekilmeyi tercih etti.

İPEK

Duygu ile birlikte muhteşem bir hafta sonu geçirdik. Cemal hafta sonu olduğu için çok yoğundu. Neredeyse hiç görüşemedik, otele gitmeyi de ben istemedim. Duygu için ev ve bahçenin daha sağlıklı olduğunu düşünüyordum. Onunla aramızda ne olduğunu ben de bilmiyorum... Adı yok... İpek âşık, Cemal kaçıyor mu demeli yoksa. Pazartesi sabah erkenden İzmir Havaalanı'na gidip İstanbul'a dönmüştüm. Öyle zor ki Duygu'dan ayrılmak... Alışamıyorum buna. Figen Teyze de benim bu halimi görünce çok üzülüyor. Beni sürekli teselli etmeye çalışıyor ama boş. Döndükten birkaç saat sonra Cemal aramış ve onu uyandırmadığım için kızmıştı. Havaalanına bırakacakmış falan filan...

Bugün günlerden Çarşamba. Ne arayan ne de soran var. Figen Teyze ile günde kaç kez konuştuğu-

muza sayamıyorum. Duygu ilk gün çok ağlamış beni göremeyince. Ona da yazık! Bir varım, bir yokum. Çocuk neye alışacağını şaşırdı artık. Cuma sabahı Diyar ve Lale ile gideceğiz Çeşme'ye. Bu arada cumartesi bebeğimin doğumgünü. Bir yaşına girecek kuzucuğum. Doğuşu, Çiçeğin onu kucığında sını sıkı sarmaladığı hali gözümün önünden gitmiyor hiç. Bana kızgın mısın Çiçeğim? Öyle huzursuzum ki... Hayat acıları da içine katarak, bir şekilde devam ediyor. Bazen iyi ki çalışmaya başlamışım diye düşünüyorum. Aksi halde, kafamı dağıtamayıp hep aynı şeye takılacaktım.

Bugün, öğlen paydosunda tam Lale ile yemeğe çıkarken, bir de bakıyorum ki Serkan şirkette. Ne tepki vereceğimi şaşırdım önce. Sonra sakin olup, onunla bir kez daha konuşmaya karar verdim. Lale her ne kadar kaş göz işareti yaptıysa da, Serkan ile gittim. Sakin görünüyordu. Sonuçta eskiden beri tanıyorum onu, bana zarar verecek değil ya... Suçlu bakışları üzerimde, "İpek, çok özür dilerim, kendimi tanıyamıyorum," dedi. Oturduğumuz yer, deniz kenarında sakince bir lokanta. "Evet, ben de seni tanıyamıyorum artık," diye cevapladım. Yüzü sıkıntılıydı, elimi tutuyordu.

-Lütfen bana bir şans ver...

Elimi çekerek, geriye yaslanıyorum.

-Olmaz, Serkan.

Alnını ovuşturarak masaya bakıyor. Sonra da yüzüne.

-Ben seni çok seviyorum, İpek.

-Biliyorum ama olmuyor Serkan. Ben seni arkadaştan daha farklı sevemiyorum.

"Cemal mi?" diye soruyor. Denizi izlemeye başlıyorum... Cemal...

-Aslında seninle durumlarımız pek farklı sayılmaz, biliyor musun? Evet ben onu seviyorum, ama o sevmiyor işte.

-Aptalın teki o.

-Belki...

-Vazgeçmeyeceğim, İpek. Sonuna kadar direneceğim.

Boş gözlerle baktım Serkan'a. Sonra da aptalca gülümseyerek, "Bence vazgeçmelisin. Kesin ve net. Bu seninle son görüşmemizdi Serkan," dedim. Ayağa kalkıp orayı terk ettikten sonra, ne kadar yürüdüğümü ben de bilmiyorum.

Şirkete döndüğümde, Lale beni kolumdan çekerek odasına götürdü. Çok merak etmiş, cebimi aramışlar ancak şirketteki masamda unutmuşum. Biz konuşurken panik içinde Diyar geldi.

Ben Serkan ile gidince Lale aramış. Korkmuşlar bayağı. Diyar da Cemal'i arayıp, Serkan'ın numarası onda var mı diye sormuş. Cemal'in köpürdüğünü söylüyor. Önemsemiyorum... O dakika köpürüp, nasıl olsa hemencecik unutmuştur.

Diyar ın cebi çalınca, "Efendim Cemal," diyerek açtı.

-Yok gelmene gerek yok. İpek burada, dur ver-
yim.

Telefonu bana uzatıp, koltua oturdu, Diyar "Ce-
mal," dememle derin bir nefes sesi duydum.

-İpek, sana inanamıyorum! Hangi akla hizmet gö-
dersin o adamla!

Onların aksine ben gayet sakindim. Cemal kızgın,
fakat ben de kırıgını ı ıste. "Belki de akılsızın teki-
yindir ben," diyorum. Tamam kabul bu hataydı ıste.
Cemal'in sesi iyice yükseliyor.

-Evet! Kesinlikle akılsızsın! Sana bir zarar verdi
diye nasıl endişelendik!

-Bir şeyim yok ıste, gayet iyiyim.

-Hem ne işin var senin o şerefsizle!

-Çok mu ilgilendiriyor seni?

-İpek! Beni delirtmeye çalışıyorsun fakat bence
fazla uğraşma! Çünkü zaten delirdin!

-İyi! Kapatıyorum o zaman. Görüşürüz.

-Tabii kapat, sonra da git Serkan'la ya da Argun'la
buluş. Seversin sen öyle tipleri.

Bu lafa öyle çok sinirleniyorum ki, Cemal'i çiğ çiğ
yiyebilirim.

-Ne güzel tanımışsın sen beni, bravo cidden!

Suratına telefonu kapatıp, hışım ıla masama doğru
gittim. Diyar ve Lale şaşkınca bana bakıyordu. Ken-

dimi işe verip, sinirimi bir şekilde boşaltmaya çalışı-
vordum. Akşam 10 olduğunda Lale tepemdeydi.

Yani patron olarak, böyle çalışkan bir personel
tabii ki işime geliyor. Ama arkadaşım olarak da nef-
ret ediyorum bu halinden, kalk hadi çıkıyoruz.

O gün Lale'de kaldım. Ona göre Cemal haklıy-
mış. Boşuna kızıyormuşum. O gece epeyce laflayıp,
sabah yine beraberce işe gittik, yoğun bir gündü.
Figen Teyze'yi aradığımda, Cemal ile ilgili tek söz
etmedi. Ertesi gün yanına gidecektik ve bana nasıl
davranacağını hiç kestiremiyordum. Kaldı ki, ben de
ona nasıl davranacağımı bilemiyorum. Sinirle üstüne
uçmam, an meselesi olabilirdi.

CEMAL

Cadı geldiğinden beri surat yapıyor, bir tek sü pürgesi eksik. Tabii bu muamele sadece bana özel. Eh, bu da bir ayrıcalık değil mi? Esasında, benim de ona pek pas verdiğim yok. Kızgıyım. Hem de çok! Ama ben ona tavır yapacakken, o bana yapıyor. Annemle Duygu ya gülüp duruyorlar. Yarın Duygu nun doğumgünü ve İpek pastayı kendi yapmakta kararlı. Elinden de geliyor hani... Diyar'a dönüp, "Çiçek ne çok severdi pastayı değil mi?" diye de soruyor. Çiçek... Sessizleşiyorum. Çiçek hakkında ne kadar da az şey biliyorum... Çiçek... Öyle güzeldi ki... Ama İpeğin ya da Diyar'ın anlattığından farklıydı benim tanıdığım Çiçek. Onlar neşeli, kıpır kıpır bir Çiçek tanımışken, ben dalıp dalıp giden, sessiz bir Çiçek tanımıştım. Ona âşık değildim ama çok değerliydi. İnsandı, Çiçek. Bana güzel bir peri kızı bırakıp gitti.

Doğru hayatımın en kıymetli varlığı. Kıyamadığım sonra, İpek... Eskiden beri hep bizimleymiş gibi. Bir yandan babamla gülleri budayıp, aynı anda annemle muhabbet edebiliyor. Hiçbiri onu yadırgamıyor, aksine hep bizimle yaşamış gibi bir kabulleniş söz konusu.

Diyar ve Lale'ye otelde iki ayrı oda ayarladım. Ama aşk hacayı fena sarmış. Annemle babam da çok sevdiler Lale'yi. Samimi ve içten biri. Bana kalırsa bunlar çok sürmez evlenirler.

-Eee, Cemal Bey nasıl gidiyor hayat? Pek bir dalgınsınız bugün.

Diyar elini omzuma atmış soruyor. Gülümsemeye çalışıyorum.

-Görüyor musun bana attığı tripleri?

Yüzüme bakıp, başını sallıyor.

-Ne o? Umursamaya mı başladın?

-Ne saçmalıyorsun Diyar, tabii ki umursuyorum! İpek o! Hem haksız mıyım? Sence de o Serkan denen berif, dengesizin teki değil mi?

-Öyle. Ama Argun da kaptırmış kendini haberin olsun.

Öfkeyle bakıyorum Diyar'a, "O da senin marifetin!" diyorum. Başını iki yana sallıyor Diyar.

-Hayır tanışmaları tamamen tesadüftü. Ama yetişkin insan bunlar, görüşecekleri kişileri kendileri seçer, öyle değil mi?

Ne desem boş. Ayaga kalkıp annemlerin tarafına geçiyorum. İpek, yanı başımda ancak yüzüme bakmıyor.

Anne, ben otele gidiyorum. Diyar ve Lale de benimle geliyor. Biraz dinlensinler. İpek de akşama hazır olup gelir otele.

Annem konuşmadığınızı bilmiyor. Tuhaf bir ifa ile ikimize bakıyor. Ne külyutmaz kadındır o, gözünden bir şeycik kaçmaz.

Ne oldu şimdi de bunu mu çıkardınız? Çocuk gibi hem de. Küstünüz yanı!

İpek bir şey demiyor anneme, bahçe ile uğraşan babamı seyretnmeyi tercih ediyor. Annemi yanğından öpüp, Duygu'yu kucığına alarak kokluyorum. Bu aralar yürüyecek gibi sıralıyor. "Bab, bab, bab," diye sesi çınlıyor evin içinde. İpeğin bir dakika olsun yakasını bırakmak istemiyor. Kucığından ona atılıyor hemen. Göz göze geliyoruz... Işığını yakaladığımı an, çekemiyorum bir türlü bakışlarımı. Diyar seslenmese, çıkamayacağım da daldığımı ummanlardan...

Otelde epey iş vardı. Oraya koştur, insanlarla uğraş, bir de üstüne çapkın gözlerin hedefi olmaktan kurtul... Ne yalan söyleyeyim, eskiden hoşuma gidiyordu. Ama şimdi tek düşündüğüm İpek ile aramızı düzeltebilmek. Onu özlüyorum. Öyle çok alışmışım ve bana aitmiş gibi hissetmişim ki... Şimdi şimdi onun sadece Duygu için yanımda olduğunu, özgür

İpeğini ve kendi kıskançlığını fark ediyorum. Her şeyimi onunla paylaşır olmuşum meğer. Konuşacak ya da dertleşecek bir tek İpek var sanki. Oysa eskiden öyle değildi. Ama dediğim gibi eskidendi işte.

Akşam saatleri çöktüğünde, hava da kızıl artık. Diyar ve Lale biraz önce aşağı indi. Diyar sırtıma yaşıyor bir tane.

“Oo, İsi gücü bırakmış, kara kara düşünüyor arpacık kumrumuz.”

“Lale, sen bu adamı çekebileceğine emin misin kuzum? Hani yol yakın diyorum, bir daha düşün diyorum.”

Lale gülüyor. Saatine bakıp, “Asıl İpek niye gelmedi halen? Saat sekizi geçiyor, sen de bunu bir düşün bence Cemal,” diye lafı gediğine koyuyor.

“Gelmeyecek demek ki. Acaba siz şöyle baş başa romantik bir yemek mi yerseniz?”

“Saçmalama, dur ben şimdi ararım onu.”

Diyar, İpeği aradı. Duygu’yu yeni uyuttuğunu, birazdan geleceğini söyledi. Biz de deniz kenarındaki masalardan birine geçmeyi tercih ettik. Yaklaşık yarım saat sonra İpeğin, “İyi akşamlar,” diyen sesini duyduk. Her zamanki gibi çok güzeldi. Saçlarını açmış, bukle bukle sırtına dökülüyordu. Eğilip Lale’yi ve Diyar’ı optu. Beni ise görmemezlikten geldi. Kuru bir baş selamı ile tam karşımdaki yerini almıştı işte. Bozulmuştum, hem de o biçim...

-Özür dilerim, Duygu bu akşam çok tatlıydı. Uyumak istemeyince zorlamadım. Sonunda yorgun düştüm, gözleri kendi kendine kapandı.

-Çok tatlı ya... Yiyelim geliyor bazen o kollarını. Diyar'ın gülererek söylediği bu sözlerle Lale de eşlik ediyor.

-En büyük hayalim, bir kızımın olması.

Lale'ye dönüyor o vakit Diyar... Gözleri bir başka parlıyor... Uzanıp elini tutuyor sevdiğinin.

-Evet. Duygu'yu gördükten sonra ben de çok istiyorum Lale.

İpek gülümseyerek, "Ee, o zaman evlenin ve yapın," diyor. Lale utanıyor. "Ya, ben öyle demek istemedim, yani ileride," diye birçok kelimeyi geveleyi veriyor ağzında.

-Ee, İpek. Senin en büyük hayalin ne?

Büyük bir pişkinlikle soruyorum bunu. Bana görünmezmişim gibi davranmasına tahammülüm yok. Ama o da tek kaşını kaldırarak, aynı pişkinlikle yüzüme bakıyor. "Benim en büyük hayalim, Duygu'yu en yakınımnda, sağlıklı ve mutlu bir şekilde büyütmektir," diyor. Sesinde suçlar gibi bir ton yok esasında.

-Vaz mı geçtin bu hayalden?

-Hayır, fakat ümidim azalıyor gün geçtikçe. Sanıyorum benim hayal kurmam pek lüzumlu değil.

İkimize de bir sessizlik gelip çörekleniyor. Önüm-

de duran kadehi kafaya dikip, yakamozları seyrediyorum bir süre... Sonra canlı müzik çalıyor. Etraftaki birçok turist, iskeleye doğru dans etmeye başlıyor. Diyar da Lale'nin elini tutarak, katılıyor onlara. Masada baş başa kaldığımızda, İpeği seyretmeye başlıyorum. Ama o yüzüme bakmamakta kararlı görünüyor.

-Özür dilerim.

Dayanamıyorum işte. Kendi kıskançlığımdan ve endişemden geçen gün İpeğe hak etmediği şeyler söyledim. Benden bir özür beklemiyor olmalı ki, gözleri gözlerimi buluyor. Ama işte şans bu ya, o da beni buluyor!

-Cemal, canım!

Tanrım! Sarmaşık gibi boynuma dolanan bu kolların sahibinden nefret ediyorum. Geçen yaz birkaç kez birlikte vakit geçirmiştik. Şimdi nereden çıktın sen! Kadını yollayana kadar akla karayı seçiyorum. İpeğin yüzüne bakamıyorum bile.

-Kadınlar, şu öldüren cazibene dayanamıyorlar değil mi?

Gözlerine yerleştirdiği o alaycı ifadeden nefret ediyorum. Tek kaşını havaya kaldırarak, "Evet, bana dayanamıyorlar," dediğim için kendimden de nefret ediyorum.

"Ne güzel," diye fısıldıyor İpek. Yutkunuyor ve yine o zarif boynundaki birkaç damar şişiveriyor.

Onu neden bu kadar zorladığımı ben de bilemiyorum. Ya da kendimi... Diyarla Lale masaya gelene kadar bir daha bulmuyor bakışları beni. Fakat onlar geldikten sonra biraz neşeleniyor. Diyar'ın oradan buradan, bir sürü anlatacak komik şeyi var nasılsa.

Karşı masadaki otel misafirlerini fark ediyorum o ara. Gözünü kırpmadan İpeği seyrediyor adam. İngiliz bir grubun içinde. Asabın bozulsa ne yazar Cemal, hem ne istediğini bilme hem de önüne geleni kıskan!

-İzninizle ben lavaboya gitmeliyim.

Çantasını alarak ayağa kalkıyor İpek.

"Sana eşlik etmemi ister misin," diye soran Lale'yi reddedip ilerliyor. Topuklu giyinmiş bugün, zaten uzun olan boyu ile bir kuğu edasında. Karşı masaya takılıyor bir an gözüm. Adam yerinde yok. Kahretsin! İpeğin peşinden gitmiş olmalı. Kalkıp lavaboların olduğu tarafa doğru gittiğimde tahminimde yanılmadığımı fark ediyorum. Adam İpeğin önünü kesmiş, bir şeyler anlatıyor. Kötü olan ise İpeğin hiç tanımadığı bu adamın anlattıklarını dinlemesi. Yanlarına doğru gidip öksürüyorum.

-İpek bir sorun mu var?

Sinirliyim. Öfke bütün kanıma yayılmış vaziyette.

-Yok, bir sorun yok. Sadece bir iş teklifi aldım da...

İpek İngilizce konuşmayı tercih etmişti. Çünkü adamın da söylediklerini anlamasını istiyordu.

İngiltere de bir reklam şirketi varmış ve oranın ünlü markalarından birinin reklam yüzü olmasını teklif ediyormuş. Bizimkinin de hoşuna gitmiş gibi, ağzı kulaklarında. Adam kartını uzatıyor İpeğe ve telefon beklediğini söylüyor. O gittiğinde ben kaç kilometre hızla nefes alıp verdiğimin farkında bile değilim. Ama bu kimin umurunda... İpek geldiği gibi salınarak masaya geri dönüyor. Diyar ve Lale, bizdeki değişikliğin farkında, tuhaf tuhaf yüzüme bakıyorlar. Ama ben bu konu hakkında ne İpeğe ne de diğerlerine tek kelime etmemekte kararlıyım. Fakat nedense İpeğe bir enerji gelmiş durumda, espriler yapıp Diyar'a takılıyor sürekli. Aynı enerji Diyar ve Lale'ye de bulaşınca, "Eğlenmeye gidelim, hadi kalkın," diyor. Diyar. Ve bunu bekliyormuşçasına birden ayaklanıyorlar. Bana da onlara takılmak düşüyor. Zil olana kadar içebilirim nasılsa, mekânın hiç önemi yok.

Bunların resmen tepinmeye ihtiyacı varmış. Deli gibi dans ediyorlar. İpek'teki figürlere bak. Tanrım! Aklıma mukayyet ol, bu da neyin nesi? Öyle güzel ki bu akşam, birçok göz onun üzerinde. Ama o kimseyi görmüyor, sadece dans ediyor. Arada gelip içkisinden birkaç yudum alarak geri dönüyor. Bu akşam delirmezsem iyidir... Kıskaçlık denen meret, bün-yemde kol gezmeye devam ederken, yerime çakılmış vaziyetteyim. Bir ara dışarı doğru çıkıyor, İpek. Pesinden gidiyorum.

Ellerini saçlarına geçirip, kalabalığın içinden sıyrılmaya çalışıyor. Niye böyle olduğunu bilmiyorum, boğulacak gibi sanki. Yetişip kolundan yakalıyorum, yüzüme bakıyor. O an fark ediyorum İpeğin ağladığını. Dışarıda تنها bir yer bulup, yüzünü avuçlarımm içine alıyorum. İpek sicim gibi gözyaşı dokuyor, kahretsin ne zamandır ağlıyorsun ve ben fark edemiyorum.

-İpek neyin var?

Kollarımdan sıyrılarak, yere çöküyor İpek. Ellerimyle yüzünü kapatmış, "Çiçek. Geçen sene bu zamanlar yanımdaydı... Doğuma girecek olmasının korkusu vardı gözlerinde. Ağlayacağımı bildiğinden bakamıydı hiç gözlerime. Anlatamıyordu ne kadar korktuğunu bana. Bir yıl oldu Cemal, kalbim kesiliyor sanki. Çok özledim onu," diyor.

Sımsıkı sarıldım İpeğe. İçinde fırtınalar kopuyordu. Dans ederek unutmaya çalışmanın faydası olmamıştı. Acı, acıydı işte. Kanatmadan, kabuk bağlamadan geçemiyordu. İpek, Çiçek gittiğinden beri bütün enerjisini Duygu'ya vermişti. Acıyı dibine kadar çekmeye bile fırsatı olmamıştı. En dibe düşmeliydi İpek. Sonra yavaş yavaş hafifletmeliydi yüreğini. Saçlarını öptüm. Kollarımda kedi yavrusu gibi titriyordu. Ne kadar öyle kaldık, pek bir fikrim yok.

-İpek. Kalk güzelim, eve gidelim.

Diyar'ı cepten arayıp, çıktığımızı söyleyerek ara-

daya yerleştik. İpek alkolün de etkisiyle durmadan ağlıyordu. Arabayı park ederek, İpeğe döndüm. Yüzünü gözünü sildi ve gözlerime bakmaya başladı. Saclarını okşayıp, kulağının arkasına koydum... İşaret parmağımla yanagını okşarken, "İpek," diye fısıldaayan ben miydim? Hipnotize olmuş gibiydik. Usulca ona doğru çekiliyordum yine. Yanagına küçük bir opücük bıraktım, eli yüzümü bulmuştu. Dudaklarına bakmaya başladığımda, İpek, "Ben biraz dinlenmek istiyorum," deyip çıktı arabadan.

İPEK

Figen Teyze sabah erkenden uyanan Duygu'yu benim yatağıma getirmişti. O minik parmaklarıyla yüzümü okşayıp, dudaklarını olanca tükürüğüyle yüzüme yapıştırıyordu. Sonra kafasını benim yastığıma bırakıp, gözlerime bakıyor, kırk türlü şebeklikle bana sevgisini göstermeye çalışıyordu.

Figen Teyze yatağın diğer ucunda bizi izliyor. Bense, Duygu'yu... Meleğim bugün tam bir yaşında. Boğazıma gelip yerleşen düğümleri engelleyemediğim de, "A, İpek! Kızıyorum ama, sil o gözlerini ve kalk şu yataktan. Prensesimin ilk doğum günü, böyle mi geçsin," diyor. Başımı sallayıp, kalkıyorum yataktan. Duygu kucığımda, her zamanki gibi ensesinden öpüp, Figen Teyze'ye veriyorum onu.

Bir duş alıp giyindikten sonra aşağıya indim. Diyar ve Lale de kahvaltı için gelmişler. Cemal otele gitmiş

hale ortalıklerde yok. Figen 'Teyze' nin hemen yan tarafındaki bahçede ikizleri olan bir çift yaşıyor. Burada öğretmenlermiş. Duygu'dan iki ay büyük ikizler. Çiyle sekerler ki, onları da çağırdık, bir de Cemal'in bahadaki arkadaşlarının çocuklarını. Bahçeye güzel bir masa kurduk. Duygu'yu süsleyip püsledim, bir saat sonra Cemal de geldi.

Minigim, babaannesinin elinden tutmuş küçük adımlar atıyordu. Korkmasa yürüyecekti aslında. Bir ara ikizleri seyretmeye başladı, öyle dikkatliydi ki... Onlar, "Anni," diye seslendikçe, çocuk tuhaf tuhaf bakıyordu. Sonunda ikizler paytak adımlarla yürüyerek annelerinin bacağına yapıştığında, Duygu duraksadı. Etrafı gözden geçirdi. Bakışları öyle tuhaftı ki... Beni bulduğunda o güzel kahkahasını attı. Bir metre otemdeydi, öndeki dört dişiyle gülüyordu. Sonra babaannesinin elinden kurtularak, ayakta dikilmeye başladı. Pur dikkat onu izliyorduk. Ellerini iki yana açarak korkak iki adım attı. Tek başına ama! Benim güzel kızımı yürümeye karar vermişti! Bir daha baktı yüzüme ve tıpkı ikizler gibi, "Anni," diyerek bacağıma sarıldı. Yere çökmüştüm, bebeğim ilk defa, "Anni," demişti. Hem de bana! Bir de yürüyerek. Kollarıma alıp sarmaladım. Öptüm, öptüm... Kafasını boynuma gömmüştü yine. Onunla birlikte ayağa kalktığımda, Cemal'le göz göze geldik. Gözleri sulanmıştı. Hem kızının yürümesine hem de anne deme-

sine hislendiğini biliyorum. Uzanarak, kucağımdan aldı onu. "İyi ki doğdun prensesim. İyi ki doğdun," diyerek defalarca öptü.

Bana geri uzatırken, gözlerinde başka bir ifade vardı. Mutluluğun içine yerleşmiş bir burukluk bet ki de... Benimle ne yapacağını bilememesi de etken tabii... Ben kucağıma Duygu'yu yerleştirmişken, Cemal belli belirsiz yanağını okşuyordu, o düzgün parmaklarıyla.

Günün devamında, meleşimin doğum günü pastasını kestik. Müziği açıp, çocukları oynattığımızda hepsi kendine özgü danslarını sergiliyordu. Onları izlemek bile insan ruhunda tarifi olmayan bir değişim ve rahatlama yaratıyor. Nihayet yorgun düştüklerinde artık sık sık yere kapaklanmaya başlamışlardı. Partiyi sonlandırmıştık. Hayatımın en önemli günlerinden biri olduğu su götürmezdi. O güzel meleşin ilk adımlarla bana doğru gelip, "Anne," demesi... Duygusallığımın doruk noktasına ulaştığı saatler sonrası, yorgun düşen bebeğim de kucağımda uykuya dalmıştı.

Cemal, cumartesi yoğunluğu dolayısıyla birkaç saat kalıp dönmüştü. Diyar ve Lale ise, bu akşamı baş başa geçirmek istemişlerdi.

Figen Teyze, Faruk Amca ve ben akşamı yemeğini bahçede yedik. Bana karşı öyle sıcaklar ki, insan onları sevmesin de ne yapsın? Bir ara Figen Teyze'nin cep telefonu çalınca, açtı. "İpek burada oğlum, ne

oldu ki? Ha, cep telefonunu içeride unutmuş olmalı,
"İz bahçedeyiz," diyerek telefonu bana uzattı.

-Efendim, Cemal.

-İpek.. Ne yapıyorsun evde?

-Oturuyoruz, iyi geldi bahçe ve sohbet.

-Ben de seni buraya çağıracaktım. Burası çok eğ-
lenceli bugün.

-Yok, ben gelmeyeyim. Burası da gayet güzel.

-Emin misin? Bence gelmelisin.

-Dediğim gibi, iyiyim ben böyle. Görüşürüz.

Figen Teyze gitmem için ısrar ediyor. Onlar da yo-
rulmuşlar, birazdan uyuyacaklarmış. Benim evde ca-
nım sıkılırmış. Sonunda pes ederek giyinip, gidiyo-
rum otele. Gerçekten de çok kalabalık. Bardan içeri
girip, etrafta Cemal'i arıyorum. Ama şu dünkü İngiliz
yine beni buluyor. Gürültüden ne konuştuğunu du-
yamıyorum. Kulağıma doğru eğilip, "Düşündün mü?"
diye soruyor. Ama o dakika Cemal'i görüyorum. Sa-
nısın bir kadın yılışık tavırlarla, parmaklarını onun
saçlarında gezdirip duruyor. Görünüşe bakılırsa alan
memnun, veren memnun. Düşüyor bütün süngüle-
rim. Canım yanıyor! Gidip o kadını kolundan tutarak,
uzaklaştırmak istiyorum Cemal'den. Cemal kahkaha
atarken, gözlerimiz buluşuyor. Ona nasıl baktığımı
bilmiyorum, fakat kahkahası yüzünde donup kalıyor.
Bu arada şu İngiliz de düşmüyor yakamdan. "Sonra
düşüneceğim," diyerek kurtulmak istiyorum ondan.

Ama sonuç pek parlak değil. adam ısrarcı. Kolumu tutarak, pişman olmayacağını falan anlatıyor sana. Tam o sırada Cemal bitiyor yanımızda. Elimi çekerek tutuyor ve adamın gözlerinin içine bakarak, "İpek, bir sorun mu var?" diye soruyor. Adam Cemal'in öfkeyle bakan gözlerini görünce gidiyor. Ben de elimi bir hisim çekerek, "Sen arkadaşını bekletme, ben de eve dönsen çok iyi olacak!" diyorum.

-Benim kimseyi beklettiğim falan yok! Ama meseleli senin burada bekleyenlerin varmış!

-Ne diyorsun sen ya!

-Ne dediğimi gayet açık! Adam basbayağı sulanıyor sana! Senin de ağzın kulaklarında!

-Sen! Sen nasıl benimle böyle konuşursun! Kimsin sen?

Kan beynime sıçramıştı. Hızlı adımlarla geldiğim gibi terk ediyordum orayı. Ama birden arkamda beliren Cemal, koluma yapıştığı gibi beni karşıdaki asansöre tikiverdi.

-Bırak kolumu! Haydut musun sen!

En az benim kadar onun da gözü dönmüştü. Koluma yapışan elini çekmediği gibi söylediklerime cevap da vermiyordu. Asansör durduğunda beni otelde kendisine ayrılan odaya soktu. Sonra kolumu birden bırakarak, "Söyle şimdi! Derdin ne senin!" dedi.

-Benim derdim falan yok! Hem senden alâ dert mi olur zaten! Rahat bırak beni!

Cemal üstüme üstüme yürüyordu. Gerilediğimde
artım duvara yaslanmıştı.

Ne konuşuyordun o beyinsizle! Ya da o sana ne
anlatıyordu ha, söylesene!

İyice üzerime abanmıştı, Cemal. Bakışları ateşten
bir çemberdi ve o çemberin içinden geçmek beni
hiç korkutmuyordu.

Bilmem, sen o sarışın hatunla ne konuştun
belki biz de aynısını konuşuyorduk!

Cemal'in gözleri sinirden kan toplamıştı artık.
vutkunuyordu. Ve beni deli gibi kıskanıyordu! İşaret
parmağını göğsüme bastırarak, "Sakin! Sakin İpek,"
dedikten sonra sustu, derin bir nefes alarak, "Bu
aralar beni çok kızdırıyorsun!" diye kükredi tekrar.
Altta kalmaya hiç niyetim yoktu! Çünkü o da beni
kızdırıyordu.

Öyle mi bak bu beni çok korkuttu o zaman!

Bu bardaktaki son damlaydı. Cemal'in kendini
bulduğu yer, dudaklarımdı. Elimle itirmeye çalışı-
yordum ama o yapılı gövdesi yerinden dahi kıpırda-
mıyordu. Sonunda kendini biraz çekip, gözlerine
baktı. Başka bir şeyler vardı bakışlarında. "Kıskanı-
yorum İpek," dedi, yorgun bir sesle. Göğsünü ittir-
mek için vücudunda bulunan ellerimden biri yüzüne
gittiğinde elimi öptü... Usulca dudğına uzanan ben
oluyorum bu sefer. Bütün vücudum ateş içindeydi.
Her öpüşüyle zangır zangır titriyordum. Vücudunu

Ama sonuç pek parlak değil, adam ısrarcı. Kolumu tutarak, pişman olmayacağını falan anlatıyor bana. Tam o sırada Cemal bitiyor yanımızda. Elimi çekerek tutuyor ve adamın gözlerinin içine bakarak, "İpek bir sorun mu var?" diye soruyor. Adam Cemal'in öfkeyle bakan gözlerini görünce gidiyor. Ben de elimi bir hışım çekerek, "Sen arkadaşını bekletme, ben de eve dönsen çok iyi olacak!" diyorum.

-Benim kimseyi beklettiğim falan yok! Ama maşallah senin burada bekleyenlerin varmış!

-Ne diyorsun sen ya!

-Ne dediğim gayet açık! Adam basbayağı sulanıyor sana! Senin de ağzın kulaklarında!

-Sen! Sen nasıl benimle böyle konuşursun! Kimsin sen?

Kan beynime sıçramıştı. Hızlı adımlarla geldiğim gibi terk ediyordum orayı. Ama birden arkamda beliren Cemal, koluma yapıştığı gibi beni karşıdaki asansöre tıkıverdi.

-Bırak kolumu! Haydut musun sen!

En az benim kadar onun da gözü dönmüştü. Koluma yapışan elini çekmediği gibi söylediklerime cevap da vermiyordu. Asansör durduğunda beni otelde kendisine ayrılan odaya soktu. Sonra kolumu birden bırakarak, "Söyle şimdi! Derdin ne senin!" dedi.

-Benim derdim falan yok! Hem senden alâ dert mi olur zaten! Rahat bırak beni!

Cemal üstüme üstüme yürüyordu. Gerilediğimde sırtım duvara yaslanmıştı.

„Ne konuşuyordun o beyinsizle! Ya da o sana ne anlatıyordu ha, söylesene!

İyice üzerime abanmıştı, Cemal. Bakışları atesten bir çemberdi ve o çemberin içinden geçmek beni hiç korkutmuyordu.

„Bilmem, sen o sarışın hatunla ne konuştun belki biz de aynısını konuşuyorduk!

Cemal'in gözleri sinirden kan toplamıştı artık, rutkunuyordu. Ve beni deli gibi kışkırtıyordu! İşaret parmağını göğsüme bastırarak, „Sakin! Sakin İpek,” dedikten sonra sustu, derin bir nefes alarak, „Bu aralar beni çok kızdırıyorsun!” diye kükredi tekrar. Alta kalmaya hiç niyetim yoktu! Çünkü o da beni kızdırıyordu.

„Öyle mi bak bu beni çok korkuttu o zaman!

Bu bardaktaki son damlaydı. Cemal'in kendini bulduğu yer, dudaklarımdı. Elimle itirmeye çalışıyordum ama o yapılı gövdesi yerinden dahi kıpırdamıyordu. Sonunda kendini biraz çekip, gözlerime baktı. Başka bir şeyler vardı bakışlarında. „Kışkırtıyorum İpek,” dedi, yorgun bir sesle. Göğsünü itirmek için vücudunda bulunan ellerimden biri yüzüne gittiğinde elimi öptü... Usulca dudağına uzanan ben uluyorum bu sefer. Bütün vücudum ateş içindeydi. Her öpüşüyle zangır zangır titriyordum. Vücudunu

iyice üstüme yasladığında, anlıyorum onun da ne halde olduğunu. Deli gibi geziniyor dudakları dudaklarımın. Sonra birden elimin onun gömlek düğmelerinde gezindiğini fark ediyorum. Gocunacak bir durum yok! Deli gibi istiyorum onun olmayı.

Ellerini üzerinden çekip, gömleğini çıkarttı bir çırpıda. Dudakları bir saniye ayrılmadı benden. Boynumdaki gezintisine devam ederken, daha fazla dayanamayarak kucığına aldı beni ve yatağa uzattı. Bütün varlığıyla üzerimdeydi. "İpek çok istiyorum seni," dediğinde üzerimdeki elbise çoktan yere fırlatılmıştı. Buraya gelirken, asla böyle bir şey hayal etmemiştim. Ama şu dakikadan sonra da vazgeçmeye hiç niyetim yoktu. O tüm gücüyle üzerimde hüküm sürerken, ne yanan canım ne de başka bir şey umurundaydı.

Nefes nefese yanıma uzandığında, "Özür dilerim İpek, ilk olduğunu..." Devam etmesine izin vermedim. İlk olduğunu anladığında durmak istemişti, ancak ben buna izin vermemiştim. Onun olmak istiyordum hepsi buydu işte. Alnını garip bir sıkıntıyla ovuşturdu. Pişman mı olmuştu yoksa. Tuhaf bir soğukluk girdi aramıza şimdi. Hemen kalkıp üzerimdeki çarşafa sarınarak, etrafa saçılmış kıyafetlerimi topladım. Banyoda alelacele bir duş alıp, giyinerek odaya geri döndüm. Cemal üzerine sadece pantolo-

nu giyinmiş, camdan dışarıyı izliyordu. Beni görünce döndü. Yüzüne bakamıyordum, kendime öyle çok kızıyorum ki utandığım için.

Ben gitsem iyi olacak.

Değişiyor Cemal'in yüzü... Hayal kırıklığı yerleşmiş mimiklerine. "Ben bırakırım seni," diyor.

Yol boyunca konuşmuyoruz, anlaşmış gibi. Ama o dayanamıyor, eve yaklaştığımızda soruyor.

Pişman mı oldun İpek?

Başımı sallıyorum yavaşça, "Hayır. Olmadım," diyerek arabadan çıkıyorum. Ben değil, fakat o pişman görünüyor. Gece eve gelmiyor. Devamında hüznün taht kuruyor geceye. Ben bir köle gibi itaatkar, uysal sarılıyorum ayaklarına hüznün... Yastığa kafamı koyduğumda, yanaklarımdan süzulenlerden nefret ediyorum. Tıpkı o lanet herifin korkaklığından ettiğim gibi!

CEMAL

O pazar gecesi otelde kalmayı tercih ettiğim gibi sabahında da otelin yoğunluğunu bahane ederek gitmedim. Lale ve Diyar'la otelde vedalaşmıştık. Ama, İpek... Onunla ne yapacağımız tam bir muamma. Aramızdaki o gereksiz duvarı kaldırmayı bir türlü beceremiyorum. Hele de bu denli yakınlaştıktan sonra, uzak durmak öyle zor ki. Onu incittiğimin farkındayım. Ama İpeğe ne anlatmam gerektiğini, nasıl bir ilişkiye başlayacağımızı, ben de bilmiyorum. O yokken sürekli onu düşünüyorum. Ama varken de kınp duruyorum. Peki ne hissediyorum? Adı ne tüm bu belirsizliğin? Şimdi üç gündür defalarca aramama rağmen telefonlarımı açmayışına niye köpürüyorum ki! Sonuna kadar da haklı. Anneme, "İpek anyor mu?" diye sorduğumda yüzü değişiyor. "Tabii, ne-

den aramasın ki? Neredeyse saat başı konuşuyoruz.”
diyor. Başımı sallıyorum.

“Cuma günü mü gelecek?

Annem tek kaşını kaldırarak. Duygu’yu mama sandalyesine oturttu.

“Siz konuşmuyor musunuz? Tüm bunları niye bana soruyorsun sen?

“Hadi, anne! Ufak bir soru sordum sadece.

“Evet. Cuma akşamı gelmeyi düşünüyor. Fakat sorunlu bir müşteri ile toplantısı varmış. Bitmek üzere olan bir işmiş ve Lale’yle de pek anlaşıyorlarmış. O yüzden İpek ilgilenmek durumundaymış. Yani saat kaçta geleceği belli değil henüz.

“İyi.

“Bu seferki küslüğünüzün sebebi nedir?

“Benim dengesizliğimden başka ne olabilir ki? Durmadan kırıp döküyorum kızı... Neyse boşver anne.

Duygu’yu öpüp, otele doğru yola çıkmıştım. Zaten İpek, telefonumu cevaplarsa ne diyecektim ki? Akşama kadar birçok acente ile görüşüp, anlaşmalarımızı gözden geçirdim. Saatin farkına, Diyar aradığında vardım. İşlerden falan bahsetti biraz, ama hiçbir şey duymuyordum aslında. İçimdeki sesi susturamıyordum, o da sadece, “İpeği sor,” diyordu.

“Diyar. Onu bunu boşver de İpek nasıl?

Bir sessizlik oldu aniden. Diyar konuşmadı bir süre.

-Kapatalım bu konuyu Cemal. Senden ona hayır olmadığı açık. Kızı daha fazla üzme.

-Bu kötü anlamına mı geliyor? Telefonlarımı cevaplamıyor.

-Duygu ne yapıyor, iyi mi?

Diyar inat etti mi, eder. Konuşmamakta kararlı.

-Konuyu değiştirme. Sen benim arkadaşım değil misin?

-Elbette arkadaşsınım. Ama İpek de benim için çok değerli. Fazlasıyla üzüldüğünü düşünüyorum.

-Amacım onu üzme değil.

-Ne peki? Amacın ne Cemal?

-Beni akşam havaalanından alsana...

O an ilk aklıma gelen buydu. Gitmeliydim. Diyar da şaşırmış olacak ki, duraksadı.

-İyi. gel bakalım.

Eve gidip meleğimi koklayarak, anneme yarın İpek ile birlikte döneceğimizi söyleyip yola çıkmıştım bile. Havaalanında beni Diyar karşılamıştı. Saat dokuz civarıydı ve İpek evdedir artık diye düşünmüş olsam da, ışıklarının yanmadığını görünce, Diyar'a dönüp, "Ara, öğren nerede olduğunu," dediğimde, yüzünü ekşitmişti.

-Beni bulaştırma, kendi eşekliğini kendin telafi et.

Boğabilirim şu an onu. Suratımın halinden ürkmüş olacak ki, arıyor İpeği. Ama ondan sonrası benim için

daha sinir bozucu oluyor. Argun İpeği iş çıkışı alıp, emeğe götürmüş. Bir hışımla arabadan inip, kendi daireme çıktım. Yerimde duramıyordum, camları açıp evi havalandırdım, gözümü de onun dairesine diktim. Işığı yandığı an, soluğu orada alacaktım.

İPEK

Onu öyle çok özledim ki... Elimdeki kalemi, epeyce bir süredir çeviriyor olmalıyım. Lale endişe dolu gözlerle bana bakıyor. Gülümseyip, iyi olduğumu belirten bir bakış gönderdiğimde pek de tatmin olmuşa benzemiyor. Fakat konuşmak istemediğimin farkında olacak ki, bir şey sormuyor.

Pazar günü beni arayıp bir hoşça kal bile demesi çok gücüme gitti. Ne sanıyor, ilk beraberliğimdi diye ona yapışıp kalacağımı mı? Asla kimseye yük olmak gibi bir çabam olmadı. Sadece sevdim! Zor mu bunu anlamak? Şimdi de kalkmış defalarca arıyor beni. Ne diye? "Olmayacaktı İpek, hataydı," demek için mi? Açmayacağım o telefonu. Duymak istemiyorum söyleyeceklerini ya da söyleyemediklerini. Her durumda ben ondan daha cesurum. Aynı zamanda da netim.

İş çıkışında, Argun geldi. Sürpriz yapmak istemiş. Yok olmaz desem de Lale'nin zoruyla takılıyorum peşine. Ortamı değişikliği iyi gelirmiş, hem açılmışım. Oysa ki, beni getirdiği deniz kenarındaki bu balıkçı var ya... Ben denize baktıkça Cemal'den başka ne hatırlayabilirim ki? Gözleri aynı renk değil mi? Hem onu unutmayı da istemiyorum ki ben. Her hücreme inadına tek tek yazıyorum adını. Argun bir sürü nesele konu açıyor, ama olmuyor işte, gülemiyorum. Sonunda eve dönmek istediğimi söyleyince, zamanlamanın yanlışlığını fark etmiş olacaktı ki, anlayışla karşılıyor beni.

Eve girer girmez kendimi duşa atıyorum. Bornozumu üstüme giymiştim ki, kapı zili çaldı. Bu saatte kim olabilirdi ki? Dürbünden baktığımda elim ayağım titremeye başlamıştı bile. Cemal'di. Onu görünce, kalbimin hızlanmasından nefret ediyorum. Durmadan seni kıran o değilmiş gibi... Üç dört gündür, yediğine içtiğine zehir katan değilmiş gibi heyecanlanmış olmaktan nefret ediyorum.

Kapıdan bir metre geriye çekilmiş, ilk şoku atmaya çalışıyordum. Ama zil ısrarlı şekilde çalmakla kalmıyor, telefonum da ona eşlik ediyordu. Hadi İpek, sen kuvvetli kızsındır. Derin bir nefes al ve aç şu kapıyı. Yürekteki onca paniğin yanı sıra hareketlerim oldukça sakin. Kapıyı açar açmaz, gözleri gözlerimi buluyor. Gergin, öfkeli. Sanki haklı olan o imiş gibi...

-Niye açmıyorsun, İpek?

Bornozuma iyice sarılarak, ıslak saçlarımı geriye atıyorum. "Duştaydım," diyen ses ne kadar da vurduymaz... Elimle içeri geçmesini işaret ediyorum. Giriyor, "Üstüne bir şeyler giyin, üşüteceksin," dediğinde, "Peki," diyerek yatak odasına girdim. Döndüğümde camdan dışarıyı izliyordu. Cama vuran aksimden geldiğimi görünce, döndü.

Bir süre tek söz etmeden bakiştık. Bundan nefret ediyorum. O laciverte dönen gözleri gördüğüm an unutuyorum tüm dünyayı. Hani kırgındın İpek! Hani yüzüne dahi bakmayacaktın!

-Niye açmıyorsun telefonlarımı?

Hiçbir şey söylemiyorum. Bakışlarımı kaçırarak masada duran sürahidenden bir bardak su içiyorum. Birkaç adımda yanıma gelip, çenemi tutuyor.

-Sana sordum?

-Bilmiyorum. Konuşmak istemedim hepsi bu.

Sinirleniyor Cemal. O yüksek egosu, hasar görmüş olmalı...

-Demek konuşmak istemedin... Tabii. Konuşacak bir sürü kişi var etrafında değil mi?

Sakin İpek, bu oyuna gelme. Seni kızdırmaya çalışıyor, koltuğa geçip oturuyorum ve sakince, "Evet, çok şükür ki var," diyorum.

-Nasıl? Anlaşabiliyor musun bari Argun'la?

Yutkunup, alnımı ovuşturuyorum.

Neden anlaşılmayalım, gayet düzgün biri o.

Yerinde duramıyor artık Cemal. Bir o tarafa, bir bu tarafa yürüyüp duruyor. "Tabii, öyledir," dedikten hemen sonra yanına oturuyor. Omuzlarımdan tutarak kendine doğru çeviriyor. Allahım o böyle tam da gözlerimin içine mavi mavi bakarken, bari biraz daha az titresem...

İpek, neden sıkıyorsun kendini. Söyle hadi, sana kızdım de. Hayvan herifin tekisin de! Ama bana rol yapma! Dürüst olmayı tercih et!

Ayağa kalkarak kurtulmaya çalışıyorum ellerinden, ama bırakmıyor. "Konuşmadan olmaz İpek," diyor sesi. Bakışlarıyla çakılıp kalıyorum olduğum yere.

Şimdi söyle bana. O Argun denen herifle ne işin vardı dışarılarda?

Şaşıyorum. Kıskançlıktan çıldırmış gibi. Ama haklı olan benim, o değil!

Asıl sen söyle, daha geçen hafta yüzümü görmek için köşe bucak kaçan senken, neden merak ediyorsun Argun ile ne yaptığımı?

Cemal'in boyun damarları şişmiş vaziyette. Omuzlarımdaki elleri kasılıyor.

Hoşuna gidiyor değil mi beni delirtmek? Benim seni aramamamdaki sebep, gözlerine yerleşen hayal kırıklığıydı. Bir anlık gafletle birlikte oldun benimle! Gözlerindeki ifadeyi gördüm İpek!

Çıldırtıyorum bunu duyunca. Bir hışımla ellerini iterek ayağa kalkıyorum.

-Tabii gözlerine hayal kırıklığı yerleşen, sen değil de benim öyle mi? Asıl sen korktun. Yakana yapışa çağımı falan düşünmüş olmalısın. Korkma öyle bir şey olmayacak!

Cemal de ayağa kalkıyor. Sinirle üstüme doğru yürürken, "Ben öyle biri miyim İpek! Ne güzel yorumlamışsın sen beni! Kaç gündür seni arıyorum, kapris yapacağına açsaydın, konuşurduk!," diyor.

Burun buruna vermiş kavga ediyoruz. Altta kalan canı çıksın.

-Demek konuşacaktın? Ben senin sadece kaçmayı bildiğini sanıyordum.

Cemal iyiden iyiye deli bozuk bakar olmuştu. Kolundan tuttuğu gibi kendine doğru hızla çekince, aramızdaki on santimlik mesafede kapanıp, burun buruna gelmiştik.

-Kim korkak? Ben mi!

-Aynen öyle!

-Sen bir daha elin herifleriyle çık dışarılara, göstereceğim ben sana o zaman korkağın kim olduğunu!

-İstediğimle çıkarım! Sana ne! Hangi hakla!

O andan sonrası... Dudaklarıma yapışıyor Cemal. Yüzüm avuçlarının arasında. Hayır, itiraz etmiyorum. Aynı şiddette karşılık veriyorum ona. Dudağımın kanadığına eminim. Ama bu tutkuyu, hiçbir şey

bozamazdı. Ellerini kalçalarıma yerleştirip, kucağına almaya çalıştığında bacaklarımı beline dolamıştım. Öpüşürken yatak odasının yolunu tutmuştu bile. Kucağındayken, duvara yasladı beni. Ellerim onun yüzünü ve saçlarını okşuyorken, dudaklarım dudaklarına yetismeye çalışıyor. Aklımız nereye uçup gitti belli değil... Cemal hırçınlıkla, "Sen benimsin İpek," diye fısıldıyor kulağıma. Ama duyguları hakkında tek kelime etmiyor, aksine kavga etmekten başka yaptığımız hiçbir şey yok!

Başımı omzuna yasladığımda beni kendine doğru çekti. Yüzünü yüzüme yaslayarak sarmaladı vücudumu. Ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Aramızdaki çekim her neyse, ortalığı ateşe verecek kadar kuvvetli. Ancak adı yok, tanımı yok! Birbirimize söylemiş olduğumuz herhangi bir sevgi sözcüğü de yok. Derin bir suskunluk hakim odaya. Elleri saçlarımı usulca okşuyor.

-Sen yokken her şey yarım İpek... Aklım hep sende.

Cemal bunu söylerken çenemi kaldırarak gözlerine bakmamı sağladı. Bir kere baktım mı zaten, kendimi çekmem ne mümkün! Fırtınaya kapılmış minik bir sandalım o an. "Bana öyle bakmaya devam edersen, konuşamayız," dedi, fakat değiştiremedim bakışlarımı, o bende kaybolurken, ben ona terk ettim kendimi...

Sabah ilk uyanan bendim. Çarşafa sarılarak dışarı girmiştim. Çıktığımda Cemal halen uyanmamıştı. Ortalığı biraz toplayıp hızla giyinip çıkmam gerekiyordu. Bugün iki toplantım var. Dolaptan iki tane elbise çıkarıp inceledim. Siyah olanını giyinmeye karar verdiğimde birden bire elimdeki elbiseyi çekti. "O fazlasıyla kısa, hence başka bir şeyler bul," dedi.

-Hem, bugün işe gitmesen olmaz mı? Hadi İpek çok özölüyorum seni.

Elimden çekerek üstüne almıştı beni. Dudaklarına alev alev bir opücük bıraktığında şaşkınlım. Daha dün sabah, onu özlediğim için şu yatakta ağlayan ben değil miydim?

-Geç bile kaldım, Cemal. Ver hadi, o elbiseyi, yarım saat içinde ofiste olmam lazım. O gıcık adam, feci dakiktir. Arabanın anahtarları girişte, ben taksitle giderim. Sana lazım olursa...

-Başka bir şey giyin İpek, bu elbisenin içinde seni daha önce görmüşlüğüm var. Feci derecede çekici duruyorsun.

Gülümsedim, çünkü hoşuma gidiyor bu. Demek giydiklerimin içindeki hallerim onu ilgilendiriyor. Dolaptan daha usturuplu bir elbise bularak, giymek için banyoya gittim.

Saçlarımı şekillendirip biraz makyaj yaparak döndüğümde Cemal halen yataktaydı. Baştan aşağıya süzdü beni. Ayaga kalkarak yanıma geldiğinde, be-

ünden kendine doğru çekmişti. Dudakları boynumda gezinmeye başlamıştı ve eğer hemen çıkmazsam ona yenik düşeceğimin farkındaydım. Cemal'e karşı bu denli zayıf olmak, canımı çok sıkıyordu aslında. Beni bıraktığı an, yaşayacaklarımın az çok farkındaydım. Ve öylesine derin bir kedere düşmeye hiç hazır değildim. Duygularını bile bilmiyordum ki henüz. Canım çok sıkılıyordu.

Kollarından sıyrıldığımda yüzüme tuhafça bakıyor. Zoraki gülümsüyorum. "Görüşürüz," dediğimde başını sallıyor. Daha evden çıkar çıkmaz başlıyorum ağlamaya. Öyle çok âşık olmuşum ki, yakınımıdayken bile canım yanıyor. Susturmaya çalışıyorum içimde ki çığlıkları, ama bir türlü başarılı olamıyorum. Bir el boğazımda sürekli sıkıyor beni.

Neyse ki işe geldiğimde dikkatim dağılıyor. O pımpirikli adamın yaptığı, söylediği hiçbir şey kızdıramıyor beni. Buna o da şaşınıyor olmalı ki, "İpek Hanım, çok sabırlısiniz," diyor. Daha birçok projede beraber çalışmalıymışız, benimle elektriği çok tutmuş falan filan... Ne diyebilirim, müşteri işte.

CEMAL

İpek ne düşünüyorsa yüzüne yansıyor. Yüzünde kırk tane sıkıntıyla çıktı evden. İçindekileri anlatmak yerine kendine saklamayı tercih etmişti. Birden bire gelişen bu ilişki onu korkutuyor olmalı. Kalkıp evime geçtim ve kendimi düşün altına bıraktım. Aklımdan bir saniye olsun çıkmıyor İpek. Üzerimi giyinip, Diyar'a gittim. Yeni gelmiş o da.

-Ne o sabah sabah rüyanda mı gördün beni?

-Saat 11, sabahı geçtik sayılır.

-Suratın niye asık hâlâ? Konuşamadın mı İpek'le?

Cep telefonumu elime alıp İpeğin numarasını tuşladım. Konuşamadık tabii. Bir bunu başaramıyoruz zaten, uzun uzun çalıyor ama açılmıyor. Bugün boş vakti olmayacağını biliyorum ama yine de sesini duymak istiyorum. Aradan iki üç saat geçtiğinde İpek anıyor beni.

-İpek?

-Beni almaya gelebilir misin?

Sesi öyle nazlıydı ki, içimin titrediğini hissettim.

-Tabii, tabii gelirim İpek... Birazdan oradayım.

İpeği almaya giderken Diyar da takıldı peşime, Lale'sini göreceği tutmuş. Şirkete gittiğimizde İpek yan masasındaki adamla görüşüyordu. Bu kızı acayip kışkanıyorum. Biliyorum çalışma arkadaşı ama yüzündeki o güzel gamze sadece bana bakarken çıksın istiyorum. Beni görünce donuyor gülümsemesi, o kadar aşkla bakıyor ki bulunduğum yere mihlanıyorum. Usulca ayağa kalkıp bize doğru geliyor, saçları bütün yumuşaklığıyla salınıyor beline doğru... Diyar benden önce davranıp öpüyor, "Ne haber güzellik," diye de sıkıştırıyor yanaklarını. İnsan sevdiğinin sesini duymaya görsün, odasından telaşla fırlayan Lale, gözleri ıslı ıslı yanımda alıyor soluğu. İpek gözlerimin içine bakınca, derin bir nefes alıyorum. Sabahkinin aksine dingin bakışları. Elimle beline sarılıp, yanağından öpüyorum. "Ne haber canım," diye de fısıldıyorum; iyiyim yanıtını henüz almışken Diyar araya giriyor.

-Sizin uçağınız kaçta?

Doğru ya, İpeğe hiç sormadım saat kaçta bilet aldığı, o da bana bakıp, "Benimle mi döneceksin Çeşme'ye? İş için geldiğini düşünmüştüm," diyor.

-Seninle döneceğim. Senin için gelmiştim zaten.

Seviniyor İpek, gözleri daha da parlak, "Sana bilet ayırtalım o zaman," diyerek bilgisayarın başına geçiyor. Saat yedideymiş uçuş, Diyar, "Yeşilköy'de ye-meğe gidelim, oradan da sizi havaalanına bırakırız," diyor. İpek Diyar'a dönerek, "Şu sevgilin var ya, beni bugün deli gibi çalıştırdı. Hem de aç aç," diyor. Lale İpeğin bu sözlerine gülüyor.

-Haklı, gerçekten de aç kaldı bugün.

İpek çantasını alıp, şirket kapısına doğru gitti. Sonra da Lale'ye dönüp, "Hadi Lale, açlıktan bayılacağım," dedi. İpeğin yanına gidip elinden tuttuğunda odadaki tüm gözler gibi onunkiler de şaşkıncı. Patavatsız Diyar Lale'yi de kendisine benzetmeyi başarmış olacaktı ki, "Oooo," sesi arkamızdan geliyordu... İpek utanınca başı öne eğildi, sonra da yüzüne döndü. Dudaklarını ısıırıyordu. Ve o güzel çukurcuk yanağında belirmişti yine. Biz apartman boşluğundayken diğerlerini bekliyorduk. Uzanıp küçük bir öpücük çaldım. Ve kulağına, "Duygu'yu çok özlememiş olsaydım, kimse seni elimden alamazdı," dedim.

İpeğin neşeli halleri izlenmeye değer doğrusu... Diyar ile ikisi mizah konusunda kimseye pabuç bırakmıyor. Dolayısıyla Lale ve bana izlemek düşüyor. Lale başını Diyar'ın omzuna yaslamış, bir yandan da bir şeyler yiyordu. İpek şöyle bir bakıp, "Diyar, ne adamsın be kardeşim, kızı iki günde muma çevirdin.

Dizinin dibinden ayrılmıyor. tıpkı bir kedi yavrusu gibi değil mi?" diyor. Diyar önce sevdiğine şöyle bir bakıp, sonra da bana dönüyor.

Öyleyimdir, Cemal beni daha iyi bilir, bana bir bakan bir de bakmayan pişman olur her daim.

Lale'nin dirseğini karnına yemesiyle irkiliyor.

Gördüğün gibi İpeğcim, uysal kedimiz bazı zamanlarda da pantere dönüşebiliyor.

"Kabul etmeliyim ki, ben kıskanç bir kadınıym," diyor, Lale gülümseyerek. İpeğe baktım, anlamlı bir şekilde dudak kıvrımış ve yanağındaki o güzel çukurcuğu alabildiğine belirginleştirmişti. "Ben de kabul etmeliyim ki, sevdiğimi paylaşmayı hiç sevmem," diyorum en içten duygularımla, fakat bu nedense Diyar'ı öksürtüyor.

Yani sen de kıskançsın öyle mi?

Muzip bir tebessümü suratıma yayararak, "Hayır, ben öyle bir şey demedim, paylaşmamı dedim sadece," diyorum. Diyar geriye doğru yaslanıp, "Ölürsün zaten söylesen," dediğinde, İpek, "Bir gün inandından öleceğini ben de düşünmüyor değilim hani," diye mırıldanıyor.

Keyifli bir akşamın ardından havaalanındaydık. Uçağın kalkış saatini beklerken, İpeğe, belinden sınıyorum. Üzerimizde gezinen gözlerdeki beğeniyi görmemek için kör olmak gerekirdi. İlişkimizin henüz çok yeni olduğunu biliyor olsam da derinden

bir hisle ona bağlandığının farkına varacak kadar kendimdeyim. İpek yanımda olduğu zamanlardan benden rahatı ve huzurlusu yok artık. Parmaklarım onun yumuşacık saçlarının içinde geziniyor, bukleleri ile oynadığımda yüzüne bir gevşeme geliyor.

-Saçlarımla biraz daha böyle oynarsan, uyuyabiliyim... Çok yorgunum.

-Haftasonu dinlenebilmen için, elimden geleni yapacağım diyebilmeyi çok isterdim.

Cilveli bir kahkaha atarken, gömlek düğmelerimle oynuyor.

-Hafta sonu çok yoğun olacaksın ve ben seni görebileceğimi bile düşünmüyorum.

-Sen bana böyle bakmaya devam edersen...

Gülüşü donuklaşıyor, kafasını omzuma yaslayarak, "Beni utandırmak zorunda değilsin, hem ben Duygu'yu çok özledim ve tüm hafta sonunu ona ayırmayı düşünüyorum," diyor.

Uçakta cam kenarına oturmuştu, ben de yanına. Bugün bizimle ilgili hiç konuşamamıştık. Yeri olmadığının da farkındayım. Aniden bana dönünce, gözü gözüme değiyor, başını yastığa dayayıp, dalıyor yüzüme. Çenesini hafifçe okşayarak, dudaklarına minicik bir öpücük bırakıyorum. Ateşe değmiş gibiyim. Bende uyandırdığı hisler kuvvetli bir şelale haline getiriyor kan akışımı. Uzanıp, elini alıyorum avuçlarımla içine. Parmakları uzun ve ince... Kafasını ya-

ca omzuma bırakıyor. Yine konuşmuyoruz. Aşkın
rinden biri olmalı hissettiklerim.

Eve vardığımızda saat 10 olmuştu. Annem kapı-
açtığında, İpek elini elimden çekmeye çalışıyor.
Yüzüne ters ters baktığımda da kızanıyor. Ama tüm
bunlar, annemin bakışları eşliğinde olunca, "Çocuk-
lar, hoş geldiniz. Ne güzel sizi böyle görmek," yay-
da kopuveriyor. İpeğin eli elimde, babamın
yüzüne boş boş bakıyor. Babam, şen bir kahkaha
çalışında "Cemal! Bırak kızın yakasını, domatesin
kırmızılığıyla yarışacak yoksa," diyor.

Duygu uyumamış henüz. Bizi görünce önce sevi-
nip şımarıyor. O paytak adımlarıyla kendi etrafında
birkaç tur atıp, öndeki dört dişini göstererek gülüm-
süyor. Bacağıma yapışarak, onu kucağıma almamı
istiyor. Başını boynuma gömüyor iyice. İpek ona
doğru eğilerek, yüzünü öperek, "Hadi bebeğim, gel
bana. Seni çok özledim," diyor. Fakat Duygu hiç yap-
madığı bir şey yaparak, yüzünü çeviriyor. İpek ne
yaptıysa da yüzüne bakmıyor onun.

Gözlerine boncuk boncuk yerleşen gözyaşları
içinde, "Beni unutuyor mu? Yoksa küsüyor mu?"
diye soruyor. "Bence küsmüş, hadi gel, beraber uyu-
talım onu," dediğimde, peşimde. Pijamalarını giydi-
rince, öyle tatlı oluyor ki... Kolları yumuk yumuk...
İpek defalarca öpüyor meleğimi. Küçük cadının
da inadı kırılıyor olmalı ki, yüzünü İpeğin yüzüne

yaslayarak, koynuna sokuluveriyor. Derin bir nefes alarak, Duygu'yu kollarının arasına sarmalayarak, koltuğa oturuyor. Hafif hafif sallıyor kucağında. O minik elleri, kendisine seçmiş olduğu annesinin yüzünü okşaya okşaya uykuya daliveriyor meleğim. Meğer çok özlemiş İpeği. Kusmeyi de mi öğrenmiş miniğim. İpek onu usulca yatağına bırakarak, üstünü örtüyor. "O benim kızım, Cemal, benim işte," diyor yalvarırcasına...

Başımı salladım, elinden tutarak kendime doğru çektim. Yüzünü avuçlarımin içine alarak, dudaklarından öptüm. Gözleri kapalıydı, bu gece aynı çatının altında ondan uzak durmak... Bunu başarabileceğimi pek sanmıyordum aslında.

Aşağıya inip, bahçede oturan annelere eşlik ediyoruz. İpek yorgun görünüyor, dün gece onu uyuttuğum pek söylenemez. Şirkette de çok yorulduğu düşünülürse, teklifimi kabul edip benimle dışarıya gelmeyecektir. Ama denemenin ne zararı var ki?

-İpek, dışarı çıkalım mı?

Önce bana, sonra da annelere bakarak, "Çok yorgunum, Cemal, hem Duygu uyanırsa ben bakmak istiyorum," diyor. Annem atlıyor hemen, hep çok iyi anlamıştır beni.

-Aman İpek, gidip eğlenin kızım işte. Duygu geceleri uyanmıyor artık, hem yarın cumartesi dinlenirsin.

Kararsızca bana bakıyor, "E, iyi madem, gidelim," diyor. Yüzüme bin tane gülümseme üst üste yerleşmiş olmalı... İpek ile yalnız kalmak istiyorum. Gözlerine bakmak, öpmek, daha çok da sarmak...

Yukan çıkıp üzerine bir kot ve bluz geçirdi. Saçlarını açtı. Havalı bir görüntüye sahip İpek, eşofmanlarının içindeyken bile bu böyle. Uzanıp elinden tuttum. Annem ve babamın yüzlerine yerleşen derin tebessümün farkındayım. İpek utanıyor, ben gülüyorum.

Sakin bir yere park ediyorum arabayı. İpek şaşkın bakışlarını bana yönlendirmiş, "Bir sorun mu var? Niye durduk?" diye sorduğunda, verdiğim cevap onu belinden kendime doğru çekerek, aldığım derin bir nefes oluyor. Gözleri gözlerimle çarpışıp, susturuyor onu... Sesim neden bu kadar boğuk?

"Sorun yok. Sadece sana biraz daha dokunamıyordum, delirebilirdim hepsi bu..."

O an itibariyle ateş saçıyor gözleri... Seviyorum İpeğin bu hallerini, olabildiğince dişi ve tutkulu. Dudaklarına nasıl bir şehvetle tutulmuşsam, aynısını da geri alıyorum. Bir süre sonra nefesim hırıltılı, ellerim bluzunun düğmelerini çektiğinde, beni durdurmaya çalışarak, "Cemal, yapma burada olmaz," diyor. Zorla da olsa ayrılıyorum teninden. Kontağı çevirip, otele doğru kırıyorum direksiyonu.

Cuma akşamı olduğundan burası da epeyce kalabalık. Lobideki otel personeline yakalanınca, kurtul-

mak ne mümkün... İki günde sormaları gereken ne çok şey birikmiş... Ben sabırsızca onları dinlerken, İpek tam karşımdaki koltuğa oturmuş, bacak bacak üzerine atmış, etrafı izliyor. Hemen çaprazındaki adli herifin onu izlediğinin farkında bile değil. Gözleri ile soyuyor İpeği! Alelacele başımdakileri gönderip, birkaç adımda da onun yanında alıyorum soluğu.

IPEK

Cemal deli bozuk bakışlar eşliğinde elimden tutup kaldıyor beni. Bir şeye kızmış belli ki, odasına çıktı-
mızda kendine bir kadeh alarak, bana bakıyor.

Seninle ne yapacağım ben İpek?

Ellerimi iki yana açarak, "Bilmiyorum," diye fısıldadım. Başını sallayarak, elindeki kadehi bir yudumda bitirip, soluğu yanımda aldı. Bakışlarındaki bütün poyrazı üzerime savurduğunda, titreyen yapraktan ne farkım vardı ki? Aramızdaki güç dengesi buydu işte.

-Hiç yalnız bırakmaya gelmiyorsun.

-Ne demek o?

Etrafında pervane olmaya hazır birileri daima olacak demek!

Cemal durup dururken, nereden çıktı bu şimdi?
Hem niye kızgınsın sen? Daha biraz önce...

Susuyorum. Çünkü anlayamadığım gibi anlatamıyorum da. Belimden kendine çekiyor yine. O deli bakışlar üzerimde, yutkunuyor.

-Ben kıskanç adamın tekiyim İpek. Hele de konu sen olunca durum tamamen değişiyor. Sen aşağıda öylece otururken, sana bakan gözlerden hiç haberin yokken, ben kuduruyorum...

Cemal yüzümü okşuyor. Alnını alnıma yaslayarak dudaklarımı izliyor... Sesi fısıltılı, istekli...

-Konu sen olunca, her şey değişiyor İpek.

Bekliyorum anlatsın diye içindekileri, fakat yine yapmıyor. Dudaklarımı bütün arzusuyla öperken kaçacak yerim yok. Ellerim boynuna dolanıp, onu daha da kışkırtmak için elinden geleni yaptığında, sonuç ateşe bürünmüş saatler oluyor. Kadınlığımı her an daha fazla hissettiriyor bana. Sonunda göğsüne sokulduğumda elleri saçlarımda geziniyor. "İpek, gitmesen mi İstanbul'a? Sana İzmir'de de iş bulabiliriz," diyor. Yüzüne bakıyorum, kararsızca. Evet Duygu ve Cemal'e yakın olmak en çok istediğim şey... Ama... Bir sürü amalar sıralanıyor işte peş peşe. Ne hissediyor? Ben her geçen gün onda kaybolurken, o nerede? Gün gelip de, "Tamam İpek, buraya kadar mış," derse, toparlayabilir miyim?

-Ne düşünüyorsun İpek?

Dudaklarımdan bir öpücük alarak, mavilerini üzerime salıyor...

..Düşünmem lazım, Cemal.

Bozuluyor bu cevaba, belki de hemen kabul etmemi bekliyordu. Yataktan usulca kalkarken, çıplaklığını umursamıyorum. Kendimi düşün altına bırakarak, sıcak sayılabilecek su ile rahatlamayı deniyorum. Olmuyor, beceremiyorum. Havluyu kendime dolayarak odaya döndüğümde, Cemal balkonda Normalde sigara içmez. Ama canı sıkıldığında tütürür birkaç tane... Öyle yakışıklı ki... Saçları epeyce uzadı artık. Rüzgarda uçuşunca eliyle düzeltiyor... Sonra sigarayı söndürüp geri geldiğinde, can sıkıntısıyla yüzme bakıyor.

-Cemal eve gidelim mi? Duygu uyandığında yanında olmak istiyorum.

-Peki.

Hepsi buydu işte. Bu geceki tüm muhabbetin adı "peki". Duygu'nun odasına süzülerek girdim ve hemen beşiğin karşısındaki kanepeye uzandım. Uyuyamayacağımı düşünürken, tam tersi oldu. Uyumuşum. Hem de deliksiz. Sabah Duygu'nun sevinç çığlıklarıyla uyandım. Beşiğinin parmaklıklarına tutunmuş, kendi kendine kahkaha atarak, "Anni," diye çırpınıyor. Ben annisiyim bu meleğin değil mi? Öyleyse uzaklarda ne işim var ki... Gelmeliyim buralara... En azından Duygum için yapmalıyım bunu...

Kalkıp onu kucağıma alarak, o pembe yanakları doyasıya öptüm. Minik dudakları yanağımda yine. Al-

tını değiştirip, üstünü giydirdiğimde, "Mama." diye söylenip duruyor. Bebeğimle birlikte kendi odama geçip üzerime rahat bir elbise geçirdim. Beni izliyor. Saçlarını at kuyruğu yapıp, Duygu'yu kucadıma alarak aşağıya indim.

Figen Teyze kahvaltıyı hazırlamıştı bile. Etrafıma bakınıyorum ama Cemal görünürde yok.

-Boşuna bakınma, erkenden gitti. Hafta sonu kalamalığı başladı artık.

-Doğru. Belki biz de Duygu ile uğrarız sonra.

Figen Teyze gülümseyerek yüzüme bakıyor. Hiç durmadan sesler çıkarıp, konuşmaya çalışan bücüri, mama sandalyesine oturtup kahvaltısını vermeye başladım.

-Cemal sabah gergindi biraz.

-Akşam da gergindi, Figen Teyze... Durup durup geriliyor zaten.

-Yok, yok. Önceden böyle değildi bu. İpek, kızım, Cemal sana âşık, ben oğlumu tanırım. Sen yokken görmelisin halini, aklı çıkıyor, başkasıyla görüşecek sin diye...

-Figen Teyze, Cemal'in bana âşık olduğu falan yok. Benim için durum farklı tabii. Ben... Sınırlıklam âşığım ona. Bunun farkında... Dün, İzmir'e taşınmamı teklif etti, burada iş bulurmuşuz. İş problem değil, bulurum bulmasına da... Fakat...

-Fakat emin değilsin, Cemal'den...

Öyle akıllı bir kadın ki, ona hayran olmamak mümkün değil. Çoğu kez böyle oluyor, gözlerime baktığı an beynimi okuduğunu düşünüyorum. Halim çok komik değil mi? Sevdığım adamın annesiyle dertleşiyorum genelde.

-Hiç bir şey söylemiyor ki bana.

-Söylemesi şart mı, İpek, anlamıyor musun?

Duygu doyuyor ve mızıldanmaya başlıyor, önüne birkaç oyuncak getirip, masaya oturuyorum. Faruk Amca da geldiğinde başlıyoruz kahvaltıya. Onun hayalleri daha da geniş.

-Eee, İpek, ne zaman evleniyorsunuz bakalım?

Öksürmeye başlıyorum. Ne varsa tıkılıyor boğazıma, bu ikili dünden razıymış meğer bu ilişkiye. Kendi ailemi düşünüyorum o an. Hiçbir şeyden haberleri yok! Babamın şiddetle karşı çıkacağına da eminim üstelik... Figen Teyze iyi ki müdahale ediyor, çünkü ben kalakalıyorum.

-Aman Faruk, kızın boğazına dizdin yemeği.

Telefonum çalıyor, arayan Lale.

-Canım nasılsın?

-Ne haber güzelim?

Lale'yi bekliyorken, sesin sahibi Diyar çıkıyor. Hep sevmişimdir onun bu içten ve samimi sesini.

-İyi. Sizi sormalı asıl, berabersiniz galiba?

-Çok mu belli oluyor? Ne yapıyorsun?

-Kahvaltı yapıyoruz.

-Kayınvalide ve pederinle birlikte mi?

Katıla katıla gülüyor Diyar. Ama ben sadece dinliyorum ne yazık ki. Yüzümün kırmızıya döndüğünü hissediyorum.

-Hatırlat da döndüğümde, canına okuyayım senin.

Diyar yine sinir bozucu bir şekilde gülüyor.

-Ne o, seninki yine burnundan soluyordu biraz önce.

Demek Cemal ile konuşmuş.

-Konuştun mu?

-Gördüm.

-Nasıl? Siz burada mısınız?

-Sabah geldik. ne yapacağız İstanbul'da dedik.

-Öyle mi? Ben Duygu'yu alıp geleceğim birazdan. Hem Figen Teyze ile Faruk Amca da biraz dinlenir. Görüşürüz.

-Tamam, bekliyoruz.

Bir süre sonra Duygu'ya bir çanta hazırlayarak aşağıya indim. Sağ olsun Figen Teyze bizi otele bıraktı. Onlar da alışveriş için İzmir'e gideceklermiş. Yola çıkarken Cemal'e haber vermemiştim geleceğimizi.

Çeften aradığımda açıyor.

-İpek.

Sesi öyle farklı ki, özlemiş ya da sesimi duymaya muhtaçmış gibi.

-Neredesin canım?

Cemal susuyor. Derince bir nefesi verip, "Asıl sen neredesin İpek?" diye soruyor.

"Otele geldik Duygu ile. Lobideyiz. Oda anahtarını alabilir miyim?"

"Geliyorum güzelim."

Duygu lobide yürüyor, ben de düşmemesi için peşinden. Ara koridordan gelen Cemal, bizi gördüğünde ıslıl ıslıl gözlerle gülümsüyor. Duygu babasını gördüğünde, o tiz sesiyle sevinç çığlıkları atıp, ona doğru gidiyordu ki sendeleyip düştü. Dudaklarını büzerek ağlamaya başladığında, babası yetişmişti bile. Şu çocuklar ne garip, verdiği tepkiye göre ağlamanın dozunu ayarlıyorlar. Yüzüme şaşkınca baktığında, dudakları da büzülmüştü küçük yaramazın. Eğer ben ah, vah deseydim, daha fazla ağlayacaktı.

Cemal kucagında Duygu ile yanıma geldiğinde, göz gözeydik. O koyu lacivert gözleri, kara bir delik gibi çekiyor beni kendine. Etrafa şöyle bir bakınıp, dudaklarına bir öpücük bıraktığımda şaşırdı. Elini belime dolayarak kulağıma, "Seni çok özledim," diye fısıldadı.

CEMAL

İpek... Şimdi gözlerime utancı da içine katmış âşık âşık bakıyorken, niye ona en az onun kadar tutulduğumu söyleyemiyorum... Odama çıktığımızdan beri koltuğa oturmuş onu izliyorum. Büyük bir sevgiyle uyuttu prensesimi. Sonra da gelip başımda dikildi.

-Cemal, hadi sen git, işin vardır.

Bir çırpıda kucağıma oturttum onu. Dudaklarına hem kendimi hem de onu yakacak bir ateş bıraktı. Gözlerim kapalıydı.

-Düşündün mü?

Başını sallıyor. Bir öpücük de o verdiğinde elleri gömleğimin düğmelerini çözmeye başlamıştı bile... Ah, İpek... Beni delirtmekte üstüne yok... Aklımın çalışabildiği oranda anlamaya çalışıyorum.

-Gelecek misin?

İpek beni susturuyor dudaklarıyla, fakat cevabını

almalıyım. Anlıyor. Dudakları kulağıma doğru yaklaştığında, "Geleceğim. Bu kadar âşık iken, başka bir seçeneğim var mı zaten?" diyor. Ondan bunları duymak öyle iyi geliyor ki... Elinden tutarak, banyoya doğru çektiyorum İpeği.

Düşündüm de hava epey sıcak. Bir duş alsak fena olmayacak.

Dudaklarını ısırtıyor İpek. "Delirtiyorsun beni," diye fısıldadıktan sonraki hafızamdan günlerce silinmeyecek dakikalar yaşamaya başlıyoruz...

Doğrusu İpek geleceğim dediğinde, elinde bitirmesi gereken projeler olduğundan hiç bahsetmemiştik. Telefonlar yetmediğinde huysuzlaşıp, ikimizin moralini de yerle bir ediyordum. Kaldı ki çoğu zaman telefonla bile konuşamıyorduk, o kadar yoğun çalışıyordu ki, bazen o incecik bedende bu gücü nasıl yaratıyor merak ediyordum.

Lale, İzmir'deki bir arkadaşının yanında iş bulmuştu ona. İpek ondan uzakta kalacağı için çok üzüldü, fakat arkadaşlığın burada bitmeyeceğini kabullenerek rahatladı zamanla.

Dün akşam İpek ile biraz tartıştık. Tek kışkırtıcı ben değilim bu ilişkide. Tuttu mu huysuz damarı, gözü hiçbir şeyi görmüyor, ne yaptığımı açıklamayı dinliyor öyle zamanlarda ne de sakin olmayı deniyor. Mesela dün akşam telefonla konuşurken duydu-

ğu, "Cemalcim," sesinin annemin bir arkadaşına ait olduğunu anlatana kadar göbeğim çatladı.

Bir an önce gelmesi için elimden ne gelirse yapıyorum. Geçen hafta sonu Narlıdere'de stüdyo bir daire baktık, İpeğe. Bu şimdilik yeterdi. Birkaç aya kalmaz birlikte yaşayacaktık nasıl olsa. En azından ben böyle düşünüyordum. Tabii bu İpeğin bu konuda bana çıkaracağı pürüzleri bilmezden önceydi. Beni ne kadar çıldırtabileceğini ve yeni iş yerindeki arkadaş bolluğunu, nereden bilebilirdim...

İPEK

Alışmaya çalışıyorum. Bu şehre, insanlarına. Her şey o kadar yabancı ki... İnkâr edemem, insanları sıcak, dost canlısı, alışmam için de ellerinden geleni yapıyorlar. Figen Teyze ve Faruk Amca da benimle beraber İzmir'i karış karış geziyorlar. Onlara da yabancı bir şehir sonuçta. Bütün düzenlerini bırakıp geldiler buraya. Ama ağızlarından tek bir şikâyet duymadım, aksine memnun görünüyorlar.

Yeni işimden memnunum. Tahminimden çabuk adapte oldum, sonuçta aynı mesleği icra ediyordum.

Cemal... Düşündüğümde de kıskanç ve asabi. Gün geliyor hiç umurunda değilmişim gibi davranıyor, gün geliyor bütün heybetiyle karşıma dikilip, hesap soruyor, sahipleniyor. Son günlerde epeyce yoğun ve başını bile kaşıyamıyor, tabii bu yorgunluk,

bünyesindeki huysuzluğu oldukça artırıyor. Yaz baa-
 ti uygulamasının nimetlerinden faydalanarak, nere-
 deyse her akşam Figen Teyzelere gidiyorum. Duyu-
 bu durumdan oldukça memnun. Eskiden sıkıldığın-
 rahatsızlık verdiğimi düşünerek, ama şimdi rahatım,
 çünkü o ev benimmiş gibi hissetmem için ellerinden
 geleni yapıyorlar. Sabah bir saat gibi süren yolculuk
 sonrası işime varıyorum. Kış aylarında, nasıl olsa on-
 lar da İzmir'e geleceğinden yol sorun olmayacak

Cemal çok geç geliyor eve, genelde biz uyumuş-
 oluyoruz. Bütün gün süren koşturmaya dayanama-
 yan vücudum sızıp kalıyor geceleri. Buna çok şura-
 yapıyor aslında. Onu özlemiyormuşum, neden farklı
 odalarda kalıyormuşuz, anne ve babası normal kar-
 şılayabilirmiş durumumuzu... Bu bana ters geliyor
 utanıyorum. Onların evinde gözlerine sokar gibi
 aynı odada kalamam. Buraya taşındığımdan beri, bir
 küs bir barışık gidiyor ilişkimiz. Ona göre ben ilgisi-
 zim ve arkadaşlarıma daha fazla zaman ayırıyorum.
 Hem ne işim varmış, daha iki gündür tanıdığım in-
 sanlarla yemeklerde, gezmelerde. Kendisi geziyor
 da, eğleniyor da... Sıra bana geldiğinde ise, gözüne
 batıyor tüm bunlar. İtiraf etmeliyim ki, bazen de sırf
 kızdırmak için yapıyorum bazı şeyleri. Ama yaptığım
 hiçbir şey, bana duygularıyla ilgili tek söz etmesini
 sağlamıyor... Cemal ne hissediyor, halen bilmiyo-
 rum. Onun hayatındaki sevgili açığını kapatan biri

miyim diye defalarca soruyorum kendime. Bunun düşünceci bile canımı feci yakarken, gerçekliği sanı-
nmı öldürür beni.

Birkaç kez işyerimden almaya geldi beni. Bence güvenli bir yerde çalışıp çalışmadığımı merak ediyordu. Belime sarılıp, dudaklarıma küçük bir buse bıraktığında tüm kıskanç gözler ona çevrilmişti. Öyle sinir oluyordum ki... Kim bilir otele ne fıstıklar geliyordur her gün. Kafamda bunları kurdukça sinirleniyordum. Deli gibi kıskanıyorum onu. Mesela dün Duygu uyuduktan sonra, süslenip püslenip otele gittim. Aklımdan tam olarak ne geçiyordu bilmem, ama baskın basanıdır dedim kendi kendime... Azıcık kontrolden ne çıkardı ki... Hem öğlen mimar arkadaşım Tayfun ile yemeğe çıktığım için atışmıştık biraz. Gönünü de almış olurdum. Lobiye girdiğimde etraf epey kalabalıktı. Resepsiyonda çalışan Pelin'e doğru ilerleyerek, biraz sohbet ettim. Duygu ile gide gele, çalışanların neredeyse tamamıyla ahbap olmuştuk artık.

Cemal'i sorduğumda, barda olduğunu söyledi. Günlerden Cuma olduğu için içerisi ana baba günüydü. Nihayet tüm mekânı gözden geçirdikten sonra, Cemal'i gördüm. Bir grup insan ilgiyle onu dinliyor, o ise hararetle bir şekilde konuşuyordu. Yüzüne yamuk bir gülümseme hakimdi. Kendimden emin adımlarla ona doğru yürüdüm. Beni görünce

yüzündeki gülümseme dondu, derin bir nefes alıp verdikten sonra, ayağa kalkıp elini uzattı. Tuttuğum da, kendine doğru çekip belime sarılarak, diğerleri ne döndü.

İpek, bak bunlar üniversiteden arkadaşlarım. Dıyar da gelecek yarın Lale ile. Hafta sonunu beraber geçireceğiz.

Sonra tek tek tanıştırıyor beni onlarla. "Kız arkadaşım İpek," diyor. Yetmiyor bana bu tabir o an. Aramıza duvarlar örüyor gibi hissediyorum. Hem bu buluşmadan benim niye haberim yok? Bu gece aniden gelmeseydim yine de olmayacaktı, kafamdaki kırk tilkiyi de yanıma alarak oturuyorum gösterdiği yere.

Bozuluyorum, hem de çok... Bunu şimdilik bir kenara yazıp, muhabbeti sessizce dinlemeye başlıyorum. Kimsenin tadını kaçırmaya hakkım yok sonuçta.

Bir süre sonra, onların o hararetli sohbetlerine dalıp gitmiştim... Neşeyle eskileri yad ederken, beni de kendi eskilerime götürdüklerini nereden bileceklerdi... Gözlerim dolduğunda aklıma ilk gelen Çiçeğin ilk ölüm yıldönümünde, mezarının başına oturup kaldığım saatlerdi. Çiçeğime ne varsa anlattım aklıma gelen. Duyuyor olmalıydı beni bir yerlerden. İçimdeki bütün engelleri yıkarcasına ağlamak azaltmıyordu acımı. Hiç kimse, hiçbir şey dolduramazdı Çiçeği-

min boşluğunu. Paylaştığım her şey onunlaydı. Anıların yarısı ona, yarısı bana aitti. Beklemediğim bir şey olmuştu o gün. Cemal ile aramız yine bozuktu. İsmir'e yerleşmeme ise günler kalmıştı. Duygu'nun sesini duymuştum mezarlıkta. Cemal onu annesine getirmişti. Hiç göremeyeceği, hiç bilemeyeceği annesine. O beni gördüğü için, kendisine seçtiği anne için çığlıklar atıyordu. Bense özlediğim, mavi gözlü kadın için. Canım, Çiçeğim... Şimdi bu gece, yaşadığımız ve hatırlayabildiğim her hatıranın üzerinden geçiyorum, tek tek. Tıpkı onlar gibi... Varsın sessiz olsun bizim anımsayışlarımız. Ben bir yerlerden beni duyduğuna yemin edebilirim.

Daldığım derinlerden, Cemal'in sesiyle irkilmiştim.

-İyi misin?

Dönüp gözlerine baktım. Endişeliydi. Başımı sallayarak, "İyiym merak etme," dedim sadece. Ama değildim. Yorgundum. Moralsizdim. En kötüsü de çok yalnızdım.

Cemal'in tavırları ceza verir gibiydi. Bana karşı mesafeli ve soğukken, arkadaşlarına karşı olabildiğince samimi ve sıcak... Kendimi fazlalık gibi hissetmeye başladığım vakit, ayakta bulmuştum kendimi...

-Geç oldu. Ben izninizi rica ediyorum. Sizlerle tanışmak çok keyifliydi.

Gayet düzgün bir şekilde ayrılacakken masadan,

kolumu tutan elle çakılıp kalmıştım olduğum yere.
Gözleri sinirli. Huysuz.

-Geç mi oldu? Sıkıldın mı bizden?

Bu da neydi şimdi? Apışıp kalıyorum masanın başında. Tüm gözler ikimize yönelmişken, alttan almaya çalışmak yeteri kadar zor değil mi?

-Elbette ki hayır... Sadece çok yoruldum bugün, o yüzden.

-Doğru, yorulmuşsundur tabii. İşi çok yoğun İpeğin. Haliyle bir de iş yemekleri ve arkadaşları filan...

O devam etmeden kolumu kurtarıyorum avuçlarımdan. Onun istediği kavga etmektir ve ben bunu kesinlikle yapmayacaktım. "Tekrar iyi akşamlar," diyerek hızlı adımlarla dışarı çıktım, kendimi deniz kenarındaki iskelenin üzerine attım. Garip bir boşluğun içinde kayboluyor gibiyim... Yalnızlık her hücreme ışık hızıyla işliyor sanki. Ayağımdaki ayakkabıları çıkaralı çok olmuştu... İskelenin en kuytu köşesine çökmüş, gece kadar karanlık ve yalnız içim. Gözlerimden dakikalar önce dökülmeye başlayanlar, hız kazanarak artmış, susturmaya çalıştığım kesik hıçkırıklarım azalacağına çoğalmıştı.

Nihayet, kendimi biraz daha iyi hissettiğimde yüzümü silerek, ayağa kalktım. Son kez denize ve etrafa bakarak döndüğümde Cemal'in de tam arkamda oturup, beni izlediğini fark ettim. Yüzüme bakmıyordu,

ne kadar zamandır oradasın kahrolası adam! Sıkıntı içinde alnını ovuşturarak, "Seni eve bırakayım," dedi. "Gerek yok! Nasıl geldiysem öyle de giderim," diyecek, yanından geçmeye çalışıyorum, ama o iri cüsseyle önüme dikildiğinde o kadar güçsüzüm ki...

-Benimle bu tonda konuşma İpek!

Anlamayan bir ifade ile suratına baktığıma eminim. Ama başım dikleşip, omuzları geriye doğru durduğunda, "Çekil önümden lütfen!" diyorum. Bu cümle ona hiçbir şey ifade etmiyor ne yazık ki.

-Başına buyruk, keçinin tekisin!

Gözleri denizle yarışır gibi lacivert. Aya inat ışıltılı. Poyrazlar esiyor derin mavilerinde... Kızgın, arsız.

-İyi ya, işte öyleyim. Bırak da gideyim o zaman... Sen de git arkadaşlarının yanına.

-Tabi... Senin yaptığın gibi değil mi? Neydi adı Tayfun mu? Güzel geçti mi bari yemeğiniz?

O üzerime doğru yürüdükçe, korkuyordum gözlerinden.

-Saçmalıyorsun Cemal... Buna mı taktın şimdi de?

-Evet! Hem de bütün gün! Taktım değil İpek! Delirdim!

-Delirdin? Evet bak bu çok doğru işte.

-Neyinim ben senin İpek?

-Bunu sen mi soruyorsun Cemal? Dön de bir bak halimize. Asıl ben senin neyinim? Tabii ya nasıl da unuttum, kahretsin! Kız arkadaşındım değil mi?

Duraklıyor Cemal... O lafa bozulduğunu anladığı an, kaşı havaya kalkıyor. Bir hamlede belimden kendine doğru çekerek, gözlerimin içine bakıyor.

-Söyle İpek. Sen söyle. Neyimsin benim?

Gözleri halen sinirli, sesi sert... Bunun cevabını ben mi vermeliyim?

-Hiç söylemedin ki beni neyin olarak hissettiğini. Kahretsin ya! Yine düşünüyor gözlerime!

-Peki sen anlamadın mı gözlerimden?

Başımı sallıyorum iki yana. "Anlatamadın, Cemal" diyorum.

Bırakıyor beni. Geriye doğru birkaç adım giderek, ellerini iki yana açıyor.

-Peki. Git o zaman İpek. Ben anlatamadıysam, sen de anlayamadıysan git.

CEMAL

İpek belki de haklıydı. Ama ben hiçbir zaman duygularımı adlandırarak yaşamadım. İnsan sevildiğini bir bakıştan, bazen gülüşünden, dokunuşundan anlamalı. Onun bana nasıl aşkla baktığını görüyorsam, o da görmeli benim hissettiklerimi. Deli miyim ben yoksa, niye kıskanayım ölürcesine.

Arabasına binip gittiğinden beri konuşmadık. Sabah ikimiz de Duygu'nun odasındaydık, gece çok ağladığı gözlerinden belli. Bazen niye bu kadar işkence edip üzüyoruz birbirimizi diye düşünerek, sımsıkı sarmak geliyor içimden onu. Ama şu gurur denen illet var ya, kaplıyor tüm ruhumu... Duvar olup, taş olup üzülmesine izin veriyorum. Halbuki gözlerine yerleşen o derin kırgınlık, en az onun kadar canımı yakıyor. Duygu'yu beraberce giydirip aşağıya indirmizde annem ve babam tuhaf tuhaf bize bakıyor.

Her zamankinin aksine onlar da sessiz kalmayı tercih ediyor bugün.

-İzin verirsiniz Duygu'yu bu haftasonu evime getirmek istiyorum.

Elimdeki çatalı sinirle masaya bıraktığımda, annem müdahale ediyor.

-Aslında çok iyi olur İpek, biz de Faruk'la gelip, alışveriş yapalım diyoruz. Hem çok kalabalık haftasonu buralar.

Bunu ortam daha fazla gerilmesin diye söylüyor annem.

-Bizimle kalın o zaman bugün. Siz gezer tozarsınız iki gün, ben de Duygu ile ilgilenirim.

Yavaşça ayağa kalkarak, elimdeki peçeteyi masaya bırakıyorum. Eğilip Duygu'yu kucığıma alıyorum ve, "Duygu hiçbir yere gitmiyor! Ben ona bakarım, madem herkesin bir programı var, rahatça uygulayabilir," diyorum.

Kucığımda kızımın sinir içinde çıkıyorum evden. Onu arabaya oturturken, hışımla babam çıkıyor dışarıya. Bir sinirle Duygu'yu kaptığı gibi bana dönerek, işaret parmağını sallıyor. Çok az böyle sinirli görmüşümdür babamı. "Sakin ha! Sakin bir daha bizi Duygu üzerinden üzmeye çalışma!," diyerek içeriye giriyor. Üçer bir yeniksin Cemal... Denedin ama olmadı... Git açık açık söyle işte, "Sana ihtiyacım var İpek, yanımda kal," de!

Otele geldiğimde Lale ve Diyar gelmiş kahvaltı masasında diğerleriyle kaynaşmışlar bile. Selam verip birkaç işimi hallettikten sonra yanlarına gittim. Diyar bu, can çıkmadan huy çıkar mı hiç?

-Ne o, çok mutlusun yine...

Yüzüne bakıyorum, anlıyor.

-İpek mi?

Derin bir nefes alarak, ellerimi ensemden birleştiriyorum. İçlerinden en geveze olan Cihan'dır.

-Cemal, İpek nerede sahi? Dün kızı epey üzdün. Söyleyeyim de içimde kalmasın. Oğlum o kız kaçırılmaz, dikkat etsene biraz!

Herkes bu konuyla ilgili bir şeyler söylüyor masada. Lale ayağa kalktı, ters ters bana bakarak, "Ben en iyisi gidip, İpeğe bir bakayım," dediğinde peşinden gittim.

-Bu kızı bu kadar üzmeyi nasıl beceriyorsun Cemal?

-Lale ikna et buraya getir, lütfen. Çok huzursuzum.

-Sen niye yapmıyorsun bunu?

Yutkunup, başka bir yere bakmaya başladığımda Lale bana bir adım daha yaklaşıp, "Çok mu zor ona kör kütük âşık olduğunu kabul etmek?" diye fısıldıyor.

Bakıyorum boş boş. Evet Cemal çok mu zor, onsuz nefes alamadığını söylemen...

İpek gelmeyi kabul etmediği gibi, evine de geri dönmüş bile! Daraldıkça daralıyorum. Otelin yorgunluğu ve arkadaşların lakırdısı olmasa akşam olur muydu bilmiyorum. Diyar yanıma gelerek, "Hadi bırak, İpeği görmeye gidiyoruz. Evi aramakla vakit kaybetmeyelim," diyor.

-Çok gerginiz Diyar, bu pek iyi bir fikir değil.

-Oğlum! Söyle bana sen bu kız olmadan yapabiliyor musun? Niye zorluyorsun bu kadar?

-Yapamıyorum Diyar. Ama onunla da olmuyor. Bir gün olmasa, diğer gün kavga ediyoruz, görmüyor musun?

-Şu çok büyük gururunu biraz kırabilirsen, kavga da etmezsiniz... Hadi düş önüme gidiyoruz, hem gece de bir yerlere çıkarız belki.

Diyar yoldan arayıp, haber veriyor İpeğe. Annem ve babam öyle çok gezmişler ki, yorgunluktan uyumuşlar bile. Duygu'yu da yeni uyutmuş, balkonda oturuyormuş. Zaten küçücük ev, herkes bir yerde uyumuş kalmış. Diyar İpeğe hazırlanıp aşağıya inmesini söylüyor ama benim geldiğimden haberi yok. Anneme haber verip, aşağıya inmiş.

Beni karşısında görünce, durakladı bir müddet. Sonra gelip Lale ve Diyar'a sarılarak, "Sizi çok özledim," dedi. Ben de seni çok özledim İpek... Üzerindeki elbise öyle çok yakışmış ki, gözlerimi alamıyorum. Diyar ve Lale arabanın arka koltuğuna oturun-

ca, İpek mecburen yanıma oturdu. Arkaya dönmüş Diyar'la sohbet ediyorken, kokusu buram buram üstümde.

-Lale, öyle özlüyorum ki sizi...

-Eee, Cemal ile aran nasıl İpek? Üzüyor mu seni?

Diyar'ın boşboğazlığı tuttu yine. İpek susuyor, uzanıp elini tutmaya çalıştığımda izin vermiyor çekiyor elini. Dönüp ters ters bakıyorum fakat, onun yüzü cama dönük.

-Diyar, nikâh tarihimizi söyledin mi bu deli bozuklara?

Arabayı park ediyordum tam o sırada, şaşkınlıkla dönüp bakıyorum. İpeğin cıvıltılı sesi yankılanıyor.

-Nikâh tarihi mi aldınız? Ay, Lale, çok sevindim.

Neşe içinde hemen arabadan inip diğerlerini kucaklıyor.

-Hadi bakalım darısı sizin başınıza.

Diyar mahsus yapıyor farkındayım, fakat bu ikimizi de germekten başka bir işe yaramıyor maalesef.

-Aman siz evlenin de ben düşünmüyorum henüz.

İpeğe bak sen. Ben isteyeyim de sen düşünme, o vakit!

-Aynen! Ben de hiç düşünmüyorum!

Bu lafım ok gibi üç çift gözün üstüme yönelmesine sebep olsa da aldırmıyorum. Kızlar önden giderken Diyar kulağıma fısıldıyor.

-Sen var ya! Öküzün önde gidenisin!

-Daha önce hiç söylememiştin, duyduğum oldu.

-Defalarca söylesem ne fayda, nato kafa nato mermer! Biri çıkıp alsın elinden de rahatla sen!

-Sıkar biraz!

Elim yumruk haline gelip sınıksıkı kapanıyor.

-Kimse alamaz onu benden! Bunu böyle bil!

-Asıl senin bilmediğin çok şeyler var!

Duruyorum birden.

-Ne demek istiyorsun, Diyar? Açık konuş.

-Argun evlenme teklif etmeye hazırlanıyor İpeğe

-Ne saçmalıyorsun sen? Onun var ya!

Kan beynime sıçramış vaziyette. Horoz gibi kabarmışken, İpeğin sesi ile duraklıyorum.

-Diyarcım keşke söylemeseydin, ben anlatırdım, o muhteşem evlilik teklifini nasıl aldığımı!

-Etti mi, ne zaman? Bak şerefsize, söyledim halbuki, Cemal ile olduğunu!

Öfkeyle İpeğin kolunu sıkıyorum.

-Ne zaman! İpek sen benden gizledin mi tüm bunları?

O güzel yüzü dikleniyor bana karşı.

-Bugün tüm duygularını açıkça anlatan bir mail atmış!

-Bu da senin hoşuna gitmiş belli. Ağzın kulaklarında!

Nasıl nefes aldığımı ben bile şaşıyorum. Şu an gözüm hiçbir şey görmüyor.

-Evet çok hoşuma gitti. En azından duyguları var.

-Ha, ben duygusuzum öyle mi?

-Senin hakkında yorum yapmadım!

-Ne cevap verdin o adi herife!

-“Sana ne,” dediği an İpeğin kolunu daha fazla kavramıştım.

-Ne demek sana ne, ha?

-Bırak kolumu canımı yakıyorsun!

-İnan bana, şu an benim canımın yandığı kadar değildir!

-Hayır dedim. Ama düşünmemi rica etti. İnan bana bunu yapacağım. Enine boyuna düşüneceğim!

İPEK

O kararmış gözlerle verdiğim cevabı tartmaya çalışırken, ben arkamı dönüp Diyar'a doğru yürüdüm. Boyun damarları şiş, yüzü mora dönmüştü. Doğrusu daha fazlasına ben de cesaret edemezdim. Ama arkamdan duyduğum ses, en az onun kadar morarmama sebebi işte.

-Sen başkasının evlenme teklifini düşüneneğine göre biz ayrıldık yani... Öyle mi?

Nasıl da kötü geliyor bu kelimeler... Ayrılmak mı? Etimden et kopuyor sanki. Artık nefes alamıyor muyum, bana mı öyle geliyor yoksa? Bacaklarım beni taşıyamayacak kadar titriyorken, dönüp ona cevap vermek bir yana dursun ölüyorum ben.

-Sana sordum İpek!

Bütün öfkesi sesine yansıyor. Sırtım iyi ki ona dönük, Diyar ile göz göze geldiğim an tutamıyorum

gözyaşlarımı... Canım yanıyor, ondan ayrılmak demek, onu başkasıyla görme ihtimali demek... Tüm kanımı donduruyor. Ama bana istediği gibi davranma hakkını da Cemal'e vermek istemiyorum. Usulca dönüyorum. Bakışlarım, bakışlarına kenetleniyor. En az benim kadar acı çektiğini görebiliyorum. Başımı sallayarak, "Evet ayrıldık. Ben seni özgür bırakmayı seçtim. Kendim gibi," diyorum.

Durmuyor Cemal, bir hışım arabasına atlayarak, gazı köklüyor. Daha fazla ayakta duramıyorum. Ben dizlerimin üstüne çökerken, Lale ve Diyar, "Hadi İpek yapma, çocukça bir polemikti aranızdaki," diyerek, teskin etmeye çalışıyorlar. Cemal'den başka hiç kimse ve hiçbir şey teselli olamaz bana. Öyle çok seviyorum ki onu... Ruhuma attığı her ilmek zorla sökölüyor şimdi.

Beni eve bıraktıklarında, kendimi balkona atıyorum. Ağlamamak için direnmek boşuna... Tutamıyorum kendimi. Figen Teyze'yi anahtar sesiyle uyardırması olmalıym.

-İpek neyin var kuzum?

Telaş içinde sarılıyor bana. Anne kokusuna ihtiyacım var benim. Yaslıyorum başımı göğsüne.

-Canımı çok acıtıyor, Figen Teyze. Beni yeteri kadar sevmediğini bilmek, ama buna rağmen sadece benim olmasını istemek...

-Şşşt... O eşek mi seni sevmiyor? İnadından yapı-

yor, o öyledir İpek. Söylemez duygularını, ama senin için öldüğünü hepimiz biliyoruz.

-Hayır, Figen Teyze, yanılıyorsun. Biri ölüyorsa o sadece benim. İnan bana.

-Değil, İpek... Öyle değil... Ben şimdi oğlumun da en az senin kadar acı çektiğine eminim. Söyle bana ne oldu?

Bakıyorum onun güzel gözlerine, Cemal bütün yakışıklılığını babasından aldıysa da göz rengini annesinden almış. Dudaklarım titriyor.

-Ayrıldık... Ama ben buna dayanamıyorum!

-Birkaç güne barışırsınız siz. İkiniz birbirinize baktığınızda ortalık tutuşuyor, ayrılmak da nereden çıktı?

Cevap veremiyorum artık... Halim yok. Koca bir boşluğun içinde savrulmuş, çıkamıyorum.

Figen Teyze küçük bir çocuğu teskin eder gibi uğraşmıştı benimle. Zorla da olsa uyumuştum sonunda. Sabah Duygu'nun ellerini yüzümde hissettiğimde, ağzı da yanaklarımdaydı. Tüm tükürüğüyle beni öpüp, "Anni," diye şakıyor miniğim...

Bir çırpıda kollarıma aldım bebeğimi. Sımsıkı sarıldım. "Annem," dediğimde, kafasını boynuma gömmüştü. Yatağın içinde biraz oynadıktan sonra kalktık. Figen Teyze ve Faruk Amca'ya balkonda kahvaltı hazırladım, kafamı dağıtıyordu oyalanmak. Zaten bir süre sonra da dışarı çıkıp alışveriş yapmak istediler. Bir yandan ortalığı toplasam da Cemal aklımdan hiç

çıkıyordu. Zırıl zırıl ağlamamak için sıkıyordum kendimi. Duygu huzursuz olsun istemiyordum. Öyle mutluydu ki peşinde dört dönüyordu.

Bütün günü onunla ilgilenerek geçirdim. Akşam üstüne doğru Diyar ve Lale uğradı.

-Cemal de çok moralsiz İpek.

Diyar ciddi bir ifade ile yüzüne bakıyor.

-Aslında pek de haksız sayılmaz. Öyle değil mi? Önce Serkan, sonra da Argun. Sevgiliyle evlenmek isteyen adamlar türüyor ha bire. Hem sonra kışkırtır Cemal.

-Bırak Diyar ya. Adamın umurunda değilim ben, görmedin mi, bir çırpıda ayrılmaktan bahsetti.

Lale söze atılıyor o ara.

-İyi de İpek, sen de tuttun Argun'un teklifini düşünceğini söyledin adama!

-Çünkü günlerdir kendimi çok değersiz hissettirdi bana.

Diyar karşı çıkıyor buna.

-Hadi, İpek. Sana nasıl baktığını hepimiz biliyoruz. Öyle değil mi? O da öyle bir adam! Söyleyemiyor, dilendiremiyor içindikileri.

-Neyse, boşverin artık. Ayrıldık, bitti gitti işte!

Lale'nin ses tonu sert çıkıyor.

-Çocukça kaprisler yapıyorsunuz. Bu aşk denilen meret, her kapıya iki kere uğramaz yalnız. Ara da bitir şu aranızdaki huzursuzluğu.

-Asla! Asla aramam!

Dediğimi yapıyorum da... Aramıyorum. Tabii o da beni aynı şekilde aramıyor. Figen Teyze ve Faruk Amca pazartesi sabahı döndüler Çeşme'ye. Cemal telefon üstüne telefon etti babasına, Duygu'yu özlemişmiş... Tabii beyefendi benim evime adım atmamalı. Normalde her akşam giderim Çeşme'ye. Ama pazartesi günü gitmedim... Salı günü öğleden sonra Figen Teyze aradı beni, Duygu her kapı çaldığında, "Anni," diyerek heyecanlanıyormuş. İçim gitti bunu duyunca. Akşam soluğu orada aldım tabii. Cemal ile karşılaşmamak için sürekli dua ediyorum. Şu anda buna dayanamam, biliyorum.

Evlerine vardığımda donup kalıyorum çünkü Cemal bahçede ve Duygu da kucağında. O beni görmedi ama annesi görmüştü.

-İpek, gel kızım gel. Seninki bizi bitirdi bugün. Büyüdükçe seni istiyor.

Duygu başını çevirip beni gördüğünde, dudağını büze büze ağlamaya başlıyor. Bir çırpıda yanına varıp, Cemal'in kollarından alıyorum onu. O minik kollarını boynuma sımsıkı dolarken, bedeniyle de koynuma sokuluyor...

Bahçedeki koltuklardan birine oturdum... O ağlıyor, ben ağlıyorum. Cemal şaşkınca bize bakıp, "Duygu bir şeyler yemeli anne, çok aç," diyor. Bunu aslında bana söylüyor tabii. Gitmek bir yana dursun,

karşı koltuğa geçip oturuyor bir de Bakmıyorum yüzüne... Bir bakarsam, tıpkı Duygu'nun bana yaptığı gibi, ben de kendimi onun koynuna atacağım. Figen Teyze'nin masaya bıraktığı çorba kasesinden yavaş yavaş yedirmeye başlıyorum meleğime. Çok acıkmış gerçekten. Gözlerimin içine baka baka yiyor yemeğini.

-İpek, bu kızın inatçılığı kime çekmiş acaba? Annesi, yani Çiçek inatçı mıydı?

Gözlerim doluyor yine. Yutkunuyorum.

-Hayır... Hiç değildi Figen Teyze.

Gözlerimle Cemal'i gösteriyorum.

-Ha, babasına çekmiş diyorsun yani...

Sessiz kalmayı tercih ettiğimde Cemal'in bir gözü kısılıyor. Öylece bizi izliyor. Karnı doyan Duygu'yu kucaklayarak ayağa kalkıyorum.

-Uykusu var. Pijamalarını giydireyim.

Duygu uyuyana kadar sımsıkı sarılmıştı bana. Bu sarı pijamaların içinde öyle güzel ki... Minik Çiçek karşımda duruyor sanki. Onu uyutup aşağıya indiğimde Cemal'in otele gitmiş olacağını sanıyordum, ancak yanılmıştım. Ben Faruk Amca'nın yanına oturup kitap okumayı, o da peş peşe kadehleri devirmeyi tercih etmişti. Gözlerini üzerimden bir saniye olsun çekmiyordu. İnadına ona doğru bakmasam da yaydığı elektriği alabiliyordum.

Figen Teyze hiç konuşmadığımızı görünce,

"Argun'un teklifini yanıtladın mı İpek?" diye sordu. O an bakışlarıyla beni yutabiliyordu. Sırtından gözünün aklı kanlanmıştı. "Ben ona cevabımı ilk gün vermiştim zaten," dediğinde, Cemal elindeki kadehi serçe masaya bırakıp ayağa kalktı ve gitti. Faruk Amca arkasından, "Sen daha çok çekersin o kafa ile o kadehleri," diyerek gülümsedi. Ama benim değil gülmek, ayağa kalkacak enerjim yoktu.

-Gururundan ölecek bir gün!

Söyleniyordu Figen Teyze. Çünkü Cemal'in de morali yoktu, izin isteyerek kalktım ve Duygu'nun odasındaki kanepeye uzandım. Onun kokusu beni biraz olsun rahatlatıyordu. Bir ara mızızlanarak uyandığında, kucagıma alarak yanıma yatırdım. Minik kolunu yine boynuma sarmıştı.

CEMAL

Geç saatlerde eve gelir gelmez Duygu'ya bakmak için odasına gittim. Kanepede, İpeğin kucagındaydı. Birbirlerine sokulmuş uyuyorlardı, başlarında ne kadar oturduğumu bilmiyorum. İkisini de çok seviyorum ve bir başkasının gelip bizi dağıtabileceğini, düşünmek dahi istemiyorum. İpek benim... Bana ait... Şu an kendimi nasıl da zorluyorum, parmaklarım saçlarını okşamamın diye...

Herkesten daha çok anne İpek. Ve Duygu herkesten daha çok evlat ona. Aramızdaki bu tatsızlığı bitirmem gerektiğini biliyorum. Ama kızgınlığımı da bir kenara atamıyorum işte. Ne demek başkasının teklifini düşünmek? Aklıma geldikçe sinirleniyorum ona.

Gerçi, o Argun denen herif, dün akşamki telefonumdan sonra arayamaz bir daha İpeği. Bunları düşü-

ne düşünce sızmışım başuçlarında. Sabah Duygu'nun mırıltı sesleriyle uyandım. Bana seslenip duruyordu. İpek yanlarında uyuyakaldığımı gördüğü için bakışları alaylı. "Benden vazgeçemezsin," diyor gözleri. Öyle de zaten, vazgeçemiyorum. Duygu'ya gülerken yanağında biten gamze, tüm aklımı alıp götürüyor bedenimden...

Ama o yine tek kelime etmiyor ve kızını da kucağına alarak odadan çıkıyor.

Duşa girdiğim dakikalarda İpek çoktan işe gitmişti. Onu bir kez daha görürüm sanıyordum oysa ki Annemin dediğine göre haftasonu ailesini görmeye gidecekmiş. Bu beni daha da işkillendirse de sesimi çıkartmıyorum. Argun'a her ne kadar gözdağı verseysem de içimdeki kuruntuyu dizginleyemediğim gerçek.

Bu halimiz Cuma gününe kadar da böyle sürüyor. Allah'tan otel kalabalık da kafam dağılıyor, yoksa İpeği zorla da olsa Çeşme de tutmayı ciddi ciddi düşünüyorum.

İPEK

Nasıl özledim. Öyle mendebur bir suratla ortalar-
da gezmen de engellemiyor bu duyguyu. Nefesini te-
nimde hissetmeliyim. Terini terimde... Ama olmuyor
işte... Sen her gün yüzlerce kadına gülümserken tüm
cazibenle, bana bunu izleyerek çıldırmak düşünüyor...

Annemleri çok özledim. Onlar da beni... Aslında
dün oraya gidecektim, fakat son anda program de-
ğiştirdik. Onlar geldi. Annem ve babama da değişik-
lik olsun istedik. Dayımın Gümüldür'de yazlığı var,
oraya geçeceğiz yarın. Ama bugün Figen Teyzeler
yemeğe davet edince, onlara geldik.

Babam Duygu'yu görünce saklayamadı gözyaşla-
rını. Koca adam, "Çiçek kopyasını bırakmış bizlere,"
diyerek, sarıldı Duygu'ya... İyi ki Cemal yoktu orta-
larda, hafta sonu ya, otel kalabalıktır tabii. Annem ne
cin kadındır zaten, hemen anladı aramızdaki gergin-

liği. Epeyce oturduk, tam kalkalım diye ayaklandık derken, dayım aradı. Kuzenimi göndermiş annemle-ri aldımaya. Babam söylenip duruyor, eşyalarımla almadık diye. Yarın götüreceğimi söylüyorum ama onun pek dinlemediği yok.

Kuzenim Ceyhun benimle yaşıttır, buraları da avucunun içi gibi bilir. Hiç zorlanmadan gelip evi buluyor. Cemal ile de peş peşe giriveriyorlar bahçeye, Cemal şaşkın. Demek ki annemlerin geldiğini bilmiyor, yüzünde güller açarak bana bakıyor. Ta ki Ceyhun'un gelip, beni belimden çekerek sınıksı sardığını görene kadar. Bunda yadsıyacak bir durum yok, o benim kuzenim. Ama Cemal'in yumruk haline dönüşen elini gördüğümde, hemen mesafe koyuyorum Ceyhun ile arama... Neyse ki uzatmadan annemler de toparlanıyor.

"İpek, bak yarın bekliyoruz ha, ona göre," diyerek ısrar ediyor Ceyhun. "Tamam, yarın oradayım," diyerek gönderiyorum onları sonunda. Biraz etrafı toparlayıp,

"Ben de gideyim artık," dediğimde, Figen Teyze kaş göz yapıyor bana. Cemal'in suratını görmüş olmalı.

-Gece gece ne işin var yollarda İpek. Sabah gidersin.

"Bir şey olmaz Figen Teyze. Gideyim ben," dediğim an kolumda Cemal'in parmaklarını hissediy-

runi. Hırsıla dönüp baktığımda gözlerinde kaybolu-
yorum. Hissettiğim kesinlikle korku değil ölesiye
çöküş. Ne kadar kızgın ve hırçın bakarsa baksın, pes
etmiyorum, çenemi dikleştirip, kaşım ile işaret ediy-
orum kolumu bırakmasını. Yine konuşmadan anlaşı-
yoruz. Ama gözlerimizdeki öfke yumuşayıp da, baş-
ka bir şeye dönüştüğünde elini hızla çekip, sinirle
eve giriyor. Kahretsin! Yine titriyorum ve yine yeni-
ğim ona karşı.

CEMAL

Bazen her şeyden geçesim var. Bugün de öyle... İpek'le artık bozuk olmak istemiyorum. Onu üzgün görmeyi de... Hele hele başka biriyle yan yana düşünmek! Bu beni zıvanadan çıkartıyor. Önce Serkan, sonra Argun, yarın öbür gün başkaları da çıkacak tabii. Güzel ve akıllı bir kız. Değişik bir ışığa sahip. Ayrıldık demekle ayrılamıyorsun işte. Kuzeninden bile kiskanıyordum bugün. Biliyorum saçma, ama elimde değil ki. Düşüncelerinden çıkaramadığın sürece, onunsun sonuçta.

Elimdeki telefonu evirip çeviriyorum. Saat gece-nin dördü. Arıyorum İpeği. Birkaç çalışın ardından açılıyor telefonu. Derin bir nefes sesi duyuyorum... Fakat ne o konuşuyor, ne de ben...

Öylece kalıyoruz bir süre. Elimle alınımı ovuştururken "İpek," diyorum yalvarırcasına.

Ağladığını hissedebiliyorum.

Özür dilerim İpek. Seni üzdüğüm için. Her şey için.

Cevap vermiyor.

Susuyoruz. İçime oturan sıkıntıdan kurtulmalıydım artık, onun derdi içimde birikenleri duymak mı? Söyle kurtul Cemal!

Ben seviyorum kızım seni işte. İstiyorum ki benden başka erkeğin adını ağzına bile alma. Huysuz, lanet adamın teki oluyorum o zamanlarda! Ama seviyorum be İpek!

Ben de seni çok seviyorum lanet herif!

Derin bir nefes alıp veren bendim şimdi. Kollarıma alıp, sarıp sarmalamak istiyordum onu. Teni tenime, nefesi nefesime karışmalıydı.

"Birazdan yanındayım," dediğimde sabırsız ellerim çoktan direksiyona asılmıştı bile.

CEMAL

İpeğin kapısına dayandığımda sabırsızım. Yüreğim bir an önce gözlerini yakalamak istiyor. Çok geçmeden, açılıyor kapı. İçimi birbirine katan bakışlarına takılıyorum. Saçlarını toplamış. Üzerinde askılı bir atlet ve şort, yüzünde hüzünlü bir ifade ile bekliyor. Bu sefer ilk hamle benden gelsin... İçeri girip kapıyı kapattığımda, elim çoktan belini sarmalanmıştı bile. İncecik ve kıvrımlı hatları soluğumu kesti, kesecekti. Derin ve hırıltılı bir nefes alıp, alınına yaslandım. Dudağımlı öpmeden yanağına sürdüm...

"İpek... Özledim... Çok özledim," dediğimde, daha fazla sokulmuştu göğsüme doğru. Ses etmedi. Öylece sustu. Başımı boynuma doğru sokup, tenimi kokladı... "Çok seviyorum seni... Kıskançlıktan kuldurtuyor bu da beni," diyorum, kaldırıyor başını bu sefer, elini yanağıma koyduğunda gözleri nemli ve

ateş gibi bakıyor. Boğazına takılıyor kelimeler. Yutkunuyor önce... Dudakları titrerken, yanğından süzölmeye başlıyor duyguları... Diyemiyor. Ama ben anlıyorum. Daha bir sarıyorum... Daha bir sarılıyor... Sonra bu sarılma yetmiyor ikimize de... Dudaklarını öpmeye başladığımda, örsellediğimin farkındayım. Ama karşılığı var, İpek tutkulu... Kızıl ateşleri bütün vücuduma yayacak kadar hem de. Dokunuşları beni deli etmişken, o oracıkta yere çökecek kadar güçsüz ve heyecanlı... Bir hamlede kucığıma aldığımda, bacakları belime dolanıyor. Dudaklarını ayırmıyor benden. Onu yatağıın üzerine bıraktığımda, aramızdaki mesafe iki santimi geçmesin istiyorum.

"Cemal, çok sev beni," diye kulağıma fısıldadığında beni ne durdurabilirdi ki, saçları dalga dalga yastığa yayılmış... Ölesiye güzel ve duru... Özlem yüreğimde kabuk bağlamış, sabırsızım, kaybolsam teninde kime ne.

Çok kez daha... Çok kez daha... Doyamıyorum ona... Yorgun bedenlerimiz yan durmuş, gözlerimiz birbirinde... Yüzene düşen bir tutamı geriye ittiğimde elimi yakalayıp, öpüyor. Konuşmuyoruz... Sessizlik iyidir... Bazen edeceğin onca kelime ifade edemez bakışların anlattıklarını...

Önce kim uyudu bilmiyorum. Sarıyorum ben. Evdeki tıkırtı sesleriyle uyandığımda İpek giyinmiş, bir çantaya kıyafet tıkiyordu.

-Hayırdır?

Gülümseyerek döndü. Saçlarındaki havluyu çekip kenara bırakarak yanıma geldi. Dudaklarıma derince bir öpücük verdiğinde ellerim belinde. Kendime doğru çekiyorum.

-Cemal... Annemler aradı biraz önce... Yanlarına gitmem gerekli. Beni görmek için geldiler biliyorsun.

Başımı salladım, ama bu hiç hoşuma gitmiyordu. Gidip çantasının fermuarını çektiğinde yanında dikiliyorum. Gözlerimdeki ifadeyi görünce, bakışları muzipleşerek, ellerini belime doluyor. Çıplak göğsüme bıraktığı öpücükler yabana atılır gibi değil ama onun haklılığının farkındayım. Gitmesini engelleme-yeceğim.

-Akşam annenlerle mi dönersin? Hem sen biliyor musun Gümüldür'e nasıl gideceğini? En iyisi ben bırakayım seni.

-Gerek yok Cemal, biliyorum yolu. Hem dayım annemleri bırakmaz.

"Tamam o zaman akşam olduğunda," dediğim an sözümü kesiyor İpek. Kollarını boynuma dolayarak, dudaklarıma tüm hücrelerimi uyandıracak cinsten bir öpücük bırakarak, "Akşama kalmadan dönerim Çeşme'ye," diyor.

İPEK

Cemal'in yüzünde beliren bu erkeksi gülüşe bayıyorum. Hafifçe çıkmış olan sakallarına, sonra beni sertçe kendine çektiğinde ısıldayan gözlerine ya da Duygu'ya bakarken suratında oluşan şefkate, sevgiye. Hatta kıskandığında, kızdığında etrafa yaydığı öfkeye bile aşığım... Kontrolümde değil ki hiçbir duygu... Bugün, sıkça söylüyor beni sevdiğini. Bakışlarımız birbirine değdiğinde, o ben oluyor, ben de o. Aynımı yok bedenlerimizin, bir oluyor ruhumuz.

Evi beraberce toparlayıp çıktığımızda elimi bir saniye olsun bırakmıyor. Beni arabama yerleştirip, "Dikkatli git," diyor. Akşam Çeşme'de kalacağımı, iş kıyafetlerimi kendi kendine seçip yanında götürdü. İçimi titretiyor her adımı. Arabasının kapısını açışı bile havalı. Onun beni kıskandığından daha fazla kıskanıyorum halbuki. Başka gözler değmesin Cemalime... Bakmasın kimseler benim gibi.

Gümüldür'e geldiğimde, çocukluğumuza dönüyorum. Tahminim üstünde eğleniyoruz. Kuzenlerimin hepsi toplanmış. Eskiden de böyle olurdu. Her kafadan bir ses çıktığı halde, hepsini duyardık. İki sene Çiçek de bizimle gelmişti. Keşke... Keşke... Şimdi de olsaydı. Bu bir döngü. Önce Çiçek buldu Cemal'i. Sonra Duygu'yu büyüttü bedeninde... Kendimi sorguladığım çok zamanlar oldu. Ta ki Çiçeğin açmaya cesaret edemediğim son mektubunu okuyana kadar. "Ben aslında ikinizi de Cemal'e emanet etmiştim İpeğim," diye başlayan cümleler, birbirini takip eden itiraf ve açıklamalarla devam ediyordu. Ah, be güzelim. Şekerparem, seni özlemek nasıl bir şey bilsen...

Öğleden sonra saat dörtte telefonumu elime aldım. Cemal defalarca aramış. Kumsalda çantanın içinde bıraktığımdan duymamışım. Ama ilk önce Fiğen Teyze'yi aramayı tercih ettim. Duygu'dan haber almam gerekliydi. Neyse ki keyfi yerindeymiş bugün. Dedesi onu denize götürmüş. Yorgun düşünce de uyuyup kalmış. Akşama geleceğimi söyleyip kapat-tım. Hemen akabinde de Cemal'i aradım. Tanrım... Sesi nasıl da bozuk, sinirli.

-Aklına gelebildim demek?

Gülümseyerek, "Çıktığın var mı ki?" diyorum.

-Tabii, bak bu çok belli! Saatlerdir arıyorum! Neredesin sen?

Duymuyorum bu hırçın sesi. Hoşuma gidiyor öfkesi.

Özledin mi beni?

Derin bir nefes aldığını duyuyorum. Yorulmuş olduğuna öyle belli ki sesinden.

"Şence?" diye soruyor. Yumuşak ve ihtiyaç duyan tonuyla...

İki saate yanımdayım. Çıkıyorum.

Dikkatli gel. Duygu'ya git, ben gelip seni alırım. Birazdan kazan kaldırır zaten. Geliş saatini biliyor resmen çocuk.

Evet akşam olunca beni bekliyor kuzum.

İpek...

"Canım...",

Hadi gel artık, oyalanma. Durma başkalarının yanında.

"Seni seviyorum," dediğimde, cevabımı hemen alıyorum: "Gel ve bana beni nasıl sevdiğini göster..."

Kastettiğini anladığım an kızarıyorum. Dün gece tüm arsızlığıyla onun olan ben değilmişim gibi utanacağımı. Hemen pılımı pırtımı toparlayıp, yanına gitmek istiyorum. Ne dayımın sitem dolu sözleri ne de annemin iğneleyici lafları umurumda, geçen haftanın başında anneme anlatmıştım her şeyi. "İpek baban seni gebertir," diye yaklaşık on kez tekrar etmişti. Ama babamın Cemal'i sevmeye başladığını bi-

liyorum aslında. Hem sonra ben kafama koyduktan sonra beni kimsenin durduramayacağını ikisi de çok iyi bilir.

Nihayet Çeşme'deyim. Duygu'yu da alıp, doğru Cemal'in yanına gidiyorum. Lobiye girdiğim an göz göze geliyoruz. Aman Allahım, Duygu çığlık çığlığa Babasını gördüğü an tüm oteli inletiyor. Ama baba sıندان önce turistler doluşuyor yanımıza. Sevmek istiyorlar bebeğimi. Cemal arka taraftan gelerek belime dolandığında kulağıma fısıldıyor.

-Hoş geldin, ben gelip alırdım sizi...

Dudaklarımdan ayırmıyor bakışlarını. Zangır zangır titreyip Duygu'yu düşürmeyeyim diye Cemal'in kucığına veriyorum, şımardıkça şımarıyor. Öyle güzel ki miniğimi mutlu görmek. Üçümüz de açız, yemek için terasa çıkıyoruz. Hava oldukça sıcak, ben Duygu'yu doyururken, "Bu gece burada kalalım mı?" diyor. Yalvarır gibi sesi. Evde kalırsak, aynı odada kalamayacağımızı biliyor. Başımı sallayınca uzanıp minicik bir buse alıyor dudağımdan. Gerisinin daha şiddetli geleceğini ikimiz de biliyoruz. Cemal'in ateşini hissedebiliyorum.

-Bronzlaşmışsın. Bütün gün güneşlenmiş olmalısın.

Gözleri tenimde geziniyor. Sesindeki imayı fark ediyorum tabii.

-Kuzenlerinin hepsi orada mıydı? Eğlendiniz mi?

-Evet, çok eğlendik, çok güzeldi. En yakın zamanda tekrarlayacağız.

Elindeki çatalı tabağına bırakarak, bana bakıyor.

"Sen de gelirsin istersen," dediğimde ifadesi değişiyor.

-Öyle uyanıksın ki.

Gülüyor Cemal. Sanki bütün çiçekler yüzünde açıyor o zaman. Hayran hayran bakıyorum ona..
Çok âşığım, çok...

CEMAL

Bütün gün üzerinde bikinisi ile güneşlendiğini ve o güzel vücuduna dikilen bakışları hayal ettikçe çıldırmıştım. Üzerimdeki etkisinin farkında, gülümüyor. Bana aşkla bakan o güzel gözlerini ve gamzelerini ölene kadar görmek istiyorum. Kızımın da benim de İpeğe çok ihtiyacımız var. İkimiz de ona hayranız.

Daha fazla dayanamazdım aramızdaki mesafeye, ayağa kalkıp Duygu'yu kucığıma aldım. İpeğin elinden tuttuğum gibi kaldırdım ve odama götürdüm onları... Ama Duygu'nun uyumamakta direneceğini hayal etmemiştim doğrusu. Çocuğun gözleri fal taşı gibi açık! Oyun istiyor.

-İpek, hadi güzelim, bir şeyler yap da uyusun.

-Ne yapayım Cemal, karışma sen ona. Yazık değil mi bak, keyfi ne kadar yerinde.

Benim de yerinde olsun istemez misin?

Parmaklarını yüzümde gezdirirken, beni deli eden bakışlarını gözlerime diyor. Dudağını ısırma-
malısın İpek! Bir hamlede belinden kendime doğru
çekiyorum.

Tehlikeli sularda yüzüyorsun. Sana dayanamadı-
ğımı çok iyi biliyorsun halbuki.

Dayanamıyor musun?

Cemal'in sesi hırıltılı. Dudağımı sertçe öpüyor.
Ayrılamıyoruz birbirimizden, göğüs kafesim kalbimi
taşıyamayabilir. Birkaç adım gerileyerek uzaklaşma-
ya çalışıyorum, fakat bana doğru yürüyor... Aniden
eğilerek, yerde oynayan Duygu'yu kucığıma almış-
tım.

-Duygu, gel bebeğim. Sanırım senin uykun vaktin
geldi artık.

-Kesinlikle!

Arka arkaya geçen haftalar sonrası, artık Ağustos'un
ortalarındaydık. İpek ile ilişkimiz hiç tekdüze olma-
mıştı. Ya yükseklerde ya da en diplerdeydik. Bazı
gün beni sinirden çatlatacağını düşünürken, onu gö-
remediğim iki günün sonunda ise nefesimin kesildi-
ğini hissediyordum.

Diğer ve Lale'nin nikâhı için annem, babam ve
Duygu ile önden gitti İstanbul'a. Babam İstanbul'daki
eve bakmak istedi. Çok yoğunum ve bu aralar onla-
ra vakit ayıramaz olmuştum. Ama yakınımdaydım.

larını bilmek yetiyordu. Öyle özledim ki iki günde İpek sık sık arayarak havadisler veriyor... Mesela bu sabah Duygu, "Yapma," demiş. Sonra bütün gün her şeye "Yapma," demeye başlamış. O sözcüğü kızımın ağzından duymak istiyorum hemen. Maalesef ki gidemiyorum işlerden dolayı. Sadece nikâh günü gidip döneceğim. Doğrusunu isterseniz ne İpek ne de annemler alışamadı devamlı olarak burada yaşamaya. Dün patronumun bana söylediği, "İstanbul'daki otellerin başına geç oğlum," cümlesini çok düşünmeye başladım. Belki de en iyisi öylesiydi.

Telefonla İpeği arayarak anlatıyorum. "Sen bilirsin Cemal. Ben seninle her yere gelirim," diyor. Ama seviniyor sanki... Kız haklı esasında, ailesi ve arkadaşları orada yaşıyor. Yapmam gereken şeyleri düşünmeye başlamalıydım artık.

İPEK

Cemal, tam beş gündür burnumdan getiriyor. Elin-den gelen tüm huysuzlukları yapıp, canımıza okuyor. Hem benim hem de Figen Teyze'nin. Duygu'yu özlemişmiş, hadi ben neyse onlar niye erkenden gitmiş ki. Halbuki öylede yoğun ki işleri... Onu sık sık arayıp, aklıma ne gelirse anlatıyorum. Ama o her telefonun bitiminde, "İpek, bak, sakın ha! Argun ya da Serkan denen o herifi görürsün falan..." diye devam eden cümleleri birbiri ardına sıralıyor.

Ona söylemedim ama Argun'u birkaç kez Diyar'ın mekânında gördüm. Duysa çıldıracak biliyorum, fakat Diyar'ı da tembihledim, ağzından kaçırmasın diye. Cemal'i öyle seviyorum ki, sesini duyduğum an kalbim bir kuş gibi kanatlanıyor. En güzeli de o huysuz sesine bıkkınlığı da ekleyerek. "İpek özledim," demesi. Her şeyi unutuyorum o zaman. Bir an önce

kollarında olmaya can atarak, "Cemal erken gelemez misin sen de?" diye sorduğumda da derin bir nefes alıp vererek, "Keşke," diyerek homurdanıyor.

Bugün yine sabah erkenden kalkarak Diyar'ın yanına gittim. Yarın gece Diyar'ın restoranında nikâhlanılacak. Lale öylesine heyecanlı ki... Diyar ondan beter. Nikâh şahitliklerini Cemal ile ben yapacağız. Fakat benim için en büyük sorun yarın gecenin Argun ile Cemal arasında bir gerilim olmadan bitmesi. Sonuçta Diyar'ın yakını ve kuzeninin yanında olmak istiyor. Yalnız itiraf etmeliyim ki, bugün de burada olmasını beklemiyordum. Üstelik gözlerini benden çekmiyor hiç. Telefonum çaldığında dikkatim dağılıyor.

-İpek neredesin?

-Diyar'ın yanıdayım, peki sen?

-Hımm... Kim var?

-Hiç... Kim olacak, Cemal, biz bizeyiz.

-Demek öyle.

"Ne olacaktı ki başka?" diye sorduğum an telefon birden kapanmıştı. Ne yalan söyleyeyim, Cemal'in sesini tam da ensemde duymayı hiç beklemiyordum.

-O biz bizeyizin içine mi sokuyorsun Argun'u da!

Donup kalıyorum. Cevabım olmadığı gibi aptal bir ifadeyle de yutkunduğuma eminim. "Tanrım! Gözleri ateş saçıyor resmen. Peki ya ben, neden ke-keliyorum ki?

-Cemal... Bana ne ondan?

Cemal'in yumruk haline dönüşmüş elini o an fark ediyorum.

-Bana yalan mı söylüyorsun İpek?

Bu da nereden çıktı ki? Yalan söylediğim falan yok! Tamam, eksik söylemiş olabilirim, ancak... Off. Battıkça batıyorum. Neyse ki Diyar durumu gördü ve bize doğru geliyor.

-Ooo, Cemalim. Hoş geldin.

Sarıyor arkadaşına ama gözleri bende. Hesabın alasını soruyor hem de.

-Hoş bulduk Diyar. Yardıma ihtiyacınız vardır diye erken geldim, fakat gördüğüm kadarıyla her şey yolunda.

Gözleriyle Argun'u göstermişti ki, Diyar, "Aaa, evet, hallettik sayılır. Argun da öyle aniden çıkıp geldi işte," diyor.

-İyi... Ben eve gideyim o zaman, Duygu'yu görmedim henüz.

Beni böylece bırakıp gittiğine inanamıyorum. Salak şey! Hep böyle yapıyor! Dinlemiyor.

-Diyar, Duygu olmasa bu adamı bırakıp çoktan gitmiştim İngiltere'ye!

-Saçmalama İpek. Git de gönlünü al sen onun, hadi.

-İyi de ben ne yaptım şimdi?

Diyar, "Boşver, bir şey yapmasan da git sen," deyince, nikâh öncesi tatsızlık olmaması için peşinden

çıktım. Neyse ki, dışarıda taksi bekliyordu. Usulca yanına yaklaşıp, elini tuttuğumda dönüp baktı. Bir hışımla elimi itip, "Sakin İpek! Senin yerinde olsaydım, uzak dururdum!..."

O an kan beynime sığamıştı işte.

-Bak iki de bir de seni herkesle aldatıyormuşum gibi davranmandan bıktım tamam mı! Ne samıyorsun sen kendini ya! Bana nasıl böyle davranabilirsin!

O da en az benim kadar sinirliydi ve iyi ki etrafta kimseler yoktu.

-Sana o adamın olduğu yerlerden uzak durmanı söylemiştim. Ama sen gitmek bir yana dip dibe durmayı tercih ediyorsun. İtiraf et İpek! İnsanların sana hayran hayran bakması hoşuna gidiyor!

-Sen! Sen var ya, tam bir hödüksün! Uzak dur benden artık!

Bir hışımla, dönüp yürümeye başladım. Ama peşimden gelen kimse yoktu. Öyle hızlı ve hesapsızca yürümüşüm ki, bir ara nefes nefese kaldığımı fark ettim. Hırsımı ayaklarımdan çıkarmış oldum ve ilk gelen taksiye atlayarak Figen Teyze'nin evine gittim. Muhtemelen o benden önce gitmişti, ama bu umurunda bile değil. Görecek benimle böyle konuşmanın cezasını, duyan da onu defalarca boynuzladığını düşünür! Bu kadar mı baskın olur bir karakter. Kendini beğenmiş şey! Ama aptalın büyüğü yine benim, çünkü onun gibi bir adama sıırıslıklam âşık oldum!

CEMAL

Beni tanıımıyormuş gibi o herifle aynı ortamda olmaya devam ediyor. Hem de sürekli uyardığım halde. Neredeyse on dakika adamın bakışlarını izledim ve iyice delirdim! O benim kadını. Bu ne cesaret! Diyar'a dua etsin... Yoksa o herifin güzel yüzünü dümdüz edebilirdim. Nikâh öncesi sorun çıkaran ben olmayayım diye, usulca terk ettim mekânı. Ama hanımefendi bir de peşimden geliyor. Burnumdan soluduğumu gören o değilmiş gibi, üstüne dikleniyor bir de ha! Uzak duracaktım ondan. Görürsün sen uzak durmak nasıl oluyormuş!

Eve geldiğimdeki tüm sinir, Duygu'yu görene kaldı tabii... Bana hayran hayran bakan mavi gözlere ölürüm ben. Sonra sevinçle el çırpın minik yüreğe. "Bab-baba," diyen o minik dile... Dünya bir yana, kızım bir yana.

Duygu ile epey oynadım ama İpek hâlen ortalarda yoktu. Evine gitmiş olabilir diye düşünürken, kapı zili çaldı. Annemle muhabbet ederek içeri geldiklerinde, yüzü kızarmıştı. Elini sıkıntıyla alnına götürerek ovuşturdu. Yüzüme bakmadan kucagımda, "Anni," diye seslenen Duygu'yu aldı. "Anneciğim, nasılmış bebeğim bakalım," diyerek sevgiyle öptü meleğimi. Kocaman bir yüreğe sahip İpek. Ama bir o kadar da inatçı. İpek Duygu'ya yemek yedirmek için mutfaga geçerken, ben anneme döndüm. "Bu akşam Selin ile buluşacağım anne, konuşacaklarımız var," dediğim de bir an duraksasa da içeri gitti.

Duş alıp, giyindikten sonra aşağıya indim. İpek Duygu'yu uyutuyormuş, karşılaşmadık. Dışarı çıkıp Selin ile buluştum. Ben İstanbul'daki otellerin başına geçerken, o da Çeşme'ye transfer edilmişti. Birkaç fikir alışverişi, muhabbet derken saat gece yarısını bulmuştu. İtiraf etmeliyim ki, çok huzursuzdum ve aklım hep ondaydı. Sandığımdan da fazla sızmıştı kalbime ve dargınlıklarımız onun olduğu kadar benim de canımı yakıyordu. Bazen her şeyden geçip, sadece o oluyorum... Elim, kolum, beynim hepsi İpek oluyor. İşte bu yüzden de onu paylaşmak istemiyorum kimselerle. Hem ben gibi sevemez ki kimse onu...

Eve döndüğümde İpek yoktu. Kendi evine gitmiş. Annem uyanık olduğundan biraz muhabbet ettik.

"Ne diye üzüp duruyorsun kızı?" diye, fırçalar atıyor. Hiç birini duymuyorum, çünkü kızgıyım. Odamı geçip uzandığımda aklımdan onu çıkarmayı bir becerebilsem... Telefonu elime alıp, numarasına bakıyorum. Kendimle mücadele halindeyim, fakat gururum galip geliyor ve ben aramamayı seçiyorum. Uykunun gözüme girmesi ne mümkün, huzursuzum...

Gecem kötü geçmiş olsa da, sabah erkenden kalkıp Diyar'ın evine gittim. Lale telefonda telaş içinde, "İpeğe ulaşamıyorum, biri onu bulsun," diye kendini parçalıyordu. Diyar'ın yüzü değişip, merakla bana baktı.

-Ben de defalarca aradım ama açmıyor. Cemal sen gidip bir baksan.

Endişe tüm kanıma bulaştığında, çoktan arabaya atlamıştım. Zili kaç kez çalmama rağmen, kapı açılmıyordu. Kesin bir şey oldu diye düşünürken, kapı hafifçe aralandı. İpek dağılmış vaziyetteydi. Kapıyı açık bırakarak içeri gittiğinde peşindeydim. Koltuğa çöküp, kafasını avuçlarının içine bıraktı. Sehpanın üzerine gözüm kaydı. Akşam oturup kafayı bulmuş tabii, sabah da uyanamıyor. Başının çatladığına eminim. Hiç konuşmadan karşısına geçip, oturdum.

-Kalkıp bir duş al ve Lale'yi ara. Sana ihtiyacı var.

Başını sallayıp, birden ayağa kalktığında sendeledi. Kolundan yakaladım. Gözleri dolu dolu bana bak-

tı bir süre. "Bırak iyiyim ben," diyerek kolunu çekti. Bir kaç adım daha atmıştı ki, hırsıyla belinden kendine doğru çevirdim.

-Bana tavra mı yapıyorsun!

O bezgin kız birden güçlenip beni iterek, "Sana tavra'yı akşam buluştuğun kadın yapsın tamam mı!" diyor.

Oooo, durum fenaymış. İpek kıskançlıktan kafayı bulmuş demek...

-Eee, İpek Hanım, biraz da sen kıskan bakalım!

-Ne kıskanacağım seni ya. Rahat bırak beni!

Pis pis gülüyorum ardından.

"İyi ben gidiyorum," diyerek kapıyı çarpıp çıktım. Diyar ile hallettiğimiz birkaç işin ardından eve döndüm. Annem Duygu'yu öyle güzel giydirmiş ki, bakmaya kıyamıyorum. Hep beraber yola çıktığımızda, "Anne İpeği bir arasana Lale ile birlikte mi halen," diyorum. "Ne onunla yapabiliyorsun, ne de onsuz. Ne olacak sizin bu haliniz? Biraz önce konuştum, onlarla birlikteymiş," diyor. Ama babam da bu işe müdahale ederek, "Boşver Figen, bırak kaçırırsın kızı da rahatlasın," diyor.

"Neyse kaçırmayalım tadımızı," diye, kesip attım.

Arabayı valeye verip, içeri girdiğimizde İpek tam karşımdaydı. Eski iş arkadaşları olduklarını tahmin ettiğim kişilerle aynı masadaydı. İtiraf etmeliyim ki İpek hep nefes kesici olmasına rağmen, bugün bam-

başkaydı. Üzerindeki elbise, saçları, gülüşü... Derin bir nefes alıp verdim. Hemen yanıma gelmesini istiyordum. Benimle otursun, uzağımda olmasın. Sadece bir anlığına dönüp de gözlerime yakalandığında ona nasıl baktığımı biliyordum. İnatçı keçi, kızgın bana dünden ve hemen kaçınıyor ateşe değmiş gibi bakışlarını. Annem ve babamı içtenlikle öpüp, bana doğru döndüğünde bakışlarını yakalamaya çalışıyorum. Fakat nafile bir çaba bu, kaçmayı tercih ediyor. Her zaman olduğu gibi zarıf hareketlerle uzanıp Duygu'yu benden alıyor. Yanağına bıraktığı minik öpücükler, melegimin yüzüne ruj izleri bulaştırmış. Gülümseyerek temizliyor ruj izini ve, "Benim kızım, prenses mi olmuş bu gece," diyerek onu Lale'nin yanına doğru götürüyor. Lale Duygu'yu gördükçe, anne olma duygusunun körüklendiğini söyler hep. İpeğin peşinden ilerlerken, sessiz ve büyük bir hayranlıkla izliyorum onu. Beline dolanmamak için kendimle verdiğim savaş kayda değer. O an iyi bir halt yediğimi sanarken, sonraları kendi kendime çok kızacaktım.

Lale çok güzeldi. Diyar ise heyecanlı. Hemen Duygu'nun başına üşüşerek, "Lale hemen bundan bir tane yapalım," diye adeta yalvarıyor Diyar. Ama Lale dünden razı, "Bence de, hem de hemen," cevabını verince İpek gülüyor.

-Aaa, hayır, şimdi değil, kızımın terbiyesini bozuyorsunuz, düğünün bitmesini beklemelisiniz.

Bakışları kalbime değdi. Çekemedi. Yüzündeki gulumseme sonup, başka bir hal aldı. Hadi, Cemal, inat etme çek kendine doğru diye defalarca telkin etsem de kendimi, faydasız... Bir şeyler engel oluyor buna, yapamıyorum. Sevmek ne garip şey. Onun için ölebilecekken sarıp sarmalayamıyorsun. Gurur gelip başköşeye çöreklenildiğinde, kalk git aramızdan diyemiyorsun. Oysa gözlerinde erimeye ben razıyken, eritmeme de o razı.

Bu çelişkiden nefret ederken, sıkıntıyla kravatımı çıkardım. Masamıza geçtiğimde İpek hemen yanı başımda oturuyor. O suskun, ben suskun. O masumlaştıkça, içimi saran hiddete ne demeli peki? Kızgınlığım ona mı, kendime mi?

Bir süre sonra yan yana şahitlik yapıyoruz Lale ve Diyar'a. Kokusu burnumda. Öyle özlemişim ki. Sımsıkı sarılmak geliyor içimden, sokulsam beline doğru... Yapamıyorum. Kalem elinden alırken, ateşe değmişçesine çekiyor elini. Yapma İpek! Her milimetrene ateş saçanım ben...

Dans ediyor insanlar. Diyar ve Lale aşk sarhoşu. Pisti kimseye bırakmaya niyetleri yok. O ara Argun'u buluyor gözlerim. Hoş bir bayanla dans ediyor. Ama gözleri İpek'te, yine sığıyor kan beynime. Sakin durmaya çalışarak İpeği seyrettiğimde dikkatini Duygu'ya verdiğini görüyorum. Ama sinirimi dindirmiyor bu...

Birden ayağa kalkarak elini tuttum. Şaşırdı. "Gel dans edelim," deddiğimde gelmesini beklemiyordum zaten. Sürüklüyordum resmen kızı. Neydi bu? Neyin ispatıydı? *İpek benti* mi? Yoksa *sen onu benden alamazsın Argun'un* mu?

Farkındaydı tüm bunların. O güzel gözlerine sıkıntıyı yerleştirmişken, ben beline dolanıp, saçlarını kokluyordum. Gözleri kırılgan bakıyor sanki. Dudakları ağlamaya hazırlanır gibi titriyor.

-Cemal, oturmak istiyorum.

-Neden? Yoksa Argun bizi bu mesafede görür diye mi korkun!

Bir hisimla beni itip masaya geçtiğinde, Duygu mızıldanıyor. Annem ve babam ayağa kalkmış. "Biz gidelim siz kalın," diyorlar. Ama ne ben ne de İpek bunu duyamıyoruz. Çata çat kavga etmeliyiz belli de... İpek uzanmış. "Anni," diye ağlayan Duygu'yu kucagina alacakken, elini tutuyorum birden. Ve sonradan çok, ama çok pişmanlık duyacağımı o cümleyi sarf ediyorum!

-Çek ellerini kızımın üstünden!

Herkes gibi ben de şaşıyorum buna. Nasıl söyleyim bunu ona? Elleri titredığında omuzları düşüyor. Tek yapabildiği çantasını alarak, hızlı adımlarla burayı terk etmek. Adım dahi atamıyorum. Çok şeyleri o an yitdiğimin farkındayım. O hakiştaki pes edişi ömrümce unutmayacağım. Bunun geri dönüşü bana katmerli olacaktı... İçime sokulan hançeri çıkartmak bir yana dursun, ölmeyi diliyorum o an.

İPEK

Ömrümce unutmayacağım. Ne yapsam faydasızdı. Ben bir tek Duygu'nun gözünde, "Anne," olabilmiştim. Buna da izin verilmedi zaten... Yediremedim artık Çiçeğim. Bana kızma ne olur. Canımdan çok seviyorum kıymetlini. Fakat... Olmuyor işte, onun kadar bana da zordu gitmek. Her gece ağlayarak daldığım uykulardan, "Anni," diyen sesiyle uyanıyorum. O minik ellerindeki tırnaklara kadar özledim. Acaba biraz alışmış mıdır bensizliğe diye düşündükten sonra da zamanla beni tamamen unutacağı geliyor aklıma. İnan bana, o an yıkılıyorum işte. Hiçkırıklarımın haddi hesabı yok artık. Öyle çok kızıyorum ki sana, beni bırakıp gittiğin için.

İngiltere'ye geleli tam iki hafta oldu. Şimdilik eski sokağımızdaki bahçeli pansiyonda kalıyorum. Annemler bana kızgın oldukları kadar Cemal'e de kız-

En İngiltere'ye dönme kararımı hepsine açıkladığım gece, Cemal'i de anlattım. Yalansız... Hesapsız... Ne varsa öyle olduğu gibi döktüm içimi. Diyemediler hiçbir şey. Çünkü görüyorlardı, benim çektiğim acıdan daha fazla ne yakabilirdi ki canımı. Sadece annem, "Madem bu kadar çok seviyorsun, neden affetmiyorsun?" diye, sordu.

Yutkundum. Affetmekle falan ilgisi yoktu ki artık yaşadıklarımın. Onun da beni çok sevdiğine emindim ben. Ama bu bize yetmiyordu. Aramızdaki eksiklik güvensizlik mi? Kıskançlık mı? Çözemedik. O gece bana söylediği cümle, teker teker yıktı duvarlarımı.

O kara geceden evime döndüğümde hem ağladım hem düşündüm... Ne çalan kapı zili ne de telefon umurunda değildi. Gelenin o olduğunu biliyordum elbette ki. Ama ne onu görmeye gücüm vardı ne de anlatacaklarını dinlemeye.

Karanlıktaydım ve günün ilk ışıkları çıktığında ben de bir karar vermiştim. Hemen uçak biletimi ayarlayıp pasaportumu elime geçirdim. O an İngiltere'de oturma hakkım olduğuna öyle çok seviniyordum ki... Hemen valizimi hazırlayıp, kapının önüne bıraktım. Yarın gidecektim buralardan. Kesif bir acı gelip yerleşti boğazıma, aldığımı her nefes ızdıraptı.

Ertesi gün uyandığımda kararımdan vazgeçmiş değildim. Önce annelere gidip kararlarımı ve nedenle-

rimi anlatmalıydım. Çiçeğin ölümünün beni ne denli etkilediğinin farkında olduklarından, son bir senedir yaptığım her şeyi anlayışla karşılamışlardı. Ancak gitme fikrimin hiç hoşlarına gitmeyeceğinin bilincindeydim.

Onlara gittiğimde yüzümdeki duruştan anlamışlardı bir şeylerin ters gittiğini. Uzatmadım, başladım ne varsa anlatmaya, itirazlarını duymadım, gözyaşlarını da... Eve dönüp Figen Teyze'yi aradım. Kadın panik içindeydi. Cemal'in yerine kırk kez özür diletti. Onun da ne kadar pişmanlık duyduğunu anlatıp durdu. Ama ben bunları duyacak gibi değildim. O sustuğunda, derin bir nefes de verdi, bu seferkinin farklı olduğunu hissettiğine emindim... Sesim titriyor, gözyaşlarım da buna eşlik ediyordu.

"Ben yarın gidiyorum Figen Teyze. Kızıma gözün gibi bak..." dediğimde, telefon elimden çoktan düşmüş, dizlerim beni taşıyamaz olmuştu. Hıçkırsam ne fayda... Hiçbir şey rahatlatamıyordu beni.

Sonuçta buradayım. Eskiden çok sevdiğim bu güzel sokak, anılardan ve acılardan başka bir şey sunmuyor bana ne yazık ki. Mesela karşıdaki parka baktığımda Çiçeğin zıplayarak seksek oynayışı geliyor aklıma. Okul çıkışı buradan geçerken kolumu çekerdi. "Hadi İpek bir kez," diyerek zıplatırdı bizi. O eşek kadar olmuş halimize bakmaz, şen kahkahalarla oynardık parkta. Daha neler neler... Buralar sandığımdan daha çok acıtıyor kalbimi.

Günes Demirel

Diğer ve Lale sık sık arıyorlar beni. Buradaki eski telefon numaramı kullanıyorum. Diğer ortak bir arkadaşımızdan almış. Ama almasa da arayıp verecektim zaten. Benden daha çok kızgınlar Cemal'e. O yüzden verdiğim kararı hiç sorgulamadılar bile...

Hayatıma bir yön vermek zorundaydım. ruğarın beni daha fazla savurmasını engellemek lazımdı artık. Dün, eski çalıştığım şirkete gittim. İstedigin an başla işe dediler. En azından bu iyi bir gelişmeydi. İş aramak zorunda kalmayacaktım. Zaten o kadar çok işyeri değiştirmiştim ki son bir yılda başım dönmüş-tü yeni kural ve yöntemlerden. İşe girdikten sonra, bir süre daha bu pansiyonda kalıp küçük bir daire arayacağım.

CEMAL

Bir kara boşluk her yanı sardı sanki. İpek gittiğinden beri renkler bile cansız. En çok da Duygu acıtıyor canımı. Durup durup dudaklarını büzerek ağlıyor. Ah, be güzelim, inan bana utanmasam ben de basacağım yaygarayı. Bu eşek baban var ya, her şey onun yüzünden!

İpeğe kızamıyorum bile gittiği için. O gece ne telefonumu açtı ne de kapıyı. Sonrasında da ben aramadım. Ama kızgınlıklar geçip de yerine koca bir acı topu yerleştiğinde... Nefes alamaz oldum. İpek... Çok sevmişim seni. Her hücrem isyanda. Bazen yere göğe sığdıramıyorum kendimi. Devirdiğim kadehler çözüm olmak yerine, daha da zehirliyor beni. Güçsüzleşiyorum. Seni istiyorum. Gözlerine bakıp, gamzelerine dokunmak!

Diyar'a soruyorum, taş oluyor, duvar oluyor, an-

latmıyor hiçbir şey. Numarasını vermek bir yana dur-
sun, "Alma kızın adını ağzına, sen bunu hak ettin,"
diyor. Tamam ben bir çok şeyi hak ettim. Ama İpek-
sizlik... Çok ağır... Çok âşıkmişim meğer. Dağıtıyor
beni. Dayanamıyorum.

İstanbul'dayım artık. Durmadan çalışıyorum. Hem
otellerdeki sistemi yenilemeye çalışıp hem de İpeği
anımsamamaya uğraşıyorum. Nafile tabii, tüm bun-
lar. Zamk gibi yapışmış benliğime. Hem beynime
hem de yüreğime. Onu düşünmeden geçirdiğim tek
saat yok. Deliriyorum... Özlemek kelimesi de kafi
değil, bu duyguyu anlatmaya. Unutmaya çalıştıkça
dibe vuruyorum.

Sağa sola saldırır gibi hırsla çalıştığım için, patro-
num her şeyin farkında. Fakat benim ağzımdan duy-
mak istiyor bir de. Anlatıyorum... Susuyor... İpeği
çok sevdiği için bana sinirle bakıp, "Sen kafasızın
tekisin Cemal! O kız kaçırılır mı evladım!" diye de
kükrüyor. Doğru. Kaçırılmaz. Ama ben kaçırdım,
büyük bir başarıyla!

Şansımı bir kez daha denemek için, Diyar'ın ya-
nına gittim. Lale de oradaydı. Barın kenarına otur-
muş konuşuyorlardı. Beni görünce ayaklandılar. Di-
yar baştan aşağı beni süzüp sıkıntıyla, "Hoş geldin
Cemal. Zayıfladın mı sen?" diye sordu. Ama benden
önce Lale c "apıştırmıştı.

-Evet, tabii. Yaptığı aptallık kafasına dank ettiği için, zayıflamıştır. Üzüntüden olsa gerek!

Lale'ye mimiklerimle, "Ne olur," işareti yaptığım da susuyor. Gerçekten hiçbir imayı kaldıracak halde değilim. Benim sadece ama sadece İpeğe ihtiyacım var.

-Bana da bir şeyler versene, Diyar.

Bir bardak sodayı önüme doğru iterek, "Saat erken. Bununla başla bakalım," diyor. Sıkıntıyla gülümsüyorum.

-Duygu nasıl?

Dönüp Lale'ye bakıyorum. Gözlerim doluyor, erkeklik falan hak getirsin. Duygu'nun o hâli aklıma geldikçe çıldırıyorum. Anlıyorlar... Bu sefer ikisi de geriliyor. "Senin yüzünden bebeğin de acı çekiyor," diye homurdanıyor, Diyar. Gözlerine bakıyorum. Çektiğim sıkıntının farkında, alnını ovuyor.

-Sen seviyor musun bu kızı gerçekten, Cemal?

Elimdeki bardağı bırakıyorum. Bilir Diyar beni. Yalan söylemem.

-Sevmek? Görmüyor musun halimi, Diyar. Deli gibi âşığım işte, kayboldum! Ölüyorum ben!

Lale müdahale ediyor, bana öyle kızgın ki...

-İyi! İpeğin yaşadıklarının birazını da sen yaşıyorsundur o zaman.

-Birazı mı? Ne diyorsun, Lale? Günlerdir sürünüyorum ben!

-Evet biraz! Çünkü en azından senin kızın yanında. O Duygu'dan ayrıldıktan sonra nasıl üzüldü biliyor musun?

Duraksıyorum. Demek düzenli konuşuyorlar. Lale'ye dönüp, "Şimdi? Şimdi, iyi mi?" diye soruyorum.

-Sence?

Değil tabii ki, hadi beni boşver. Meleğine kıyamaz o. Daha çok kızıyorum kendime.

-Numarasını verin bana. Lütfen!

-Olmaz!

-Lale lütfen! Bak, görmüyor musun yaşayamıyorum ben onsuz, olmuyor işte. Ne ben ne de Duygu mutlu değiliz. O benim suratıma bakmasa bile ben denemeliyim! En azından özür dilemeliyim Diyar.

İkisi de susmayı tercih edince, sinirle terk ediyorum orayı. En iyisi eve gitmek. Çünkü annem her an aklını kaçırabilir. Duygu sürekli ağlamış, mızıldanmış olmalı. Tahminimde yanılmamıştım. İçeriye girdiğim an Duygu bacaklarıma yapıştı. Dudakları büzülmüştü.

Annem telefonla konuşuyor. Beni görünce mutfağa doğru yürümeye başladı. Ancak söylediği son kelime, "İpeğim," oldu. Hızla yanına varıp, telefonu elinden aldım. "Daha iyi olacağım, Figen Teyze," dediğini duyduğumda derin bir nefes almıştım... "İpek," diye fısıldadığımda basbayağı yalvarıyordum

işte... Sustu. Tek kelime etmedi. Telefon usulca kapandı ama ben bir türlü uzaklaştıramıyordum kulaklımdan.

Acı çekmek dedikleri daha başka nasıl olurdu ki? Annemin sesiyle kendime gelip, Duygu'yu aldım. Bu gece kendi evimizde, kızımın biraz baş başa kalmasıydık. Oturup düşünmeliydim. Tam kapıdan çıkıyorduk ki, aklım başıma gelmişti... Annemin ahizesinde görünen numara! İpeğe ulaşabilirdim. Tabii bir telefon kulübesinden aramadıysa.

Hızla arıyorum o numarayı. Sonuç yine hüsrana. Telefon cevap vermiyor.

Eve döner dönmez uyudu Duygu. Bu hali içimi parçalıyor. Cama doğru gidip İpeğin dairesine baktım. Koskoca bir karanlıktan başka bir şey göremiyordum. O yoktu ve ben çaresizdim. Kahretsün. Bir yol olmalıydı.

İPEK

Olmuyor! Ne kadar çabalasam da göndermeyi başaramıyorum. O mavi gözler bir tutundu ki beynime, uzaklaşmak bir yana dursun, için için ağlatıyor bir de beni. Çok özledim. Hem de çok... Yaptığım hiçbir şeyin tadı yok. Eskiye dönmüyor hayat. Cemal'i tanımadan önce yaptıklarımı yapıyorum, fakat öylesine anlamsız geliyor ki... Yaşamın tadı tuzu o olmuş benim için. Zaman lazım, bunu da biliyorum. Fakat, ya zaman dediğin de fayda etmezse? Kalbimi sürekli sıkıştıran şey ya geçmezse?

Biraz önce sesini duyduğumda oluyordum. Başka açıklaması yok. Koltuğun üzerine çöküşüm, ağlama nöbetlerim...

Bana yaptıklarını, dediklerini hatırlayarak nefret etmeye çalışıyorum ondan. Ama ben bunları düşünmeye çalışırken, güzel gülüşü gelip oturuyor baş kö-

şeye. Sonra... Sonra boynumdan öpmeyi çok severdi. Elim öptüğü yere gidip kaldığında, Cemal'i ara İpek... Ara ve. "Gel beni al," de ona diyorum. Kızıyorum kendime... Seni istemeyen birine neden âşıksın İpek! Bulduğu her fırsatta canına okudu bu adam!

Yetmiyor, ne bu telkinler ne de Duygu'nun kafama vuran hasretini dindirmiyor. Hele de miniğim aklıma geldikçe, etimden et kopuyor. Dünde tıkanıp kaldım, bugüne dönemiyorum.

CEMAL

Kapının zili çalıyor. Saate bakıyorum, neredeyse on iki olmuş. Merakla karışık kapıyı açtığımda Diyar karşımda. "Çekil kenara," diyerek içeri geçiyor.

-Hayırdır, Diyar? Uykun mu kaçtı?

Koltuğa oturup, geriye doğru yaslanıyor. Yüzüme sıkıntıyla bakıp, "Mendebur falansın ama işte, arkadaşsın. Şu hâlini almıyor yüreğim," diyor.

"Teselli mi edeceksin?" diyorum alayla.

-Daha iyisini yapacağım!

Elindeki kağıdı bana doğru uzatıyor. Okuduğumda rahat bir nefes alıyorum.

-Beni verdiğime pişman etme Cemal! Unutma, Lale bunu duyduğunda beni boğabilir.

-Unutmam. Ben dersimi aldım, Diyar, merak etme. Eğer onu dönmeye ikna edebilirsem, yani beni affederse, bir daha dizimin dibinden bir dakika ayırmayacağım.

Sen Yokken

‐Hadi bakalım. Neyse ben kalkayım, Lale evde yalnız.

Ayağa kalktı. Elini saçlarının içinde kararsızca gezdirirken, ‐Bu iyiliğini unutmayacağım,‑ diyorum. Sarılmıştım Diyar’a. Sırtıma vurarak, ‐Aman, şu acıklı halinden kurtul da...‑ dediğinde gülüyorum. Elimdeki telefon numarası ve adrese bakıp bakıp sabırsızlanıyorum.

İlerleyen günleri sürekli İpeğin telefonuna mesaj atarak geçirdim. Hayal gücünün yetebileceği her türlü aşk sözcükleri, dize dize dökülüyordu zihnimden. Aradığımda açmıyor, açsa dile döneceğim ama içimde kalsın da istemeyip, yazıyorum her ne varsa... Duygu ve benim vize işlemlerimin bitmesini bekliyordum. Büyük bir sabırsızlıkla onu göreceğim günün bir an önce gelmesini istiyorum. Burnumda tütüyor yüzü, onu ne kadar çok sevdiğime kendim de şaşıyorum. Hem Duygu’nun o mutsuz yüzünü de yüreğim kaldırmıyor artık...

Nihayet beklediğim gün geldiğinde kucığımda Duygu ile havaalanındaydık. Günlerden cumartesiydi ve İpek muhtemelen kaldığı pansiyonda olacaktı. Olmasa da Diyar nerede olduğunu öğrenecekti. Lale’nin tüm bunlardan hiç haberi yoktu. İpeği üzeceğini kafasına takmış bir kere, söylediğim hiç bir kelime ikna etmiyor onu.

Uçakta Duygu'nun bitmek bilmeyen huzursuzlukları ile savaştıktan sonra, şükürler olsun ki Londra'daydık. En fazla bir saat sonra İpeği görebilecek olmamız, beni heyecanlandığı kadar korkutuyordu da. Ya affetmezse? Ya biz yine iki kişi olarak dönersek Türkiye'ye? Bunları düşünmek, ruhumu kıstırmış ve üzerime hummalı bir titreme gelmişti. İlk defa bu kadar çok korkuyordum...

İPEK

Günlerden cumartesi ve ben yine bir yerlerde kaybolmuş vaziyetteyim. Cemal'in gönderdiği bütün mesajları tek tek okuyorum. Hem de defalarca. Bütün hücrelerim şaha kalkmış yalvarıyor, "Affet onu İpek," diye. Sadece kalbimin bir köşesi oturuyor yerinde, "Paramparçasın! Sakın yapma," diyor.

Dışarıda deli gibi yağmur var, elime aldığım kitapla bu küçük odanın içinde çaresizce turlayıp duruyorum. Sonra camın kenarındaki koltuğa oturup, yağmur damlalarını takip ediyordum. Odanın kapısı çaldığında daldığım kuyulardan çıkıp, dış dünyaya dönmüştüm. Bu küçük pansiyon odasına, görevliden başka kim gelebilirdi ki zaten?

Açıkçası o dırdırcı kadını görmeyi hiç ama hiç istemiyordum. O bet sesiyle anlatacağı, bir sürü ıvır zıvır şeyi dinleyecek psikolojide değildim. Ama ne

kadar ısrarlı olduğunu da biliyorum. İçeride olduğumun farkında ve ben kapıyı açmadan asla gitmez.

Bikkın bir ifadeyle kapıyı açtığımda Allahım soktaydın... Küçük, minicik bebeğim üzerinde kırmızı montu, beyaz şapkasından çıkan sarı saçlarıyla karşımdaydı. O bana, ben ona bakakalmıştım. Sam yorum hayal olmasından korktum. Ama sonra o güzel suratın, dudaklarını büzerek bana bakışını fark edince... Yok, yok, acı çektiğini gördüm resmen! Bir hamle de kucığıma alıp sarmaladım, "Duygu, meleğim," dediğimde, kafası boynuma gizlenmiş, ufak elleri sımsıkı dolanmıştı bana... Unutmamış! Beni unutmamış! "Anni," diyerek sokuluyor iyice... Ne kadar öyle kaldık bilemiyorum.

İlk şoku attıktan hemen sonra etrafıma bakındım. Cemal... Koridorun tam köşesinde duvara yaslanmış bize bakıyordu... Kaldık öylece, ne o çekti gözlerini ne de ben... Gözleri alabildiğine laciverti kusanmış. Kirli sakallarının ardına gizlenmeye çalışan bir keder var yüzünde. Sonra yaslandığı duvardan ayrılarak, dikleştiriyor uzun vücudunu. Bana doğru attığı her adımdan korkuyorum... Zayıfım... Çekse beni sarsa, itiraz edebilir miyim?

CEMAL

Duygu ve İpek, acıklı Türk filmlerine taş çıkartacak cinsten bir sahne içinde. Etkilenmemek için taş olmak gerekli. Onlar hasret giderene kadar kıpırdamıyorum. İpek zayıflamış, rengi solgun... Ona çektiğim acının daha çok farkına varıyorum.

Gözleri beni bulduğunda hiç bir şey düşünmeden çekip sarsam... Koklasam, o gül kokan tenini... Tıpkı Duygu'nun yaptığı gibi, başımı boynuna gömsem! Yapamıyorum... Ona doğru attığım her adımda, çelikleşen bakışları engelliyor beni. Bir şekilde yumuşatmalıyım o gözleri. Eskiden olduğu gibi aşkla bakmalı bana, dayanamam aksi haline. İyice yaklaşıyorum... Nefes kadar yakınımıdayken, bu kadar uzak olmak ağrıtıyor içimde bir yerleri. Hafifçe kenara çekilerek, içeri geçmem için davette bulunuyor.

-Nasılsın İpek?

Kıvraniyor bakışları. Gözleri dolu dolu.

-İyiyim. Sen?

Susuyorum.

"Ben iyi değilim İpek... Hiç... Hiç iyi değilim," dediğinde arkasını dönerek, kucagındaki Duygu'yu koltuğa indirmeye çalışıyor. Ama ne mümkün... Duygu korkuyla çılgık atıyor. Elleri İpeğin yakasına sıkı sıkıya yapışmış, ayrılmaktan korkuyor. "Hayır meleşim buradayım, korkma. Sadece montunu çıkarcacağım," dese de, ikna edemiyor prensesimi. Yanına yaklaşıp, Duygu'nun montunu ben çıkardım. Koku burnuma çarptıkça, kalp atışlarım hızlanıyor. Onun için deli olduğum halde dokunamamak canımı feci yakıyor. Sevmiyorum bu mesafeyi!

Aslında çok yorgun meleşim. Buraya gelmeden bir şeyler yedirmiştim fakat uykuya çok ihtiyacı var. İpek bunun farkında, koltuğa oturup yavaş yavaş sallıyor. Kulağına her zaman söylediği ninniye mırıldanıyor. Duygu'nun yüzündeki belirgin rahatlama, İpeğe de yansıyor. Öpe koklaya uyutuyor küçük kızımı. Sonra kendi yatağına yatırıp üzerini örtüyor.

Artık konuşma vaktiydi. Bundan kaçış yoktu. Ya da başka bir yol. Tek kelime etmeden her şeyi unutmak. Sadece biriken özlemi dindirmek için sarıp sarmalanmak... Buna ihtimal yoktu ki. İpek kırgın, İpek uzaktı. Yüzüme bile bakmıyordu.

-İpek... Konuşalım, ne olur.

Susuyor. Onun konuşacak bir şeyi yoktu ki... Belki ben anlatmalıydım, o dinlemeliydi.

-İpek, özür dilerim. Çok, çok üzgünüm. Yaptığım çeşkliğin açıklaması yok, farkındayım. Ama sensiz olmuyor meleşim, yaşayamıyorum... Ben, sandığından daha çok seviyorum seni. Sanki bir anda bütün hayatın tadı tuzu kaçtı. Lütfen, İpek... Affet beni.

İpek çökercesine yatağa oturuyor. Gözleri dolu dolu. Eğilip dizlerinin dibine oturdum. Kucağında birleştirdiği ellerini tutup öptüm. Başımı dizlerine yasladığımda buradan başka bir yerde huzur bulamayacağımı biliyordum. Derin bir nefes aldım.

-Ben de Duygu da sensiz çok mutsuzuz. Lütfen, İpek... Dön bizimle...

İPEK

Dilediği affın samimiyetinden emindim. Fakat hatalarının tekrarından değil... Dizlerime koyduğu başına, elimi sürmemek için kendimle savaşıyorum. Gerçi, ellerim saçlarını okşamasa da o başını çekmiyor. Ancak bir süre sonra ayağa kalkarak, camdan etrafı seyretmeye başlıyor.

-Ne çok yağıyor değil mi?

-Evet... Çok... Geldiğimden beri böyle.

Dönüp, gözlerime bakıyor aniden.

-Seni burada bırakmam, İpek.

İfadesi kararlı olsa da, tepkimi görmemek için, tekrar cama doğru dönmüştü. Susmuyor... Anlatmaya devam ettiğinde, sessizce dinlemişim onu.

-Çok aptalım ben... Sana söylediklerimden saniyesinde pişmanlık duydum. Sinirliydim. Argun'un sana olan bakışları beni delirtiyor İpek. Çileden çıkmış-

tını. Ve... Yapmamam gereken şekilde, sana patladım.

Sonra bana dönüyor. Camın pervazına hafifçe yaslanıp,

-Fakat her zamanki gibi burnunu dikip, benimle tartışmanı bekledim galiba... Ama sen... Tam tersini yaptın. Pes ettin. Bıktırdım seni değil mi? Demiştım halbuki, aksi herifin tekiyim diye.

-Cemal, olmadı gördün işte. Biz bir bütün olamıyoruz. En ufak kıskançlığında, Duygu ile tehdit ettin beni. Hem de onun benim için ne ifade ettiğini bilmene rağmen. Tamam... Kabul. Ben de sevmedim aramızdaki kilometreleri. Özlemeyi... Ama sonunda ölüm yokmuş Cemal. Bak! Hepimiz bir şekilde yaşıyoruz.

Sinirlenip, kolumu tutarak kendisine doğru çeviriyor beni.

-Sen buna yaşamak mı diyorsun?

Eliyle Duygu'yu göstererek, "İkimize de bir bak İpek, yaşamak bu mu? Mutlu değiliz ki sensiz."

-Duygu'nun mutsuzluğuna o kadar inanıyorum ki, Cemal. Ama seninkine bir türlü inanasım gelmiyor işte.

Gözlerime bakıyor. Yorgun, yenik...

-Yapma İpek!

-Lütfen, bırak kolumu... Her seferinde canımı yakıyorsun!

-Ya sen de bizimle geleceksin ya da biz seninle kalacağız. Başka yolu yok bunun. Ayrılığı unut gitsin! İzin vermem. Canıma oku! Yaptıklarımın acısını çıkar! Ama fazlasına izin vermemi bekleme!

Aptalca gülüyorum. Şaşıyor. "Ne?" diye de soruyor üstüne.

-Anlamıyorsun değil mi? Sorun da bu işte! Ben senden izin istemiyorum ki!

-Dönmeyecek misin sen şimdi bizimle?

Yutkunuyorum. Hayır, demek hiç kolay değil. Yatağın üzerinde melekler gibi uyuyan Duygu'ya takılıyor gözlerim. Kesik kesik alman bir nefes eşliğinde, "Dönmeyeceğim," diyorum. Cemal agresifleşiyor. Elleriyle saçlarını geriye doğru itiyor. Ensesinde birleşen kollarıyla şöyle bir geriniyor ve, "İyi madem. Biz geliriz o zaman yanına," diyor.

Nasıl yani? Çok ciddi görünüyor bu adam. Evliya Çelebi'ye döndük cidden. Şehirden şehre, ülkeden ülkeye...

-Saçmaladığının farkında mısın?

-Evet. Ama başka çaremiz yok, ne yapalım. Sensiz yaşayamıyoruz.

Ben ağzım açık onu dinlerken, elini yanağıma yerleştiriyor. Sinir şey! Beni nasıl yola getireceğini iyi biliyor tabii. Bir de en koyu lacivertiyle bakışlarını salıyor üstüme.

Sinirleniyorum. Beni hemen hamur kıvamına

getirmesinden nefret ederek, kaşlarımı çatıyorum. Eliyle kaşlarıma uzanıp, usulca okşuyor. Üzerimdeki etkisinin farkında, muzipçe gülüyor. Off! Öyle de yakışıklı oluyor ki gülünce... Dudaklarıma bakıp, "Seni çok seviyorum İpek," diyor. Yanağıma bıraktığı sıcak busenin ardından geri çekiliyor. Ben olduğum yere, mılı gibi saplanmışken, o gidip Duygu'nun yanına uzanıyor. "Çok yorgunum İpek. Biraz uyusak," deyip gözlerini kapatıyor. Hem hırslanıyorum hem de yüzündeki yorgun görüntüye kıyamıyorum. Ne yapacağım bu adamla? Atsan atılmıyor, kaçsan gelip yakana yapışıyor. Hadi İpek, geç bunları. Bal gibi hoşuna gidiyor yanında olmaları. Ağzına bir kaşık bal çalınmış gibisin.

İçime garip bir huzur gelip yerleşiyor. Günlerdir kendi kendini yiyen yüreğime oturan rahatlamamanın tarifi yok. Karşı kanepeye uzanıp, onları seyrederken, tıpkı onlar gibi son haftaların en huzurlu uykusuna dalmış olmalıyım.

CEMAL

İpek ve Duygu'nun birbirlerine söylediği sevgi sözcükleriyle uyandım. Kanepede sarmaş dolaş uzanmış, bakışıyorlar. İpek sık sık öpüyor Duygu'yu ve, "Bebeğim seni çok seviyorum," diyor. Onları izlediğimi fark ettiği an, durgunlaşıyor. Gözü gözüme değdiğinde çekemiyor. Bana nasıl âşık olduğunun farkındayım, fakat kendi aşkımı da ona anlatmanın yollarını bulmalıyım. Bu konudaki beceriksizliğimin de gün yüzü gibi açıkta olduğu düşünülürse...

"Ben de seni çok seviyorum bebeğim," dediğimde dudaklarına alaylı bir gülümseme yerleştirerek, kafasını iki yana salladı. Rahat durmamakta kararlıyım, kaybedecek bir saniyem dahi yok. Birkaç adımda soluğu yanlarında alarak, İpeği kanepenin dip tarafına sıkıştırmıştım bile.

-Cemal, lütfen. Niye sıkıştırıyorsun ki sen şimdi bizi.

Saçlarına karışıyor ellerim. Geriye doğru itiyorum dalgalarını. Çekildikçe üstüne doğru gidiyorum. Dayanma gücümü yok. Çok özledim. Usulca dudaklarına yaklaştığımda, sevgili kızımın attığı çığlık ve suratıma yapıştırdığı şaplak ile kendime gelmem uzun sürmemiştir. "Of, Duygu," diyerek elini tutup öptüm. Kapı çalıyor o ara. İpek kalkmamı işaret ediyor.

Gelen, pansiyonun sahibiymiş. Kafasını uzatarak içeri bakmaya çalışıyordu. Duygu'yu kucağıma alarak kapıya doğru gittim. Kadına sıcak bir gülüş eşliğinde kendimi tanıttım. Orta yaşlardaki meraklı kadının bir bize, bir de İpeğe bakıyor. İpek durumu nasıl izah edeceğini düşünürken, ben olaya müdahale etmişim bile. Eğilip İpeğin dudaklarına bir öpücük bıraktım. Sonra da kapıya doğru dönerek, "Kızımız ve ben İpeği çok özledik. O yüzden dayanamayıp geldik," dedim. Kadın kıskanç gözlerle İpeğe bakıyordu. İçinden geçirdikleri artık dilindeydi. Gözleri benim her milimetremi incelemekle meşgulken, "Bu kadar yakışıklı bir sevgiliye sahip olsaydım, uzaklaşma mesafemi otuz santimi geçmezdi, İpek," dedi.

İpek ilk şaşkınlığını üstünden attığında belli belirsiz gülümsedi. Kadını apar topar sepetlediğinde ise feci gergindi. İki elini beline koyarak, "Sen... Sen ne yaptığını sanıyorsun!" diyerek fısıldadı. "Hiç gerçekleri söylüyorum," dediğimde uzanıp, kucağımdaki Duygu'yu aldı. Ona montunu giydirip, yere bıraktı.

Kendi montunu da üstüne geçirdikten sonra, "Ben Duygu ile dışarı çıkıyorum. Acıkmış olmalı," dedi.

-Sen ve Duygu? Ben de geliyorum.

-Hayır, gelmiyorsun! Bence sen git kendine bir oda ayarla. Hem kadıncağız da seni pek beğendi zaten. Eminim kolaylık gösterecektir.

-Ne diyorsun İpek.

-Ne dediğim belli. Kadını bakışlarıyla iki dakikada hamur kıvamına getirmenden bahsediyorum.

İpek hızlı adımlarla odadan çıkmaya hazırlanıyordu ki, belinden tutup kendime doğru çektim.

-Kıskanıyor musun sen?

Nefesi yüzümü okşuyordu. Öpmemek için kendimi nasıl da zor tutuyorum.

Yalnız bu Duygu da, dost mudur düşman mıdır bilemedim. Ellerini iki yanına açarak sıkmış, çığlık atıyor yine. Galiba İpek ile beni yakın mesafe görünce kıskanıyor çocuk.

Yemekten sonra tekrar odaya döndük. Duygu bir süre sonra uyumuştı.

-Eee, Cemal... Kendine oda ayarladın mı?

-Delirmiş olmalısın!

-Asıl sen delirmişsin! Asla bu odada kalamazsın. Hem sormayı unuttum, kim verdi sana adresimi?

-Boşver. Önemli olan seni bulmuş olmanı.

-Diyar, değil mi?

Usulca yaklaşıyorum ona, belinden kendime doğru çekiyorum. "Bırak beni," diyerek itmeye çalışıyor.

-Bırakmayacağım İpek. Seni hiç bırakmayacağım.

Gözlerimi gözlerinden çekmek ne mümkün... Aramızdaki çekim ölesiye kuvvetli. Direnmeye çalışıyor, fakat kırılma noktasında.

-Hayatımı alt üst edip duruyorsun. Her şeyi unutup, yeni bir düzen kurmaya çalışıyorum, buna da izin vermiyorsun.

Ağlıyor İpek, belindeki ellerimden kurtulmaya çalıştığında, daha çok kendime çekiyorum.

-Bensiz yaşayabilme ihtimalin bile öldürüyor beni İpek. Nasıl izin veririm.

-Seninleyken canım yanıyor, Cemal! Niye anlamıyorsun?

-Sen yokken de benim canım çok yanıyor.

Dudaklarım şakağında bir yerlerdeydi.

-Lütfen... Yapma...

Yanağından öpüyordum. Özlemine daha ne kadar dayanırım, hem de kollarımın arasında tir tir titriyor-ken. Kulağına fısıldadıklarım direnme gücünü yok etmişti artık. Kolları yavaş yavaş boynuma dolanmaya başlamıştı bile.

-Seni çok seviyorum İpek... Bilsen... Bir bilsen hayat sensiz nasıldı?

-Pis herif! Ben de seni çok seviyorum! Fakat bu kızgınlığımı bitirmiyor işte! Halen çok kırgınım, sinirliyim. Ve... Ve...

Çoktan dudaklarındaydım. İlk başta itiraz etse de, sonrasında en alâsından karşılık veriyordu. Kanepeye doğru ilerlerken, sabırsız elleri kazağımdan içeri girmişti bile. Bir ara dudaklarımı çekip "Evlenelim İpek," dedim. İpek gözlerini açıp bana şöyle bir baktıktan sonra kafasını salladı. Onu uzunca bir süre öptüğümde daha fazlasına hazırды artık. Ama ben zihnimdeleri boşaltmalıydım önce.

-Yarın konsoloslukta, olur mu?

Gözlerini şaşkınca açıp, konuşmaya çalışıyor.

-Ama...

Kesiyorum sözünü.

-Aması falan yok İpek! Olur mu olmaz mı? Bunu söyle.

Bu konuda taviz vermeyeceğim. O benim ve ben ayrı evlerde, şehirlerde yaşamak istemiyorum. Ciddiyetimin farkında. Yüzünden gölgeler gelip geçse de, gülümsüyor sonunda. Ellerini saçlarıma içine geçirerek kendine doğru çekiyor. Dudaklarıma ateşimi körükleyen, sabrımı tüketen bir öpücük bıraktığında "Olur... Evlenelim," diyor.

Rahatlıyorum. Karanlık bir odadan kurtulmuş gibiyim.

O ben, ben de o idik... Karşışmıştık birbirimize. Sevişirken bir oluyorduk, düşünürken bütün. Sonra kavga ettiğimizde aşk daha da alazlanıyordu. Kor olduğunda, tekrar tekrar alevlendiriyorduk. Bazı gün yangının adı İpek ise, bazı gün de Cemal oluyordu...

İPEK

Elim ayagım zangır zangır titriyor. Konsoloslukta-ki masada adamın söylediklerini duymuyorum bile. Sadece, "Evet," diyeceğim anı bekliyorum. Ancak sanıyorum bu soruyu da duymamışım, tamamen soyutlandım dünyadan. Cemal'in elimi sıkıca tutan eli ve endişeyle bakan gözleri sayesinde kendime gelmiştim. Adamcagız tekrardan sordugunda titrekçe çıkan sesimle, "Evet," demiştim.

Cemal benim gibi değildi, kendinden emin bir, "Evet," göndermişti sonsuzluğa. Evlilik cüzdanımız eline verildiğinde, ona nasıl baktığımı bilmiyorum. Cemal beni kendine doğru çekip, sımsıkı sarılıyor. Endişeli ses tonuyla, "İyi misin canım?" diye soruyor. Kollarına sığmıyorum. Evet, bundan daha iyi olamazdım...

Hayat ne kadar tuhaf yahu! Dün bu vakitler, onla-

ni karşımda görmenin şokundaydım. Bir önceki gün acıdan kıvranıyordum. Şimdi ise evlendik. Duygu karşıdaki sandalyede üniversiteden arkadaşım Liza'nın kucagında oturuyor. Kızcağızın kıvrık saçlarına parmaklarını dolamış vaziyette. Şahitlerimiz Cemal'in burada yaşayan yakın bir arkadaşı ve bizim eskiden karşı komşumuz olan David. Çiçek ona bayılırdı. Sahi Çiçeğim, sen de şahit misin yaşadıklarımıza?

Biliyorum ki, bu nikâh ilk önce kendi ailemde şok etkisi yaratacak. Bana çok kızacaklar, belki de küsecekler. Ama umrumda değil şu anda bunlar... Çok mutluyum. Olmak istediğim kollarda ve nefesteyim. Meleğim de yanımda. Sonra her şeyi hallederiz değil mi?

Güzel bir yemek yiyoruz birlikte. Cemal ile bu küçük pansiyona geri dönüp, Duygu'yu uyutmuştuk önce. Üzerimdeki elbisenin rengi beyaz bile değildi. Uçuk pembe bir şey... Düşüncelerimi okumuş gibi Cemal. Eğilip boynuma bir öpücük bıraktı.

-İstanbul'a döndüğümüzde düğünümüzü organize ederiz, İpek.

-Düğün mü? Bu da nereden çıktı?

-Ben seni gelinlik içinde görmek isterim.

-Hiç gerek yok, Cemal... İstemiyorum düğün falan...

-Sen istemesen de, ben istiyorum. Hem ailene ne derim sonra. Kızlarının düğününü görmek isteyenlerine eminim.

-Bana çok kızacaklar. Belki de küser ve düğüne falan da gelmezler.

-Onları ikna edeceğim, bana bırak.

-Kendine, ne çok güveniyorsun?

-Sen bana güvenmiyor musun?

Gülümsüyor. Beni kucağına çektiğinde elleri üzerimdeki elbisenin düğmelerdeydi. "Ah evet sana çok güveniyorum," dediğimde imalı gözlerim, Cemal'i kıskırtmıştı bile.

-Hemen, yarın, evimize dönüyoruz. Bu kanepeler bize yetmiyor İpek.

Gülüyordum, haklıydı. Tek kişilik yatağa Duygu'yu yatırıp, kanepelere sığmaya çalışıyorduk... Üstelik hiç de rahat durmayarak!

Ertesi gün, İstanbul'a döndük gerçekten de. Eşyalarımı Cemal'in evine yerleştirip, döndüğümüzü kimseye haber vermedik. İki gün boyunca dertsiz tasasız birbirimize doymaya çalıştık. Sonra nasıl olsa evlendiğimizi herkese söyleyecektik.

Babam. Zavallı adam, sopa yutmuş gibiydi. Herkesi annemlerde toparlayıp, her şeyi tek seferde anlatarak kurtulmak istemiştik. Cemal'i şaşkınlıkla izliyorum, ben ezik büzük, olduğum yere sinmişken, o her şeyi en baştan anlatıyor tüm aileye. Buna kendi anne ve babası da dahil... Büyük abimin yüzü sinirden kıpkırmızı, küçüğü ise sürekli onu sakinleştirmeye çalışıyor. Evlenmiştik sonuçta. Orada bulunan

herkes, aslında yapacak hiçbir şeyin bulunmadığını iyi biliyordu.

Hakkını yiyemem, Cemal'in anne ve babası elinden gelen her şeyi yapıyor. Sürekli babamdan oğulları adına özür dileyip, "Cahilliklerine verelim, biz büyükleriyiz," diyor. Fakat babam çok kırgın, kızgın. Bana ters ters bakıyor... Yer yarılsa da içine girsem, diye düşünmekten başka bir şey gelmiyor elimden. Ağzımdan çıkan, tek sözcük yok... Galiba böylesi de daha iyi. Çünkü abim, bana sataşmak için bahane arıyor zaten.

Neyse ki gergin geçen birkaç saatin ardından herkes durumu kabulleniyor. Cemal sahiplenici konuşmalarıyla benden vazgeçemeyeceğini hepsine anlatıyor. Annem, "Hiç böyle olur mu ama düğünsüz derneksiz. Bir tane kızımız var bizim," dediğinde, "Tabii ki böyle olmaz. En güzelinden olmalı düğünümüz," diyor.

Babam hariç, herkes düğün planlarını yapmaya başlamıştı bile. Gözüm hep onda, dayanamıyor bu muhabbete. Usulca kalkıp odasına geçiyor... Giderken, gözlerinin yaşlı olduğunu görense bir tek benim... Derin bir nefes alıp, tüm cesaretimi toplayarak peşinden gittim. Yatağın üzerine öylece oturmuştu. Kapıyı usulca kapatarak, hemen yanına iliştim. Suskunluk şu anda hiçbir şeye deva değildi. Konuşmalıydım.

-Kendimle çok savaştım baba... Olmaz İpek, sen ve o olmaz dedim kaç kere... Olmadı, yapamadım baba. Elimde değildi hiçbir şey... Öyle çok sevmiştim ki onu. Yaşayamazdım... İngiltere'ye apar topar geri döndüğümde kurtulurum sandım. Sandım ki mesafeler uzadıkça, acım da azalacak. Olmadı. Öyle olmadı hiçbir şey...

Ağlıyordum, başımı bir cesaret kaldırıp, babamın gözlerine baktığım da o da ağlıyordu... Sadece, "Onlarsız yaşayamıyorum ben baba. Denedim. Ölüyordum. Lütfen, bana küsme," diyebildim. Başını salladı. Gözbebeklerimin içine bakıyordu. Hızla boynuna sarıldığımda, beni geri çevirmemişti. Elleri her zamanki gibi saçlarımla okşarken, başımı öpmüştü.

-Ah, kızım. İnsan evladına bu kadarcık kızabiliyor işte!

Kendi kendine söyleniyordu babam, içeri geçtiğimizde yine sessizdi. Ama en azından bana küsmeyecekti, bunu biliyordum... Hepsi düğün için ayrı ayrı fikir beyan ederken, bir o bir de ben, susmuştuk.

Gecenin sonunda, hepimiz eve gitmek için ayaklandık. Fakat babam, "İpek, her ne kadar resmen evlenmiş bile olsanız, sen düğün gününe kadar bizimle kal kızım," demişti. Cemal bir an şok geçirse, yüzüne gölgeler geçit verse de bu konuyla ilgili bir şey söylemedi. Kucağımda huzursuz bir şekilde mızırdanan Duygu'yu babasına uzattığımda, hızla ters

dönerek boynuma sımsıkı sarılmıştı. Cemal'e bakıp, "Benimle kalsın olur mu?" diye sorduğumda başını sallayıp, elindeki bebek çantasını uzattı.

Ondan uzakta kalacak olmamız, canını sıkıyordu. Fakat sustu.

Babamın kendini rahatlatmak için, sorduğu her soruya cevap verdim. Çiçeğin mektuplarını, yazdıklarını, her şeyi, ama her şeyi anlatıttım ona... Cemal'i gerçekten sevip sevmediğimi, anlamaya çalışıyordu ki uyumaya gitmeden önce, yüzüne takındığı ifade artık rahatladığının göstergesiydi...

Babamın soracakları bitmişti bitmesine ya, anneminkiler bir türlü bitmek bilmiyordu. Cemal ile aramızda olan her şeyden haberi vardı, hep anlatmıştım. Ancak barışma hikayemizi de dinlemeden beni rahat bırakmayacaktı. Ayrıntılara hiç mi hiç girmeden nasıl evlendiğimizi söylediğinde kızgındı. Ona niye haber vermemişim. Haber versem kalpten giderdi burada bilmez miyim annemi...

Nihayet, Duygu'yu uyutup annemi de odasına göndermeyi başarmıştım. Hem rahatlamış hem de yorulmuş biçimde yatağa uzandığımda telefonum çalışıyordu.

-İpek...

Sesi fısıltı şeklindeydi. Belli etmese de bu akşamın, onu da yorduğuna eminim.

-Canım...

Sen Yokken

-Şart mıydı orada kalmanız?

Bunu özlemi siteme karıştırarak söylemişti...

-Yani... Şartı diyebiliriz.

-Şu düğün olayını hemen organize etmeliyim. Sensizliğe hiç tahammülüm yok.

Ses tonu beni benden geçiren cinsten. Susmak düşünüyor payıma. Verecek oncea cevabım var oysaki.

-İpek...

-Hadî uyu artık Cemal... Yarın işe gideceksin. Hem sonra bir de düğün organizasyonu yapman gerekiyor değil mi?

Gülümstüyorum. Aynı anda kahkahasını duymuştum.

-Merak etme güzelim. Kocan en hızlısından yapacak o işi. Hem patronum dört gözle bu düğünü bekliyordu biliyorsun. Eee oteleci olmanın, güzel yanları da var tabii...

-Himm. Bu arada, kızımız da evi terk etmiş görünüyor bilesin. Kendini alıştırsan iyi edersin buna.

-Neyse bu son ayrılığımız.

-Evet Cemal...

-Efendim İpeğim...

-Seni çok seviyorum.

Susuyor Cemal. Derin bir nefes alıp, telefona veriyor.

-Ya, ben... Ben seni nasıl seviyorum biliyor musun?

O kadar etkilemişti ki ses tonuyla beni... Üstüne başka söz edilsin istemedim. "Yarın görüşürüz," diyerek usulca kapattım telefonu.

Ertesi gün ve daha ertesi gün... Cemal sayesinde koşturarak düğün organize etmiştik. Tam dokuz gün sonrası için, her şeyi ayarlamaya çalışıyordu. "Cemal, ne bu acele, sakın sakın yapalım her şeyi," dediğimde sinirlenerek, "Sen benim karımsın İpek, ayrı evlerde kalmak istemediğimi sana kaç kez söyledim," deyip, fırçasını atıyordu. Davetiyeden masa üstü çiçeklerine kadar her şeyi seçmiştik.

Yalnız Cemal'in patronun da hakkını yememeliyiz. Bizi çok sevdiğini hele de Duygu ya hayıldığını biliyorduk. Ancak Cemal'i bir saniye yalnız bırakmadan, oteldeki balo salonunu, unutamayacağım bir düğüne hazırlamasını hep minnetle hatırlayacağım.

Cemal'im. O kadar koşturma içinde gözle görülür bir şekilde kilo kaybetti. Duygu yakamdan ayrılmadığı için, onlara pek yardımcı olabildiğim söylenemez. İlk iki gün bazı şeyleri seçmiş, sonrasında da babamın dizinin dibinde oturmuştuk melegimle birlikte. Duygu her an onu bırakıp gideceğimden korkuyor gibi. Ne zaman gözünün önünden ayrılısam, "Anni," diyerek ağlıyor. Bugün Figen Teyzeler gelmişti annemlere. "Hadi bebeğim, gel gidelim," dediğinde bacağıma yapışıp "İhhhh," diyor. Oyle şirin ki... Isırmamak için zor tutuyorum kendimi. Figen Teyzeler

Sen Yokken

çok mutlu. "İyi ki aniden evlenmişsiniz, İpek," diyor, etrafta kimse yokken.

-Ayrıldığınızı düşündükçe kahroluyordum. Hele de, Duygu. Sen yokken, eridi çocuğum.

Bu kadını hep çok seveceğimi bilerek, gülümsüyorum.

Akşam, Duygu erkenden uyumuştı. Fırsat bu fırsat, gelinlik provası için çıktım evden. Çalan telefonuma baktığımda, açıp açmamakta kararsızdım. Sabah beni öyle çok kızdırmıştı ki, şimdi bu telefonu açmazsam, ben de onun çok kızacağını biliyorum aslında. Öyle de yapıyorum. Çantamın içine telefonu koyarak, merdivenleri tırmanmaya başlıyorum.

Geliqlikçi yakın bir arkadaşım. Söylene söylene dikmişti gelinliği.

-Of, İpek, ne bu acele? Elimi ayağımı birbirine doluşturuyor Cemal. Tamam iyi hoş, yakışıklı da... Biraz titiz midir nedir?

Anlattıklarını dinledikçe Cemal'in gün içinde arayıp, kızcağızı, "Yetişiyor değil mi güzelim," diyerek defalarca sıkıştırdığım duyuyorum. Deli bu adam ya!

İyi ki, mevsim kışa döndü. Yoksa giy-çıkar mahvoluyor insan. Gelinlikçiden çıktığımda telefonum yine çalıyor. Bu sefer de açmazsam, çıldıracağının farkındayım.

-İpek!

Sesi telaşlı ve oldukça kızgın.

-Efendim, Cemal.

-Neredesin sen! Niye açmıyorsun telefonunu! ldm meraktan!

Onun aksine ben çok sakınım. Arabayı park ederek Diyar'ın yanına doğru yürümeye devam ediyorum.

-Bir şey yok, Cemal... Ne olabilir ki?

-Tavır mı yapıyorsun sen bana?

Susuyorum nce.

-Sana tavır yapmam için bi sebep mi var?

-Of, İpek, niye böyle yapıyorsun. Tamam, sabah hatalıydım. Ama sen de beni anlamayı denesen. Çok yoruludum. Aksi gibi işler de yoğun.

-Ben mi sana dedim, dğ dokuz güne sığdır diye...

-Babası, karıma el koymasaydı, ben de daha ağır-dan alabilirdim dğ işini!

-Ne yani suçlu babam mı şimdi!

Sesinin yorgun olduğunun farkındayım aslında. Bir yanım ona çok kızarken, diğer yanım kıyamıyor.

-Neredesin İpek?

-Diyar'a geldim, zlemişim.

Cemal çok sıkıntılı. Hissediyorum nefesinden.

-Diyar'a gittin ve onu zledin, öyle mi İpek?

-Evet aynen yle! Ha bir de sormam gereken bir hesap var, adres meselesiyle ilgili. Geçen gün kala-balıktık, soramayıştım.

-Benim yanıma da gelebilirdin, tabii özleseydin...

-Cemal! Sana halen çok kızgınım! Eğer senin yanıma gelseydim, parçalayabilirdim seni! Hem gelinlik provası için çıkmıştım. Diyar'a yakın biliyorsun.

-Birazdan yanındayım. Çok özledim.

Susuyorum o an. Öyle içten özledim diyor ki, unuttuyorum tüm kızgınlığımı. "Ben de seni özledim," diyorum sadece.

Birkaç dakika sonra Diyar ve Lale ile birlikte gülüşüp duruyoruz. Yalancı Diyar hâlâ, "Ben kimseye bir şey vermedim," diyor. Ha, bu arada Lale bebek bekliyor. Diyar öyle ilgili ki onunla... Onları öyle gördükçe kanat takıyorum. Lale'nin gözleri dolu dolu bana bakıyor. Ellerime tutunarak, "İpek, iyi ki döndün canım ve benim arsız kocam iyi ki vermiş adresini Cemal'e," diyor.

-Ben kimseye bir şey vermedim diyorum!

-Hadi oradan!

-Kim söyledi bunu size? Cemal mi?

-Hayır. O da söylemiyor. Ama biz öyle olduğunu biliyoruz.

Muzip muzip bakıp gülüyor, Diyar. O sırada Cemal geliyor içeri... Önce onları öpüp, sonra bana yöneliyor. Belimi saran elinden saçlarıma gömülüp, kokumu içine çeken nefesinden anlıyorum beni ne kadar özlediğini. Gözlerime bakıp, tek sözcük dahi söylemeden bir sürü şey sıralıyor ruhu.

-Cemal, söyle kardeşim. Ben mi sana verdim İpeğin adresini? Beynimi yediler sabahtan beri.

Cemal gülüyor. O gülerken yüzüne güneş asılıyor sanki, gözleri yıldızlara tutunmuşçasına parlıyor...

-Yok canım, bu da nereden çıktı. Buldum işte ben.

Dirseğimi karnına geçirdiğimde, belimden kendine doğru daha çok çekiyor... Sesi beni çıldırtabilir.

-Ne o, pişman mısın seni bulduğuma?

Dudaklarıma bakarak, gözlerini bir türlü çekmiyor. Aramızdaki elektriğin tarifi yok. Diyar'ın sesi de olmasa...

-Hoopp! Aile var oğlum burada. Lale kapat güzelim bebeğin gözünü, terbiyesi bozulacak bak sonra!

-Diyar, Lale nikâh şahitliğimizi yapacaksınız değil mi? Tabii patronum ile birlikte. Onu şahit yapmazsam olmaz. Adam o kadar koşturdu.

Gülüştürüyor hep birlikte. Cemal bu düğünden sonra, ne çok rahatlayacak.

-İyi de Cemal biz nikâhı zaten yaptık.

-Nikâh tazeleme diye bir şey var ya, İpek, ondan yapacağız.

Gülüyor Cemal...

-İyi de bizim nikâhın bayatladığı söylenemez, Cemal, daha kırkı bile çıkmadı.

Diyar kahkahayı patlatıyor.

-Güzel espriydi, sevdim.

Sen Yokken

-İpek, aslında ben de seninle konuşmak istiyordum. Biliyorsun hamileyim. Yakında da doğacak bebeğim. İşleri düşünmek istemiyorum bu ara... Sen, yani senin için de uygunsa tabii. Döner misin ofise? Senden başka kime güvenirim ki?

Lale'nin ellerini avuçlarıma alıyorum.

-Merak etme Lalecim. Yorulmaman için elimden geleni yaparım, fakat bu ara Duygu'yu çok yalnız bırakamıyorum. Biraz doysun bana. Şöyle bir ay falan sonra başlarım işe.

-Tamam canım. Zaten daha ağırlaşmadım nasılsa, karnım bile çıkmadı henüz.

Cemal saçlarımı okşuyor.

-Aslında benim de İpeğe biraz doymam gerekli. Hemen çalıştırmayın karımı.

Gözleri öyle bir bakıyor ki, ne dese yapacak durumdayım. Bazı gün derin bir umman olup, beni içine çekerken, bazen de soğuk bir fırtına olup, oradan oraya çarpıyor. Ben, ben olmaktan çikali çok oldu. O afili cümlelerin hepsi yalan, insan aşık olmaya görsün, muma dönüyor. Bir çift bakış, yaprak gibi savuruyor, ne çare.

Ayağa kalkıp elimden çektiğinde peşindeyim. Hep böyle değil mi zaten? O yanımda yokken esiyorum gürlüyorum. Ya sonra? Emrine amade bir köleden ne farkım var? Şikayetçi miyim? Hayır! Tövbeler olsun!

Kendi evimize geldiğimizde kollarım boynunda, belimi sardığı yer, kora düşmüş gibi. Gözleri tutku tufanı olmuş yutarken beni, yapacak neyim var, "İpek," diye fısıldıyor, daha bir dolanıyorum tenine. Verdiğim çaba, daha fazla çıldırtıyor, Cemal'i. Bacaklarımla beline sarıldığımda kucağındayım. "Çok seviyorum, İpek," diyerek yatak odasına götürüyor beni.

CEMAL

Nihayet. Sonunda bitti. Bir an önce İpeği görmek istiyorum. Zebella gibi dikildiler kapının önüne. Geçit yok, hele de Lale. Yüzüne taktığı uyuz gülümseme ile yapmadığını bırakmıyor bana. Dur, sen, dur. Şu düğün, bir geçsin, canınıza okuyacağım sizin.

-Cemalcığım. Neyse, artık gir bari içeri.

İlk önce, "Lütfettin," desem de sonra geriye doğru dönerek, kafamı iki yana sallıyorum. Lale'nin kulağına doğru fısıldayarak, "Sen, biraz fazla kilo almadın mı Lale? Hani daha ilk aylar ya, o açıdan," diyorum. Rengi atıyor Lale'nin. Onun gözleri göbeğini yoklarken, ben içeri girmiştım bile.

Tanrım! İpek... Peri kızı gibisin. Ağzım açılrsa, çok şeyler söyleyeceğim, fakat lal oluyorum. Gözüm gözüne değdiği an, yok oluyor her şey. Ruhu ruhumu teslim almış, yakıyor. Kalbimin gümbürtüsünü duy-

duğuna eminim. Yüzünde telaşlı bir endişe. Saçları bukle bukle omuzlarından aşağıya salınırken, duvağı onlara eşlik ediyor. Kıskanıyorum. Çünkü bu gece, tüm gözlerin İpeğimin üzerinde olacağını çok iyi biliyorum... Güzellikse güzellik... İyilikse iyilik... Ne çok şey çarpıyor, şu an zihnime...

Bu dünyada her şeyin bir sebebi var öyle değil mi? Çiçeği gördüğüm ilk gün, hayatıma nelerin katılacağını ne bilirdim ki? Önce Çiçek... Sonra bana bıraktıkları... Duygu ve İpek. Avukatının bana verdiği son mektubunda yazdığın gibi Çiçek. Emanetlerini çok seveceğim, bırakmayacağım. Bir yerlerde eğer beni görüyorsan, duyuyorsan rahat ol... Her şeyden daha çok seviyorum onları.

Beni zangır zangır titreten bu güzele yaklaşıp, beline dolanıyorum. "Öyle güzelsin ki, ne yapacağım ben seninle," diye fısıldıyorum. Dudaklarına bıraktığım buseyi elimden gelse hiç sonlandırmayacağım... Alnımı alnına yaslayıp, bakışlarında kaybolmayı seçiyorum. Her hücremizden aşk fışkırtırken ne zor uzak durmaya çalışmak... Oysa şimdi, bu gelinliği hemen burada özenle çıkarmak, tenini tenime, kokusunu kokusuna karıştırmak istiyorum...

-Çok heyecanlıyım, Cemal.

-Ya ben?

-İçerisi çok kalabalık mı?

-Evet oldukça.

-Tüm gözler üzerimizde olacak... Elimi sıkı sıkı tut olur mu?

-Tamamı.

-Sonra dans ederken, ayağına falan basarsam eğer, yüzünü ekşitme. Biliyorsun çok sık yapıyorum bunu, rezil olmayalım.

-Ekşitmem.

-Başka, başka...

-İpek, güzelim sakın ol. Ben varım yanında, her şey çok güzel olacak. Sen sadece eğlenmene bak.

Alnını alnıma yaslıyor İpek.

-Evet sen varsın. Biliyor musun, babam ve annem çok ağladı biraz önce.

-Biz de ağlayacağız Duygu evlenirken.

-Ah, doğru. Bak bunu hiç düşünmemiştim.

-Of, neler saçmalıyoruz, İpek. Hadi tut elimi, aşığıya inelim.

Sonrası tam bir şamata, resmi geçen ilk yarım saat. Eğlenmek için deliren konuklar. Kucağında Duygu ile bir saniye oturmayan İpek ve ben. İpeğin Duygu'ya giydirdiği elbise öyle şirindi ki... Bu gecenin tamamını görmeye yemin etmiş gibi uykusuz ve neşeliydi.

Sabrın da bir sonu var değil mi? Az çok anlaşılmıştır ne kadar kıskanç olduğum... İpeği beğeni ile süzen gözlere de, bir yere kadar dayanmıştım. Düğünün bitmesine yarım saat kala, tahammül gücüm

tükenmiş, gelinimin elinden tuttuğum gibi çıkar-
mıştım otelden. "Ama Cemal," dediği an dudakları-
nı mühürlüyordum, o ise neye itiraz ettiğini unutu-
yordu. Tıpkı onu her üzdüğümde, kızdırdığımda ya
da kırdığımda gözlerimin içine bakıp, geri kalan her
şeyi unutması gibi... Ve tıpkı o gülümsediğinde, ya-
nağında oluşan güzel çukurcuğu görmemle, benim
her şeyi unutmam gibi...

Ellerim saçlarının arasına dolandığında, kalbim
de kalbine dolanıyor... Nefesini hayatıma karıştırır-
ken, kendisini de alabora ediyor. Aşk, aramızda hiç
azalmayan, çoğu zaman kırıp döken, ağlatan, bağır-
tan, kıskançlıktan delirten olsa da... Aşk, çoğaldıkça
daha fazla sarmalayan, bağlayan, tutkuyu alazlandı-
ran olmuştu... İpek, Cemal oldukça, Cemal de İpek
olmuştu. Aşk koca bir ateşken, biz alazı özleyen per-
vane gibiydik. Ateşi özleyip, etrafında dönmek var-
ken, yanmaktan korkmak olur muydu? Döne döne
yanmayı seçmiştik.

DUYGU

Bana verilebilecek en güzel aileye sahip olmam, yine de annemi tanıma arzumu köreltmiyor. İpek dünyanın en iyi annesi, bana sevgiyle bakan gözleri, merhametli yüreğiyle hayatımın vazgeçilmezi. Ancak kalbimin bir köşesine gizlemeye çalıştığım, "Acaba Çiçek annem yaşasaydı, nasıl bir aile olurduk?" sorusunu, bir türlü atamıyorum zihnimden... Cevabı bulamadıkça huysuzlaşıyor, haksız yere İpeği üzüyorum. Kaldı ki, geçenlerde kardeşim Çiçeği benden daha çok sevdiğini, hatta ayırım yaptığını söyleyerek üzdüm onu. Halbuki, bana izin vermeyiş sebebinde haklıydı, henüz on dört yaşındayım ve gece tek başıma dışarı çıkmama İpek izin verse bile, babamın karışı çıkacağı kesindi. İpek daha yumuşak olduğundan, onu suçlamak daha kolay tabii. Gözleri hayal kırıklığı ile dolsa da, beni kendine çekip sıkıca sarmaladı.

Yanağını başıma yasladığında, "Sakin bir daha böyle deme Duygu, sakın..." diyerek öptü beni..

İpeğin kokusu beni tuhaf bir şekilde rahatlatıyor. Gözleriyle buluştuğumda utaniyorum söylediklerimden. Başım öne doğru eğilerek, göğsüne yaslanıyorum.

-Özür dilerim annecim, ben öyle demek istemedim...

Elleri saçlarımın arasında gezinirken, "Tıpkı Çiçek gibisin, o da senin gibi aniden parlar, sevinir ya da ağlardı. Sana yaptıklarımı ona da yapardım biliyor musun? Herkese inanır ve hemen güvenirdi. Hep frenlerdim onu, ilk başta kızsı da genelde dinlerdi beni, tıpkı senin gibi," diyor.

İpek annem beni büyütürken, her daim Çiçek annemden de bahsetti. Bazı gün fotoğraflarına baktık sessizce, bazı gün ise bir masal gibi anlatırdı bana onu... Kardeşimin ismini bile Çiçek koyması, aralarındaki bağı bir simgesiydi.

-Duygu, aslında benim sana vermem gereken bir defter var. Bunu sana on altı yaşına geldiğinde vermem gerekiyordu, fakat...

Ayağa kalkıyor ve odalarına doğru ilerliyor annem... Onun peşinde gezmeyi hep sevmişimdir. Yine arkasından ilerliyorum ve yataklarının üstüne oturarak, onun dolabın üst tarafına koyduğu, daha önce hiç görmediğim bir kutuyu aşağıya indirini seyrediyorum.

Elindeki kutuyla yanıma oturarak, derin bir nefes alıyor. Elleri, titrek hareketlerle kutuyu açarken bana dönüp, "Çiçek iki defter tutmuştu, yani ölmeden hemen önce... Biri sana yazılmışken, diğeri de bana... Bu mektupları da babana yazmış Duygu'cum..." diyor.

İpeğin yüzüne bakıyorum endişeyle, hazır mıyım ben bunları okumaya... Ya okuduktan sonra farklı duygular hissedersen? Ya, İpeğimi sevmekten vazgeçersen? Yok, yok. Belki de okumamak en iyisiydi... Aniden ayağa kalkarak, "Ben... ben hazır değilim onları okumaya anne," diyorum bir çırpıda. İpek, o güzel gamzesini bana gösterdiğinde, rahatlarım her daim. Elimi tutarak kendine doğru çekti beni.

-Bunların hepsini al Duygu. Sana ne yazdığını ben de bilmiyorum. Kendini hazır hissettiğinde okursun olmaz mı?"

Bir süre kararsız gözlerle kutuya bakıyorum.

-Bunu almalısın Duygucum, annenin hislerini merak etmiyor musun? Korkacak ne var ki hem... Çiçeğim bu dünyaya güzelliklerden başka bir şey bırakmadı ki...

Sen nasıl bir yüreksin İpek annem... Babamın, seni neden büyük bir hayranlıkla sevdiğini, büyüdükçe daha iyi anlıyorum. Sen böyleyken, aksi nasıl olurdu ki zaten? Her zaman olduğu gibi ona güvenerek kutuya uzandım. Usulca ellerime alıp, ayağa

kalktım. Odama doğru ilerlerken döndüm. Gözlerine bulutlar kurulmuştu, hızlı adımlarla ona doğru gidip sınıksı sarıldım. "Seni çok seviyorum anneciğim," dediğimde, ikimizin gözleri de sağanak yağmurlar gibiydi. İyi ki evde kimse yok bugün... İyi ki Çiçek, babamın başının etini yedi de kendini akvaryuma götürttü. Odama kapanıp, ilk önce babama yazılmış mektupları okudum... Çiçek annemin el yazısı ne kadar da düzgündü... Dokundum o satırlara... Az çok biliyordum neler olduğunu, ama şimdi bunları onun duygularıyla öğrenmek, beni sandığımdan da fazla etkiliyordu.

Bir insanın öleceğini bilmesi ne fena bir şeydi. Hem de öylesine genç ve güzelken... Babam kim bilir neler hissetmişti? Ha, bunları okurken, yaşadığım çelişkiler de yok değil. Babamın İpeği nasıl sevdiğini biliyorken, anneme ne hissettiğini de merak ediyordum.

Mektuplar bittiğinde kendimi yorgun hissettim. Ne kadar çok seviyormuş annem de İpeği... Nasıl da güzel anlatmış babama satırlarıyla. Elim bir diğer deftere gidiyor sonra... Başına, "İpeğim," yazmış... İşte bu defter benim hıçkırıklara boğulmama sebepti. Her kelimesi, her cümlesi, her duygusuyla beni titretti. Üzerine daha önce düştüğü belli olan gözyaşları, anneme mi İpeğe mi aitti? Tutamıyorum kendimi, hıçkırıklarımı bağırsa dönüyor sanki. İçime bir çığ-

lık sıkışıp kalmıştı ve bir türlü rahatlayamıyordum. Aniden kapı açılıp da İpek içeri girdiğinde, kollarımı ona doğru uzatıp, koynuna sokulmuştum. Ne kadar çok sevmiş annem İpeği... Tıpkı benim her şeyim olduğu gibi, onun da her şeyiymiş meğer...

-Tamam anneciğim... Ağlama artık, üzülmen için vermedim bunları ben sana. Çiçeğimi biraz da olsa tanı istedim. Ruhunda gezinip duran sorulara yanıt bul istedim bebeğim.

Daha çok sokuluyorum anneme. Çiçek annemin beni emanet ettiği anneme. Onsuz yaşayamam ben, herkes bir yana o bir yana... Kutuyu apar topar kapattım. Sadece bana hitaben yazdığı defter kalmıştı okumam gereken... Ama şu an, hazır değildim.

-Bana yazdıklarını, sonra okuyacağım anne.

-Tamam meleğim. Nasıl istersen. Hadi mutfağa gel, babanlar da geldiler az önce. Yemeğe oturalım.

Beni önce banyoya götürüp, elimi yüzümü yıkadı. Mutfaka yöneldiğimizde Çiçek bacaklarıma doğru yapıştı. Seni küçük velet! Yüzü tıpkı İpeğe benzese de, gözlerinde babamı bulmak çok mümkün. Tanrım! Konuşmayı bu kadar çok seven başka bir çocuk daha var mıdır? İnsan morali bozukken dahi onun patavatsız konuşmalarına kahkahalar atabilir. Hele de babaanneme neler neler yapıyor... Kadıncağız, "O kadar öğrenciyle baş ettim ama bununla ben de başa çıkamıyorum," diyor.

Mutfağa girince babamla göz göz geldik. Endişeli bir ifade var suratında, hafifçe gülümseyerek yanına gittim. Kollarımı beline doladığımda sımsıkı sarılıyor bana. Dünyanın en iyi babası benim babam... "İyi misin?" diye soruyor. Deminki hıçkırıklarımı onlar da duymuş olmalı, Çiçek her ne kadar tembihlenmiş olsa da, "Ablam şu ergenlik çağına girdi ama çıkamıyor değil mi baba?" diye soruyor. Gülümsüyorum yine, velet işte ne olacak. Hiçbir şeyden haberi yok.

Her akşam olduğu gibi ailece yemeğe oturuyoruz. Kendimi engelleyemiyorum. sürekli annemin yazdıkları dönüyor beynimde. Elimdeki çatal bıçağı bırakıp, "İzninizle, ben odama gitmek istiyorum," diyerek kalkıyorum. Gidip bana bırakılan defteri de okuyarak, bu konuyu artık kapatmalıydım.

Daha defteri açıp, "Bebeğime," yazısını görmemle kopuyorum. Ardı ardına düşen gözyaşları, titremesini engelleyemediğim parmaklarımla açıyorum yaprakları tek tek... Babamla nasıl tanıştığını, hastalığını, hamile olduğunu öğrendiği an yaşadıklarını, hissettiklerini ne varsa anlatmıştı anneciğim. Karnındaki ilk kıpırdamışındaki heyecanını bile dökmüş satırlara... Bir günlük gibi yazdığı değişen kalem renginden, el yazısından belli oluyordu. Her cümlesi, hırçınlığımdan bir parça alıp götürüyor gibiydi... Hele İpeği anlattığı sayfaları nasıl da coşkuyla yazmış, hamileyken annemin canı hep İpeğin pastasını

istiyormuş. "Hiç üşenmeden kalkar hazırlardı," diye yazmış.

Sonra babama yazdığı mektupları, beni neden İpek'e emanet ettiğini anlatmış ve en sonunda da doğduğum an ile ilgili heyecanımı... Ama sona yaklaştığımız, sararmaya yüz tutmuş defterden bir yaprak daha açtığımda, veda sayfasına geldiğimin farkındaydım...

"Duygum,

Fark ettiysen sana artık isminle hitap ediyorum. İpek, beni dinlemiş olur ve istediğim vakitte bu defteri sana verirse, artık çok güzel bir genç kız olmuşsundur. Keşke o hallerini de görebilecek olsaydım, ancak son günlerde gücümün iyice tükendiğinin farkındayım. Az kaldı... O yüzden de, seninle ilgili her şeyle ben ilgilenmek istiyorum.

Doyamadığım... Ancak santıyorum hiçbir anne, kaç yıl geçerse geçsin çocuğuna doyamaz... Hem sonuçta ben seni, benden daha iyi bakıp büyütecek birine emanet ederek gidiyorum, değil mi? Kendimi iyi hissetmeliyim, ama olmuyor bir tane... Senden ayrılacak olma fikri hiç mi hiç hoşuma gitmiyor... Çoğu kez gizliyorum ağladığımı İpek'ten... O benden beter durumda çünkü...

Onun sana ne kadar iyi bakacağını falan anlatmayacağım bebeğim. Buna eminim... Asıl senin ona nasıl davranacağını bilmiyorum. Sahi nasıl

bir karaktere sahip olacaksın kızım? Ne olur hayata sıkı sıkı tutun. Babanın seni yalnız bırakacağını düşünmüyorum, en azından tanıyabildiğim kadarıyla. Sen de İpeği yalnız bırakma olur mu? Bil ki, annen onu canı kadar seviyordu...

Eminim birbirinize çok düşkünsünüzdür. Hayat sizi nereye götürür, tahmin etmek zor tabii. Fakat o inatçı cadıyı azıcık tanıyorsam, bırakmaz sent kimselere. Öyle sağlam duruşuna bakma sen onun, içinde kopan fırtınaları, hassas kalbini ben çok iyi bilirim...

Keşke... Keşke seninle ilgili de bir şeyleri bilebilseydim... Mesela hangi yemeği en çok seveceksin? Hangi renk sana en çok yakışacak? Ya da ne tür müzikten hoşlanacaksın? Ah Duygum... Bunların hiç birisini bilemesem de, seni çok sevdiğimi biliyorum... Mutlu ol... İyi yürekli ol, başka da bir şey istemiyorum...

Sana yazdıklarımın, üzülmene sebep olmasını istemiyorum. Benim ağzımdan dinle istedim bazı şeyleri. Ya da belki de kendimi rahatlatmak adına yazdım... Emin değilim... Tek emin olduğum şey, seni doğru ellere emanet ettiğim... Hep sevgiyle kal ve beni sakın unutma olur mu?"

Son sayfaya uzunca bir müddet bakmış olmalıyım. İçli bir nefes alırken, yüreğime batanlar, annemin an-

lattıklarıydı. Defteri usulca kapatıp, diğer mektuplar ve defterin yanına bıraktım. İpeğin bana verdiği kutyu kucağıma alarak, ona doğru gittim. Kokusuna ihtiyacım var, beni sarıp sarmalamasına. Saat ~~çeyrek~~ geç olmuştu. Çiçek uyumuş olmalı. Ama eğer annem ve babamı birazcık tanıyorsam, uyumamışlardır.

Balkonun yanan ışığına doğru ilerlediğimde, bakışlarımız çakıştı. Gözlerindeki tedirginliğin farkındayım. Kutuyu ona uzattım.

-Bu sende kalsın anne.

Kutuyu avuçlarımdan alıp masanın üzerine bıraktı. Kollarını bana doğru açtığında, itiraz etmedim. Onu geçen boyuma rağmen, kucağına oturup, boynuna dolandım. Başıma bıraktığı minik öpücöklere, "Seni çok seviyorum canım kızım," cümlesini ekledi.

Evet, bundan hiç kuşku yoktu, beni öylesine büyük bir sevgiyle yetiştirdi ki, sevgi arsız oldu. Bazı gün onu Çiçek'ten kıskanmam da bu yüzden. "Ben de seni çok seviyorum anneciğim... Beni sakın bırakma olur mu?" dediğim an, kollarım daha bir doladı bana... Her zaman olduğu gibi annemin kokusunda, babamın da bakışlarında kendimi güvende hissettim. Çiçek annemin, beni gönöl rahatlığıyla bıraktığı yüreğe başımı yasladım ve bir ömür yanımda olmasını diledim.